Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

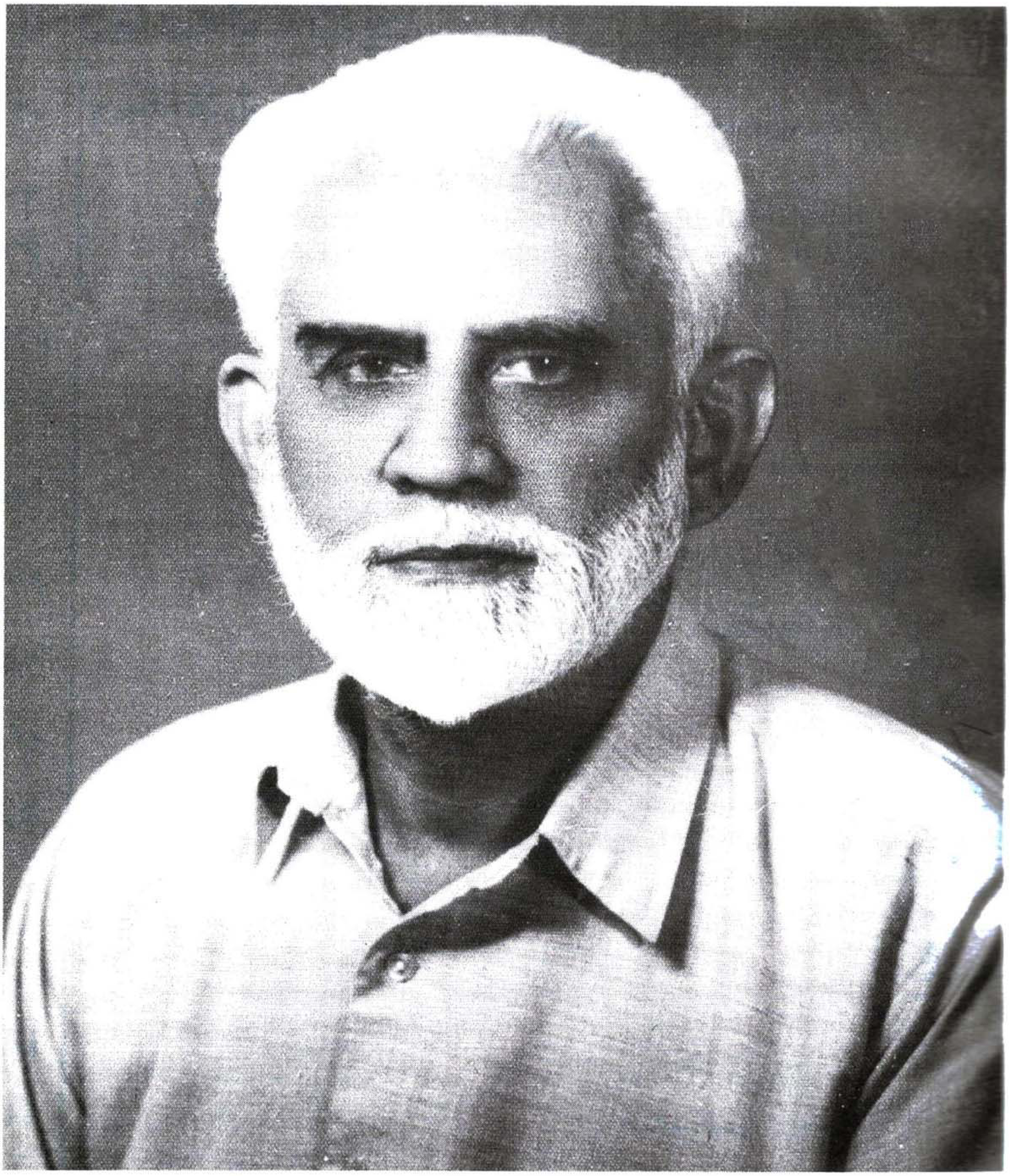

عبدُالله جان مغموم

تړون

دَ هغو ډېرو ډېرو او پاکو او ښکلو په نوم
چې کومې دَ دې دردناکو او غمناکو واقعو دَ
پېښو په وخت زما د سترګو نه لکه ملغلرې دَ
بې واره بې اختیاره راڅڅېدلې دي -

مغموم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقونه په حق د ليکونکي کښي محفوظ دي

●

د کتاب نوم ———— "ارمانونه حسرتونه"

د چاپ کال ———— فروري ۲۰۰۱ء

شمير ———— ۵۰۰

قيمت غير مجلد ———— ۷۰/ روپۍ

قيمت مجلد ———— ۱۰۰/ روپۍ

پريس ————

کاتب محمد رسول پښتو اکيډيمي

●

د موندلو درک :

۱- يونيورسټي بک ايجنسي - خيبر بازار پېښور

۲- عبدالله جان مغموم

بمعرفت پوسټ ماسټر

شاهين ټاؤن

يونيورسټي پشاور

د کور فون نمبر ۴۵۵۵۹

فهرست

شمېر	عنوان	مخ
۱	عبدالله جان مغموم ښهٔ شاعر، ښهٔ ادیب او ښکلی انسان - جان محمد زلمی	۱۱
۲	ارمانونه حسرتونه (د کتاب په حقله څو خبرې) عبدالله جان مغموم	۲۰
۳	څلورمه لور	۲۲
۴	جبینه	۲۹
۵	حرص	۳۹
۶	شمشیر کاکا	۴۶
۷	دوه مېړنان	۵۸
۸	مقدّسه هستي	۶۸
۹	سزا	۷۴
۱۰	پښېماني	۸۱
۱۱	انتقام	۸۹
۱۲	اوښکې	۹۵
۱۳	چپې	۱۰۱
۱۴	انسان او انسانیت	۱۱۰
۱۵	دوه یاران	۱۲۱
۱۶	تربور	۱۲۸
۱۷	وی د بابا	۱۳۴
۱۸	احمد	۱۴۰
۱۹	ژوند	۱۴۶

عبدالله جان مغموم

"ښه شاعر - ښه اديب او ښکلے انسان"

(جان محمد زلمے)

عبدالله جان مغموم زه پېژنم - د وړوکوالي نه يې پېژنم زما خپل دے - زما زړه ته ډېر نږدې دے - ځکه چې ښه انسان دے څو په دې موقعه به زه د هغه د ښه سړيتوب خبرې نه کوم - د هغه د شرافت - د ښېښتو او د غېرت خبرې به نه کوم - ځکه چې د غه داستان ډېر اوږد دے او په دې لنډ تنګ وخت کښې دومره اوږد داستان احاطه کول ګران دي - څو دومره قدر له به اووېم چې د غه ښکلے شاعر - اديب او ښکلے انسان په تېرو ورځو کښې ماله راغلو او راته يې اووے لاله (زه ترې نه په عمر کښې مشر يم نو ځکه ماته لاله وايي) دا فائل و اخله دې کښې ما مختلف مضمونونه ليکلي دي دا اوګوره ډېر په غور او په فکر سره يې اوګوره څو ورځې پس به زه راشم نو په دې حقله به مې د خپلې رائې ځنې بيا خبر کړې دې مضمونونو له ما نوم ايښے دے "ارمانونه حسرتونه" فائل يې ماله راکړو او په خپله لاړو - خدائے شته چې فائل ته مې اوکتل نو وار مې ورته خطا شو چې دا به څنګه کوم - څو د مغموم غوندې خوږ نبي آدم ته مې انکار نه شو کولے - فائل مې ترې نه واخستو او د شپې مې ډېر

په ناڅوالۍ را وا خستو ما وے چې وعده دې کړې ده نو پوره کول به غواړي - د فایل دوه پاڼې مې چې واړولې نو په دریمه پاڼه د اولنۍ مضمون نوم وهٔ " څلورمه لوَر " په لوستو مې ئې شروع اوکړه ، اولنۍ پاڼه ورپسې دویمه پاڼه او بیا دریمه پاڼه - تلم ورپسې د هرې پاڼې په لوستو به مې د زړه درزارے سوا کېدو - د هرې کرښې په لوستو به مې ځوله نوره زیاته اوچه او چه کېده - غوږے به مې زیګ زیګ کېدو او تاسو یقین اوکړئ چې د قصې آخرنۍ پاڼه سرته اورسېده نو په ځان هډو پوهے نهٔ وم څو رڼې رڼې تړمې تړمې اوښکې مې د سترګو نه راروانې وې په مخ مې خورې ورې بهېدې او په ګرېوان کښې مې څڅېدې - د دې نه پس په قصې پسې قصه - په واقعې پسې واقعه او په حادثې پسې حادثه مې اولوسته - په یو نشست کښې مې ټولې قصې اولوستې - د ټول فائل نه بُوټ او وتم او هغه دروند فائیل چې زما ورته وارخطا وهٔ چې دا به څنګه کوم هغه مې په ژړا او په سلګو کښې ټکے په ټکے اولوستو - د هرې قصې په لوستو مې غوږے زیګ زیګ شو - هره یوه قصه یو غم لړلے غم ځپلے او غم سېزلے داستان وهٔ - یو د بلې نه زیاته دردېدلې او په غمونو کښې لړلې وه - هره یوه قصه مې اولوسته او د لوستو نه پس به مې د غم یوه سرېکه په ټول بدن کښې خوره شوه - او سوچ به وا خستم چې دا ژوند د ځنې خلقو دپاره څومره غمناک دے څومره دردېدلے او ترخ نېدلے دے -

مغموم ډېره موده ما په رېړيو اورېدلے وهٔ - "د هدایت خان"

په کردار کښې د "پائنده خان" په کردار کښې د "مرچکی" په کردار کښې او د پښتو هرې ډرامه کښې ما د هغه د فن او صلاحیتونو اندازه کړې وه - خو ماته دا نه وه معلومه چې دا هر وخت په خندا مغموم دا هر وخت خوشحاله مغموم کښې په زړه کښې دومره غم هم لري چې قلم ئې د اور بڅرکې هم شيندلې شي - زه نه ووم خبر چې د مغموم ذهن او قلم د مظلومانو انسانانو د جذباتو او احساساتو ترجماني په دې ډول هم کولې شي - ماته دا نه وه معلومه چې د مغموم په قلم کښې دومره زور شته چې لوستونکي هم د خپل ځان سره د احساساتو په بهير کښې بهولې شي - زما په ذهن کښې مغموم يو هر وختي خوشحاله او په خندا انسان وه يو داسې انسان چې نه د غمونو نه خبر وه او نه ئې د چا په غمونو دومره څه پروا وه - زما په ذهن کښې مغموم يو ښکلې رنګين شاعر او د پښتو ژبې يو منفرد طنز نګار او مزاح نګار خو وه، خو د دې نه خدا اے شته چې نه ووم خبر چې دا په ظاهره خندا او خوشحاله مغموم په خپل زړه او سينه کښې د دردونو او غمونو دومره لوئې لوئې طوفانونه هم ګرځوي - د "ارمانونو حسرتونو" د سرخط لاندې ټولې ليکلې شوې قصې او واقعې چې په دې يقين سره ښه په غور سره اولوستې چې دا هر څه حقيقت دے - د "واتئ" قصې نه دي - دا لکه د اکثرو داستانونو په رنګ افسانې نه دي - ځکه چې مغموم چې ماله د "ارمانونه حسرتونه" قوائيل راکولو نو ورسره ئې راته دا وئيلي ووچې دا هر څه چې ما ليکلي دي نو د هرې قصې او هرې واقعې بنياد په حقيقت باندې ايښود ے

شوی دی - البته هغې قصې او هغې واقعې له ما په خپلو الفاظو کښې سرشنه کړې دي او د الفاظو جامې مې ورته اغوستولې دي -

څو ورځې پس مغموم را غلو تپوس یې اوکړو چې قصې دې اولوستې - ما ورته وې اؤ یار او مې لوستې نو زړه درنه یو تپوس کوم چې دې لوستونکو ته سره څه بدکړې دي چې ته یې داسې په خفه کولو او زهیرولو پسې قلم راخستې دی - تا سره خو د خندا خبرې هم شته - د تو قو وشتو داستانونه درسره هم شته نو په دې غمونو ډېلې ماحول کښې خو ته اله پکار وو چې پرېشانه زړونه دې خوشحاله کړې وې - او څه داسې قصې او واقعې دې په دې کتاب کښې راجمع کړې وې چې د لوستونکو نه د څه ساعت دپاره خپل غمونه او پرېشانۍ هېرې شوې وې - ما خو ته لې قصې اولوستې او د هغې قصې په لوستو مې غم سوا او زړه دلګیره شو - هغې واقعې په سرو سترګو او ژړولوم - او دا مې یقین دی چې هر لوستونکے به لکه زما د هغې قصې د لوستو نه پس د خپلو اوښکو د اوچولو دپاره یا د رومال او یا د څادر د پسکې نه کار اخلي نو دا ګنې د لوستونکو سره زیاتے نه دے -؟

زما په دې اوږد بیان مغموم مُسکے غوندې شو او راته یې اووے چې "غم او خوشحالي" ورور او خور دي نو د ورور او خور ترمنځه برنا حقې جُدائي ولې راولئ - د خوشحالئ په خوندهغه خلق پوهېدے شي چې د غمونو په اغزنه لار منزل اوکړي -

د مغموم په دې دلیل باندې زه غلے شوم - د هر شاعر او هر ادیب خپل خپل اُصول دي - په تېرو ورځو کښې ما د مغموم صیب د شاعرۍ

کتاب د "تور او ربل تر څو کم څو خبرې" لوستلے وه د هغې په حقله
مې څو تپوسونه په زړه کښې وو نو دا موقعه راته موزونه ښکاره
شوه او تپوس مې ترې نه وکړو چې مغموم صیب دا دومره موده
خبر نه وه چې خپله د ځوانۍ شاعري دې داسې پټه ساتلې وه او
په دې آخر عمر کښې دې د ځوانۍ رباب او ټنګولو پکار څو دا وه چې دا
د ځوانۍ شاعري دې په ځوانۍ کښې چاپ کړے وے او په دې عمر
کښې دې ددې عمر شاعرۍ له کتابي شکل ورکړے وے - زما د دې خبرې
په جواب کښې مغموم مسکے غوندې شو او راته یې او وے چې لاله ستا
خبره په سر سترګو منم خو زمونږ د خلقو المیه دا ده چې مونږ د مجبورو
دلاسه یو کار هم په وخت نه شو کولے - مونږ غوندې خلقو خپل ژوند
د خپلې خوښې او خپلې مرضۍ مطابق نه چرې تېر کړے دے او نه یې
تېر ولے شي مونږ چې د حالاتو نه مجبور شو نو خپل شېبې په ورځو او
ورځې په شپو بدلوو - نو زما د ځوانۍ شاعري خو به ما هله په وخت
چاپ کړے وے چې زه د رېړیو د دنیا په دلدل کښې وریوځت شوے نه
وے - ځکه چې په رېړیو کښې زما ژوند څور وور او دا نه وانه شو
زه یواځې د ستهو د نهاتو او زلمو رنګین شاعر پاتې نه شوم بلکې
زما شخصیت په مختلفو برخو کښې په داسې طریقې سره تقسیم شو چې
زمانه یې شاعري ډېره کړه - هغه شاعري چې د طالب العلمانو او زلمو یه
نو بیه وه هغه شاعري چې زما په هر هر نځ به زلمو او ځوانانو
ماله دومره شابېسے راکولې چې شاید اسمانونه یې نه وه - زما د پاره شاعري
ډېره ل نا ممکنه خبره وه خو لا له ! دا خلق هم عجیبه دي - یا خو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوئ زمانه شاعري دومره مست وو چې په واه واه بیا اووایه په
چغو سورو به ئې اسمان په سر راخستے وه - او بیا چې زه د ریډیو د
یو اهم پروګرام "حجره" د یو اهم کردار "پائنده خان" په نامه یوه
ورځ په سندرا سورجرې ته راغلم نو ځوانان او زلمي خو پرېږده
چې بوډاګانو مې هم داسې هرکلے اوکړو چې راشه که ئې ګورې -
هغه چا به چې زما په مستو مستو شعرونو لاسونه پړقول اوس
زه د "پائنده خان" په شکل کښې د هغوئ آئیډیل شوم - د
انسان دا فطرت دے چې په کوم کار کښې هغه ته زیات شاباسے ملاویږي
هغه کار په زیات شوق او مینې سره کوي نو ما هم شاعري هېره کړه
او د ریډیو پروګرامونو ته اړم شوم - نوې نوې تجربې مې پکښې شروع
کړې - نوي نوي پروګرامونه به مې لیکل - نوې نوې ډرامې او فیچرونه
به مې لیکل او پېش کول -

ریډیو ته د ننوتو په وخت زه صرف یو شاعر وم - او چې
ریډیو ته ورننوتم نو زه اناؤنسر هم شوم - کومینټیټر هم
شوم - پروډیوسر او رائټر هم شوم د ډرامو هیرو هم شوم -
د هرې ډرامې د سرکردار به ما اداکولو ځکه چې ما به د هرچا نه ښه
اداکولے شو - نو په دې وجه د هر ډرامه نګار به دا خواهش وه
چې زما په لیکلې ډرامه کښې دې د سرکردار (د هیرو پارټ)
عبدالله جان مغموم اداکړي - او د هرې ډرامې پروډیوسر به
دا کوشش وه چې زه دې د هغه په پېش کونکې ډرامه کښې حصه
واخلم - په ډرامه کښې زما شمولیت به د ډرامې د کامیابۍ سند

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښېلې شو -

لالا! ته خو په ریډیو کښې پاتې شوے یې - تا ته د خوا نو
خلقو محنت او خوارې معلومه ده - په دغه خوارې کښې افسرانو کښې
یو مشهور نوم د قاضي احمد سعید صاحب هم دے تا ته پته ده چې
هغه به د خپل پروګرام سره څومره محنت کولو - نو دا د کال ۱۹۷۶ء خبره
ده په ۲۷ دسمبر زما واده وه (د دوالیږ ورځ وه) او په دغه ورځ
دغه قاضي احمد سعید چې هغه وخت د پښتو ډرامو انچارج وه په
سائیکل سور زمونږ کلي ته راغلو - چې ما اولیدو نو تپوس مې ترې
اوکړو چې قاضي صېب ولیمه خو سبا له ده او تاسو نن .... ؟ نو مسکے
غوندې شو او راته یې اووے چې او ولیمه سبا له ده خو نن ما ټیګر
له "محمد بن قاسم" ډرامه نشرکیږي او ما سره تا نه بغیر بل څوک داسې
نشته چې د محمد بن قاسم پارټ سره انصاف اوکړے شي - نو ته به
مهربانې اوکړې او ما سره به لاړ شې چې ډرامه اوشي بیا به راځې - نو
ما قاضي صېب ته خپلې مجبورۍ په مخکښې کېښودې او معذرت مې ورته
ښکاره کړو - نو دا دومره اوږد بیان مې په دې پوره اوکړو چې په
ریډیو کښې زما ژوند برخې برخې شوے وه - په مختلفو حصو کښې تقسیم
شوے وه او زما او ډیر ونکو د ریډیو د پروګرامونو په هره برخه کښې
زما آواز او ډیرل غوښتل - زما کردار اداکول یې پکښې خوښول - د
خلقو نه زما د شاعرۍ د "تور او ربل تورو کمڅو خبرې" هیرې شوې
وې او زما نه هغه مسته شاعري هغه چې د ځوانانو په جذباتو
کښې به یې زلزلې راوستې هغه رانه داسې پاتې شوه چې هډو بیا راته

(c) ketabton.com: The Digital Library

را یاده نهٔ شوه -

اؤ لاله ! داېٔ لاڅهٔ کوې، دَ رېډیو دَ عروج په زمانه کښې چې دَ هوا په چپو صرف دَ رېډیو بادشاهي وه - چې لاتهلیویژن دَ پاکستان په مزکه قدم نهٔ وُ ایښودلے - په دغه وخت کښې زهٔ دَ هدایت خان او پاښنده خان دَ کردارونو نه علاوه دَ ریډیایي ډرامو بل اهم دور کښې داخل شوم - په دې دور کښې ما هغه مقصد ترلاسه کړو چې کوم دَ ریډیو په نشریاتو کښې یونوے مثال قائم کړو دَ یو نوي باب اضافه ئې پکښې اوکړه - په دې دور کښې زهٔ او رېډیو ننګوته دَ یو نوي پروګرام "څواږهٔ تراخهٔ" او دیو نوي توم "سرچکي" سره مخامخ شوم - اؤ لاله زما په ریډیائي ډرامو کښې زما دپاره دا یو "ځلنده" دور وهٔ، یو داسې دور چې ما پکښې دَ پښتون قام او پښتنې معاشرې هغه خدمت اوکړو چې کوم به شائد چې ما دَ شعرونو په ذریعه نهٔ وے کړے شوے - او ځکه خو چې زهٔ خپل دَ ریډیو په هم کاله ډرامو یو سرسري نظر واچوم نو "دَ خوږ و ترخو" دَ پروګرام په تخلیق او دَ "مرچکي" په کردار فخر محسوسوم - "څواږهٔ تراخهٔ" یو داسې اصلاحي پروګرام وهٔ او "مرچکے" دَ دغه اصلاحي پروګرام یو داسې کردار وهٔ چې کهٔ یو خوا ته به ئې خلق ټول عمر یادساتي نو بل خوا ته به دَ ادب او دَ نشریاتو په دنیا کښې زما نوم هم ټول عمر ژوندے وي -

تو لاله دَ ریډیو په دې دومره ناوزګاره او کنجي لکه ژوند کښې کتې ما دَ اولنې دورنه علاوه په بل دور کښې هم شاعري کولے شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماسره کني وخت وه؟ زه کني په بې شمېره ځايه تقسيم شوے نه ووم.؟ نو په داسې حالاتو کښې تاسو زما د دويم دور د شاعرۍ طمعه زمانه ولې کوئ؟

ما چې د مغموم بيان واؤرېدو نو دا خبره مې اومنله چې واقعي چې د رېډيو په دومره تاوزکاره ژوند کښې د مغموم نه د دويم دور او دريم دور د شاعرۍ طمعه کول زياتے دے. زه دا منم چې مغموم د رېډيو په ژوند کښې د پر ته هېرېدونکي کارونه اوکردارونه اداکړي دي لکه "خوابده تراخه" او "سرچکے" به تر تول عمر د خلقو ياد وي - او د مغموم نوم به په عزت او احترام سره اخلي -

(زلمے)

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ارمانونه حسرتونه"

(دَ کتاب په اړه څو خبرې)

دا زما دَ هغه کتاب نوم دے چې په شروع کښې ورله ما دَ
ستر شاعر صابر شاه صابر په خوښه "یادونه یادګارونه" نوم
ایښودلے وُ، خو دیو ملګري دَ خط په بنیاد چې دا نوم زما مرحوم
پلار دَ خپل کتاب دَ پاره خوښ کړے وُه او نن صبا دَ طباعت دَ
مختلفو مرحلو نه لګیا دے تېرېږي نو ما مجبوراً خپل کتاب له دَ
"یادونه یادګارونه" په ځائے "ارمانونه حسرتونه" نوم
خوښ کړو. "ارمانونه حسرتونه" زما دَ هغو مضمونونو مجموعه
ده چې کوم ما دَ خپل ریډیائي پروګرام "خوانۀ تراخۀ" دَ پاره
وخت په وخت لیکلي وو. او دا مې خیال وُ چې دا به په خپل آواز
اورېدونکو ته پېش کوم او هغه درد او تحریکې کومې چې دَ دې
قصو، واقعو او حادثو دَ اورېدو یا دَ لیکلو په وخت زما زړۀ ته
رسېدلې وې هغه به دَ خپل درد ډک آواز په ذریعه دَ خپلو
اورېدونکو زړونو ته ورښکته کوم او کومې اوښکې چې دَ دې واقعو
دَ لیکلو په وخت زما دَ سترګو نه لکه سېلاب بهېدلې وې هم هغه
رنګ دَ رنړو او ترمو ترمو اوښکو یو سېلاب به دَ خپلو
اورېدونکو دَ سترګو نه دا روانوُم. خو زما دا ارمان پوره نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو نهٔ مې د خپل زخمي زخمي زړهٔ حال اورېدونکو ته او وېلے شو
او نهٔ مې په دې غم کښې هغوئ د ځان سره شريک کړے شو ل -
خو زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم چې که لوستونکي د دې کتاب
هره واقعه په غور او سره سينه اولولي نو هم هغه تاؤ به محسوس
کړي کوم چې ما محسوس کړے وُ - د هرې واقعې په لوستوئې که د
اوښکو لړۍ د سترګو نه را روانه نهٔ شوه نو بيا زهٔ ملامته - زما
د مضمونونو - واقعو او حادثو د دې مجموعې له زهٔ د افسانو نوم
نهٔ ورکوم کېدے شي چې په دې کښې اکثرې واقعې د افسانې دفن په
تله پوره او نهٔ خېژي دا مضمونونه ما د رېډيو د اورېدونکو
د پاره خاص د رېډيو په ټيکنيک ليکلي دي - نو ځکه زهٔ دا نهٔ شم
ووېلے چې " ارمانونه حسرتونه " کښې د افسانو مجموعه ده - په
دې کښې به افسانې هم وي - په دې کښې به قصې - حادثې او
واقعې هم وي - خو يوه خبره زهٔ تاسو ته په دې يقين سره
کوم چې دا هرڅهٔ لکه د افسانو په رنګ صرف افسانې نهٔ دي
بلکه دا هرڅهٔ چې ما ليکلي دي دا ټولې داسې واقعې دي چې بنيادئې
په حقيقت باندې اېښودے شوے دے - دا رشتيا، قصې مې
را جمع کړي دي - کتابي شکل مې ورله ورکړے دے او نوم مې ورله
"ارمانونه حسرتونه" اېښودلے دے او اوس ئې په دې دواړو
تاسو ته وړاندې کوم چې تاسو ئې په خپله هم اولولئ
زنانه او ماشومان دې هم اولولي - زهٔ د خپل خدائے نه دا طمعه لرم
چې هر لوستونکے به تړې نه د خپې خولې ډکه کړي - انشاء الله -

عبدالله جان مغموم

څلورمه لور

بېګاه د زرغون د دوو میاشتو ماشومه لور آخرمړه شوه خدائے دې او بخښي .... خو یقیناً چې خدائے به بخښلې وي ځکه چې د دوو میاشتو ماشوم د نه بخښلو هډو سوال نه پیدا کېږي .... او دا سې ماشومه - داسې تنکۍ کلۍ چې چاته په دنیا کښې د سترګو د غړولو سره سمدستي د نفرت په نظر او کتے شول .... دچا په پېدا ئش چې د زرغون مورځپلې اېږ ور له په خوله کښې د پېغورو سپېڅونه وراومنډل او دچا په پېدا ئش چې د زرغون ټبر په سرو سترګو اوښکې روړې ه - ولې ....؟ ځکه چې دا د زرغون څلورمه لوره وه ... او د زرغون لور نه زوے پکار وُ - د زرغون د مور نمسۍ نه نمسے پکار وُ - خو د زرغون په قسمت کښې زوے او د زرغون د مور په قسمت کښې نمسے نه وُ .... قدرت ته به دا نه وه منظوره چې د مور او د زوئے دا ارمان دې پوره شي .... خو د زرغون مور د قدرت فېصلې ته سر ښکته کولو ته تیاره نه وه .... هغې د الله پاک فېصلې ته غاړه نه اېښوده ... نو ځکه خو داسې لېونۍ سپېلنۍ شوه .... ځکه خو داسې په کنډو کپرو سر شوه.... د حالت د بوډۍ کانو ښځو سره صلاح کانې او شوې د دا یا نو سره مشورې او شوې - چا ورته وے چې زرغون له بل واده اوکړه - او چا ورته اووے چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومې له د څلورښتې نه اګاهو اګاهو په سودکړي انکار کښېي په
سرو کړو سیخونو دواړه پوندي اودا غه - که غواړې چې د زرغون زوئے
دې روښي نو راپاسه او د ماشومې دواړه پوندې په سورکړي سیخ
اودا غه چې خدائے پاک درله نسے درکړي - چې د جینکو پا تلی
به له شي - د زرغون د سور زړه ته دا صلاح پرېوته ..... او آخر
بوه ورځ سحر وختي دوه سیخونه د نغري په سور انکار کښې ښخ
کړے شو .... او ربلېدو - سیخونه سره کیدۀ - ماشوم د خپلې نیا
د ارادو نه ناخبره - په اورنړي کښې ترلي په خوب اوده وه..
.... ماشوم کلې نۀ وه خبر چې په څۀ ساعت پس څۀ قیامت
راتلونکے دے - ځکه کلې نۀ وه خبر چې دا او سنے خوب د دې د ژوند
آخرنے خوب دے - او شائد چې بیا ترمرګه پورې دا سې د آرام خوب اونۀ
کړے شي ..... او چې څۀ ساعت پس بۀ و نو .... دواړو سیخونو یو
چیغ نارې کړل - د ماشومې د خولې نه راوتلې دردېدلې سوزېدلې کوکیکه
د سحر په خاموشۍ کښې خوره شوه - په ټول کور کښې د سوزېدلې غوښې
بوې شو .... د ماشومې مور د غوجل نه په هیبت رامنډې کړې او چې
اوچې ته راننوته نو د زرغون سور لکه خونړی سره کړې سیخونه
په لاس ولاړه وه .... مور په لور ورپرېوته ... لور ئې راپورته کړه -
په سینې پورې ئې اونیوله - او ..... (په ژړا) دا ولې بچې - دا دې
څۀ اوکړل - زما په لور دې څۀ اوکړل هس .... چپ شه سر دې اوخوړے
شه کله غیر دې اوکړو نو دا سیخونه درته په سترګو کښې منډم - ته
بوره شي تاخو زما د زوے ژوند په عذاب کړو - د لونړو قطار دې جوړ

کړې دے - بل څهٔ علاج يُې نشته ؤ - جينۍ له مې پوهنه دي او دا غې چې زما زوے له خدائے پاک زوے ورکړي - (په ژړا) بي بي دا دې څهٔ اوکړل - دومره ظلم .... زهٔ به دې مړه کړې ووم - ماله به دې ستړې پنډۍ کړې وې، خو دې ماشومې له به دې دومره درنه سزا نهٔ ورکوله .... بي بي دَ دې څهٔ قصور دے - دې کوم گناه کړې ده - گناه خو زما ده چې ماله خدائے پاک زوے نهٔ راکوي .... ډېر ظلم دې اوکړو بي بي -

مور لُور په سينې پورې نيولې پاس په کوټه ورخته - دَ ښو په سر کېناسته - ماشومه يُې په غېږ کښې واخوله - هغې ورېتې ورېتې چغې وهلې .... دَ هغې پوندې سرې غوښې وې - مور دَ ماشومې نرۍ نرۍ او سپينې پاپڅې په خپلو سترگو پورې مښلې - دَ مور دَ سترگو نه د اوښکو لړۍ روانه وه په خپل قسمت پورې ژړانه وه - دَ ماشومې ژړا د هغې په زړهٔ کښې پرهرونه جوړول - دَ هغې دَ زړهٔ نه وينې څڅېدې - خو په خوله يُې هېڅ نهٔ شو وئيلے - دَ ماشومې لُور سره يُې لکه دَ لېونو خبرې کولې .... " لُورې ستا دَ دې ماشومې څټې نه زار شم تهٔ ولې دې ظالمې دنيا ته راغلې - تا ته دَ دې دنيا شرمخانونو نهٔ وو معلوم - تا ته نهٔ وه معلومه چې دلته دَ انسانانو زړونه دَ کانړي شوي دي - تهٔ نهٔ وې خبر چې دلته دَ نياگانو په جامه کښې قصابانې هم شته ..... تهٔ ولې راغلې هُن؟ ستا په مايانډې هم زړهٔ نهٔ زېږېدو - لونيه خو تل دَ مياند و له زاړېږي قربانېږي، نو... تهٔ خو هم زما لُور يُې کنه تهٔ به نهٔ راغلې - تهٔ به دې ظالمې

دنیا ته نه راتلې چې دومره نه په عذابېدې او زما ځوند درسره هم
داسې نه په سروټکو کېده .... ته مړه شه لورې - دې دُنیا ته ستا
ضرورت نشته - د دې خلقو زامن پکار دي زامن -

یو لور ته چې د پېدا کېدو حق نشته نو اې لویه خدایه ته بیا
دا لونه ولې پېدا کوې - ولې پرې باندې میاندې زهیروې - ولې ....
ولې .... (ژړا) او د لته د ماشومې د مور په زړه تیاره راغله بې هوشه
شوه - او نوره وره په زمکې سملاسته - ماشومې ژړل او مور د
دنیا د حالاتو نه بې خبره - د لور د ژړا انګولا نه بې پرواه په
زمکې بوړې پرته وه - خدائے خبر چې څه وخت یې خوا ښې
پاس راوخته - ماشومه یې د مور د غېږې نه راوشوکوله په زانګو
کښې یې ورلړه کړه او په انګور یې د خرڅورې کمبل وراچوله ....

د ژوند شپې ورځې تېرېدې د ماشومې دواړه پوندې سخا شوې -
دوه میاشتې مور او لور د ژوند شپې ورځې لکه په سور انګار او
سرو سروټکو تېرې کړې - په دې دومره موده کښې مور او لور
نه د ورځې سترګه پټه کړه او نه یې د شپې آرام اوکړو .... او
آخر بېګاه د زړغن د لور سختې معاف شوه .... (غریو) ماشومه
کله د کل کېدو نه ځکښې اوژړېده - د مسېدو نه آګاهو اوژړېده -
د غوړېدو نه آګاهو اودو ړېده .... نه یې سپرلے رولیدو او نه
د سپرلي نه خبر شوه د ماځیګر نسرچې زېږېدو نو ماشومه تورو
خاورو ته او سپارلے شوه .... مور یې ژړل د پر یې ژړل - په
ژړا ژړا یې سترغلې پر سپه لې وُو - د مور د سینې پس داوخ

شوې وه- څو د پښو څکونکي دَ تورو خاورو د لاندې په خوږه
خوب اوده وه .... مور شپه په اُلوُن بلوُن تېره کړه - او سحر
وختې چې مُلا بانګ وېلو مور پُرقعه په سر ادیرې ته لاړه ...
لویه ادیره .... کنډر کنډر، هیبت هیبت ادیره خاموشه
خاموشي - زړه لړزوونکي او بوګنوونکي خاموشي ..... کږ چاپېره
قبرونه - ډېر قبرونه - بې شمېره قبرونه .... او دَ قبرونو په
دغه ښاریه کښې دَدې دَ ماشومې لور قبر دے ته لکه دَیو وړکوټي
تاج محل په رنګې ښائسته ښکاره شو - او ښائسته په ولې نه
ښکارېږو - دَ یوې مظلومې تنزنېدلې ماشومې قبر څو د تاج محل نه
زیات ښائسته وي .... مور د خپلې لور په قبر ورپرېوته - قبر
له یې غاړه ورکړه - لکه چې خپله ماشومه لورې سینې ته رانږدې
کړه - یو څو یې واره یې چغې یې او وهلې - او بیا .... ؟ ....
ور لورې تا بېګاه شپه په دې خوشې بیابان کښې یواځې تېره کړه -
وېرېږلې خو نه وې ... ته خو به اوږدې شوې وې کنه ... لېونې
زما سینه څو هم هغسې ډکه ده - راپاسه راپاسه چې په خپلو
پښو دې مړه کړم لورې پښې خو دې بېګاه نه خوږېږې کنه ....
بېګاه څو به دې ډېرو ندو دلاسه ترتقې نه وې وهلې کنه .... ؟
او ته به بېګاه په آرام وې بېګاه به دې اسیله په آرام خوب کړے
وي .... لورې ما خو بېګاه هم ټوله شپه په سترګو کښې
تېره کړه - زه خو بېګاه هم ناقراره وم - ډېره ناقراره -
دومره ناقراره چې زړه مې بس ټق ټق چاودو - او س مې هم زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څرکې وهلې - د دا تللو توان مې نه ؤ څو تاله را غلم - ما وې چې شنا دا نوې کور اوګورم .... ډېر ښائسته دے - لوري ډېر ښائسته کور دې دے دا نوې کور دې مبارک شه -

دَ مور په مرګ کښې اواز اونښتو - دَ اوښکو سیلاب د سترګو نه راروان شو .... دغه سیلاب رو رو کمېدو کمېدو چې دوه اوښکې توې نه جوړې شوې - دوه رڼې رڼې اوښکې دَ ګکونه را بهر شوې او د دوؤ سترګو په ښو کښې لکه پیښې مرغلرې را حصارې شوې - او څهٔ ساعت پس چې دغه د اوښکو مرغلرې د ښونه دَ قبر په کلونو راتوې شوې نو .... د لور مور یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله ..... لکه چې دَ مور زړهٔ او چودو .... اوُ! د بد نصیبي موَ زړهٔ په رشتیاء اوچاودو - دَ مور زړهٔ چې دَ اولاد د پاره اونهٔ چوي نو نور به دَچا دَپاره چوي ....؟

دَ مور د پاره په زوے او لور کښې فرق نشته - دا فرق دَچا هلانو د پاره شته - د ظالمانو د پاره شته - ګني د خدائے په نزد زوے او لور یو برابر دي - نو ایا د جهالت په تورو تیرو کښې پرتو رونو - ایا دَ کوکې او نفرت په ناولو جذبو ککړو رونو او خوېندو د قدرت په قانون کښې کوتې مهٔ وهئ - الله پاک چې څهٔ کوي ښهٔ کوي - لور دَ زوے نه په هر لحاظ سره ښهٔ ده - لور څو د زوے نه زیاته مینه ناکه ده - دَ مور پلار د پاره په زړهٔ کښې دَ مینې او محبت چې شانه ډېر جذبات لري - لور څو رحمت دے - هم دغه لور صباله دچا څورشي دچا دَ [illegible] دچا مورشي - نو ایا د خدائے د قانون خلاف بغاوت

کوښکو خوا ښیانو دا ظلم مه کوئ - دا ناروا مه کوئ - د خدای د قهر
نه ووېرېږئ - ګورئ د الله تعالی انتقام ډېر سخت دی - د ظلم انجام
ګورئ ډېر بوګنونکی دی - او ای د زړغن ښځې - ای دیوې بد نصیبې
تور بد نصیبې سورې - ستاسو د دواړو جنتونه نصیب شه - په دې دنیا
خو د دنیا او سپېڅو ونکو ډېر اوژړولې ډېرې اوکړولې - اوس مو د هغه
جهان خوشحالي نصیب شه - آمین -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جینه

پـه مرګ به دواړه سـره مړهٔ شو

ارمان مې دادے چې به ښخښې روستو شونه

دَ مرګ هیڅ پته نهٔ لګي هیڅوک نهٔ دي خبر چې زهٔ به کله

کوم ځائے او څهٔ رنګي مرم - مرګ ډیر ډیر اتیاره څیز دے دَ مرګ

دپاره دَ څهٔ نیټې دَ وخت او دَ عمر قید نشته - او که شته نو

هم انسان ترې نهٔ دے خبر مرګ یوه ناګهاني حادثه ده -

مرګ یو ناګهاني شړک دے چې

په چا راپرېوځي او خپلې ځونړې پنجې ورته په مړي ننښې کړي -

څومره ماشومان په ماشومه څته

مرګ دَ لحد تورو خاوړو ته اورسول

څومره ښکلي ځوانان چې

د پلارانو دَ ملاتړ او دَ میاندو د سترګو تور وُ

دَ مرګ ناترسه څپیړې

د دنیا نه پورته کړل

څومره پلاران اوتړیدل ؟

څومره میاندې بوُرې شوې ؟

او څومره تورې سرې کوُنډې شوې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور سرې !

او هغه تورې سرې

چې څوک د پلار د کوره

د بې شمېره ارمانونو سره په ډولۍ کښېني

په سره ډولۍ کښېني

د خاوند انو کورونو ته راځي وې څوک د څپل تقدير نه خبر نه وي

د څپل قسمت نه خبر نه وي

چې دا سره ډولۍ د دوی

د غمونو په لور .... مصيبتونو په لور او ازمېښتونو په لور آخرنے

سفر دے او هر کله چې دا سفر پوره شي نو د بد بختئ او

بد نصيبئ يو نوے دور په شروع شي -

جبينه ! .... هغه ښکلې او ښائسته جبينه -

هغه د ګلاب ګل په څېر چې د مخ نه شرمېدو ، هغه چې شفق به

ورته پسخېدو -

هغه جبينه ! هغه چې ډېره ښکلې او ښائسته وه - دومره

ښائسته چې زه ئې ښائست په الفاظو کښې نشم بيانولے -

جبينه ښکلې وه ،

خو اکبر هم په ښائست کښې د چا نه کم نهٔ وُ -

که د جبينې د ښائست ذکر به جينکو په کور ونو کولو

نو د اکبر خان ښکلې ځوانۍ به په حجرو کښې ستائيلے شوه -

جبينه که د ګلو څخته وه نو اکبر خان د ګلاب ګل -

جبینه کهٔ دَ جونو درځو وه، نو اکبرخان دَ ځلمو آدم خان وُ۔

دوه ښکلي، یوه پېغله او یو ځلمے

دَ ترهٔ لُور او دَ ترهٔ زوے۔

دواړه دَ یو نیکهٔ اولاد

ښکلې رشته وه۔ ښکلې جوړه وه۔ ښکلي سیالان وُو۔

او ځکه خو چې دَ اکبرخان مور د جبینې دَ غوښتو دَ پاره مخوي

کوه لاړه نو .... خدائے خیر چې څهٔ چل وُ۔

خو نن جبینې ته د ځیلې چاچي را تګ څهٔ بل رنګ ښکاره شو نن

به چې مخه ځیلې چاچي ته مخامخ کېده نو شرمېده به ترې او دغه

وجه وه چې څنګه ئې چاچي په کوټه رابښکاره شوه جبینه لاړه

په کوټه کښې پټه شوه۔

دَ اکبرخان مور دراتلو سره دَ جبینې دَ مور سره خبرې او چې پېل له۔

جبینې دَ مور او چاچي خبرې اورېدې زړهٔ ئې چې واړه درزېدو۔

تهٔ پوهېده چې دا ولې دَ ځان نه ئې تپوس اوکړو جبینې دا ولې؟

دا ولې نن ستا دا زړهٔ داسې بې قابو درزېږي اے زړهٔ داسې

بې قابو کېږه مه۔ کهٔ نن تهٔ بې قابو شوې کهٔ نن تهٔ دَ قابو

نه اووتې نو زما دَ ژوند ټول ارمانونه به ګوډ ے پڅوره پڅوره

شي۔

جبینه ! دَ ځان سره ګیا وه، او چې دَ خیالاتو دَ سمندر نه را بهر شوه

نو دَ مور غږ ئې تر غوږو شو۔

د جبینه څو ستاسو امانت دے څو دې چې کله ستاسو خوښه

وي ،، نجل کورته يې بوتلے شئ -

لاړه د جبينې او اکبرخان دنيا بدله شوه - دواړه به هروخت
د يوبل په خيالاتو کښې چپه چپه وو - د يوبل په تصوّر کښې
به يې د ژوند شپې ورځې تېرېدې - د خيالونو او تصوّر دنيا
يوه رنګينه دنيا - د ارمانونو او خوشحالو دنيا - يوه داسې دنيا چې
د دوو مينو زړونو درزا پکښې په يوتوله وه - حرکت يې په
يو رفتار وُ -

دواړو داسې محسوسوله لکه چې د شپې د آسمان د ستورو
پړقا نور هم سېوا شوه -

دواړو ته سپوږمۍ هم د مخوا په نسبت زياته ښکلې او
ښائسته ښکارېده ټوله فضا او ټول ماحول -
د ځوانۍ په رنګينو کښې را و نغښتے شو -

اُو ! دوه مينن زړونه چې د ژوند په لارې د ملګرتيا تابيا
اوکړي نو ماحول ورته هم دغه رنګې رنګين ښکاري - لنډا دا
چې د ژوند شپې ورځې د رنګينې دنيا په تصور کښې په تېرېدو
تېرېدې اوچې اکبرخان د انجينرۍ ډګري واخسته نو مور
پلار يې د واده بندوبنا اوکړه - د واده نېټه کښېښودے شوه
جبينه په ګُنج کښې کښيناسته -

ګُنج ...... چې د مور پلار په کور کښې د جبينې د ناستې ځاے
وي چې جينۍ پکښې مېلمنه وي -

خداے خبر چې څه چل وُ - د جبينې په زړه کښې ويره ګوندې

وه - خدائے خبر چي څهٔ چل وُ چي نن دَ جبيني دَ زړهٔ په دروازي

کښې هغه تلوسه نهٔ وه - هغه خوشحالي نهٔ وه - هغه دَ خيالونو

او تصور رنګينه دنيا جبيني ته څهٔ سپېره سپېره او ورانه

ويجاړه ښکاريده -

په لاسونو او پښو نکريزو لګيدلي نکريزو نکه چي چيچل کول دَ هغې زړهٔ

غوښتل چي دا نکريزي دَ لاسونو او پښو نه لرې کړي - او لاسونه

پښې په يخو يخو اوبو اووينځي - چي دا سوځيدلي لږ په قرار

شي - خو جبيني داسې نهٔ شو کولے - ځکه چي هغه په کنج

کښې ناسته وه - شپه تيره شوه .... غرمه شوه - ماښام

شو - مخکښې ورا .... او ورپسې جنج راغلو د جبيني اوربل

خوړ شو .... ښايسته پيغله په ډولۍ شوه هرچا دَ ناوې ښائست

او ستائيلو -

په خوشحالو او ننداړو ډولۍ روانه شوه -

دَ الا الا په چغو سورو او دَ ټوپکو په ټکار کښې ډولۍ دَ

اکبرخان په کوټه ورد ننه شوه -

او د دې ځائے نه دَ جبيني دَ ژوند دويم دور شروع شو -

اکبرخان به دَ جبيني سترګو ته کتل - ډېره پرې ګرانه وه -

په جبيني هم اکبرخان کم ګران نهٔ وُ -

د مينې کور وُ - دَ خوشحالۍ او اطمينان ورځې شپې وې چي

تيريدې - اکبرخان انجنير وُ - او يوه ورځ داسې راغله

چي هغه دَ اعلیٰ تعليم دَ پاره لندن ته روان شو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ رخصتېدو په وخت ئې جبينې ته اووې -

„ جبينې خفه کېږه مه زهٔ به کهٔ خپرې ز درداشم"

„ څومره زر به راشې اکبرخانه "

„ بس که خپرې دوه کاله دې د سترګو په رپ کښې به تېرشي"

„ دوه کاله به دَ سترګو په رپ کښې تېرشي "

اکبرخانه ته نهٔ ئې خبرچې دَ جدائي يوه لمحه هم لکه دَ کالے

هومره اوږده وي نو دوه کاله به څنګه دَ سترګو په رپ کښې تېرشي"

„ جبينې زما دَ پاره هم دا جدائي ګرانه ده څوښهٔ اوکړم" ؟

„ اکبرخانه خدائے خبرچې زما دا زړهٔ ولې دومره ناقلاره دے -

ستالندن ته په تلو زما زړهٔ ولې دو بېږې - ستا په دې تلو کښې

ما ته څله تباهي ولې ښکاري ؟

„ نادانې جبينې ستا څهٔ خيال دےچې ستا اکبر به کښې تا هېره

کړي ؟ "

„ ته په ما دا سې بدګمانه ئې "

اوهره ښځه په خپل خاوند باندې تر څهٔ حده پورې بدګمانه وي -

زما ستا په مينه باندې باور دے - ولې بيا هم زما زړهٔ ...."

„ د زړهٔ نه وسوسې اوباسه - پښتون په ژوند کښې يوځل

مينه کوي بيا بيا نهٔ کوي "

„ اونحوره ددې ماشومې لونګينې په سر قسم -

اکبرخان دَ لونګينې په سر دواړه لاسونه کېښودل او دَ جبينې

سره ئې لوظ اوکړو چې زهٔ به تا نهٔ هېروم " جبينې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړېدلو سترګو اکبر له رخصت ورکړو او دا ټپه يې ورته اووے

په مرګ به دواړه سره مړه شو !

ارمان مې دا دے چې به نه ګڼې دوستو شونه

اکبر لاړو په کوټه اووتو - جبينه کوټې ته ننوته په کټ

کښې پر مخې پرېوته او په چغو چغو يې اوژړل -

هم دغه رنګ تېرونه په مابښاموتو او ماښاموته په تورو شپو

بدلېدل - په هره دوېمه ورځ به د اکبرخط راتلو - د جبينې

سره دَ مينې لوظونه به پکښې تازه کېدل - جبينې به د يو خط

ته ترېل خط پورې ورځې شپې شمېرلې -

خطونه رو رو کمېدل د دوېمې ورځې نه خط هفتې ته

اورسېد و - او د هفتې نه خبره مياشتو ته اورسېده دَ

اکبرخان په خطونو کښې د مينه ناکو الفاظو ځاے سپوره و

ستغو او بې مطلبه خبرو اونيولو -

جبينې به دَ لوظ مطابق هره ورځ اکبرخان ته خط ليکلو خپل

لوظونه به يې ورته يادول - دَ لونګينې خبرې به يې ورته

ليکلې - ورته به يې ليکل چې لونګينه زما ډېره خوښه ده

ځکه چې د دې سترګې بالکل ستا په شان دي - اکبره لونګينه

دې ډېر ياده وي - اوس يې بابا هم زړه کړے دے - په

تورتبه خبرې هم کوي - خو د دې دومره اوږد خط

په جواب کښې به صرف دوه کرښې خط راتلو - زه ډېر

ناروغ کاره يم دومره نا اوزګاره چې تاسو ته د خط ليکلو وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

را سره هم نشته -

لاړه جبینه د فکرونو او وسوسو په سیند لاهو شوه - د اکبر سره اوس دومره وخت نشته چې جبینې ته خط اولیکي؟ د جبینې زړه تمکه اونخوړه .... او چې څه وخت د کلي یو بل ز لمي د لندن نه راغلو او دا خبره ئې راوړه چې اکبرخان هلته بل واده کړے دے - نو جبینه لیونۍ شوه - بالکل لیونۍ - جامې ئې اوشلولې - د سرو ویښته ئې په موټو موټو را اوشوکول او که لونګینه تري نه خوا بنې زخوا کړے نه وے نو شائد چې په سرۍ به ئې ورته زور کړے وُ - ډیره لویه صدمه وه - د جبینې نازک زړه دومره لویه صدمه داسې په اسانه ته شوه زغملے - خو انسان له خدائے پاک ډیر صبر ورکړے دے - څو ورځې د لیونتوب دا چپه وه - رو رو د جبینې زړه د حالاتو سره سمجهوته اوکړه او چې لږ ساه صورت شوه نو څپله لُور لونګینه ئې راتی غاړه ایسته په چغو چغو ئې اوژړل ..... " خوږې لورې ارمان چې ستادا سترګې د بې وفا اکبر په شان نه وے - زړه مې غواړي چې دا دواړه سترګې درله ړندې کړم - چې ستادا غټ غټ کاتې ویلې شي - چې ستادا چیپې چیپې بانړه بونړې سونړې شي - ویم چې دا د بې وفا اکبر نخښه ستا دې سپین مخ نه را اوشوکوم خو ...... څه اوکړم هیڅ هم نشم کولے لورې - ته زما لُورې زما د بېلتون د تکو تورو شپو ملګرې زه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خپل پاتې ژوند ستا په مينه پورې تېروم .... نو څنګه
به تېر شي .... په ځوانه ځوانۍ کښې د جدايۍ لمحې ډېرې
بوګنوونکې شي - ډېرې درنې او ډېرې سپېرې شي په
جدايۍ کښې خو د جدايۍ د ژوند شپې ورځې په غنو په
اغزو تېرېږي - زه به دا اوږد ژوند په غنو په اغزو
څرنګ تېر کړم - د خاوند جدائي خو د ښځې د پاره مرګ دے
..... زه هم په ژوند مړه شوم مړه - داسې مړه چې ....
خلقو ته په ژوند ښکارېدم خو اکبر زما په ځوانۍ پورې
خندا اوکړه .... ښځه ذات هرڅه زغملے شي خو په مينه
کښې شريک نشي زغملے هغه چا تېره کړې ده چې -

م هره ناپسنده به دې يوسم
يو دې په مينه کښې شريک نه قبلوم

هرڅه وو - دولت وو جايداد وو خپل خپلوان وو، خو ....
ښځه ذات خو صرف د سر سورے غواړي - او چې د چا د
سر نه سورے اخوا شي نو هغه په ژوندونې مړه شي ....
غم د جبينې زړه ته پرېوتو - هغه د چا خبره چې په زړه ئې
کوڼے اولګېدو .... نرے رنځ ئې شو هروختې تبه
او ټوخے .... او يو ورځ زېړے ماښام چې په جبينې بېهوشي
راغله، نو په اشاره ئې لونګينه ځان له راوغوښته - لونګينه
مور ته راننوتې شوه - د جبينې نظر د لونګينې په غټو غټو
سترګو پرېوتو - زړې سترګې ښتې کړې - لونګينې د مور

په سینه سر کېښودو په ژړا شوه - د مور د سترګو نه داوښکو
سېلاب داروان ؤ - په ترپ ترپ ژبې د لور سره لګیا وه -
بې وفا اکبره د ژوند په آخرتو سلګو کښې هم را ښکاره نشوې -
لږ خو به را غلے وے - زما د زنګدن دا سلګۍ خو به دې لږې
یښ لې وې - زما خو دا خیال وُو چې مونږ دواړه به یو ځائے مړو -
د مرګ په خوشې لاره به یو ځائے سره ځو ..... اکبره کهٔ ستا
یاد شي نو ستا د رخصتۍ و په وخت درته ما دا ټپه کړې وه -

په مرګ به دواړه سره مړهٔ شو
ارمان مې دا دے چې به مخکښې روستو شونه

نو اے دیو دې په رنګینو کښې ورک شوې اکبره جبینه روانه
ده یواځې روانه ده زړهٔ چاودې روانه ده ته خوشحاله
اوسې هر ځائے کښې چې یې - خو د قیامت په ورځ به ستا
ګرېوان او زما لاس وي - اکبره .... بې وفا اکبره ...
اوچې خوانبې لونګینه د مور د سینې ته راپورته کړه نو جبینې
یوه آخرنۍ سلګۍ او وهله اوښکې دارواني وې او د جبینې
په زېړ مخ په زېړو اننګو اول سپینې سپینې او بیا زېړې زېړې
غونډې خورې شوې او بیا اوچې شوې.

حِرص

(اسویلے) او... د چا په سترګو چې د حرص پرده پرېوځي هغه انسان بیا د انسان په جامه کښې حیوان شي - حِرصي انسان بیا چیچل کوي - حرصي انسان بیا داړل کوي - توبه خدایه توبه انسان څومره ناپوهه مخلوق دے - د دنیا د دې څو ورځې ژوندون د پاره دے څومره ناپاکو چارو ته تیار شي -

ښهٔ مې یاد شي داسې مې یاد شي لکه دا ساعت - کهٔ اعتبار مو نهٔ کېږي نو ورشئ د ګل آباد کلي هغه کنډرونه د ماضي هاغه یادګارونه به درته اوس هم د سید خان د حرص داستان د حال په ژبه بیان کړي - ورشئ او ګورئ د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان په ناپاک کردار د غم اوښکې توېوي - ورشئ او ګورئ چې د ګل آباد کلي کنډرونه اوس هم د سید خان د مشر ورور امیرخان د مظلومیت قیصه په سلګو سلګو بیانوي - رونړو کهٔ تاسو ګل آباد ته نهٔ شئ تلے - کهٔ تاسو د ګل آباد وران ویجاړ کنډرونه نهٔ شئ لیدے نو دا د غم داستان به درته زهٔ بیان کړم - داسې چې د انسان په جامه کښې د شومخ قصه درته زهٔ اوکړم -

امیرخان د ګل آباد کلي خان وُ - ډېر دروند - ډېر خوږ او ډېر د عزت خاوند وُ - د دې امیرخان د کشر ورور نوم سید خان وُ - د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم د امیرخان هومره جایداد وُ - خو په دغه جایداد د
سپین خان د حرص تنده سړه شوې نه وه - هغه په خپل جایداد
کښې نور زیاتوالے کول غوښتل - او ددې دپاره د ډیرې مودې
نه هغه یوه منصوبه جوړه کړې وه خو د حالاتو انتظار ئې کولو -
راځئ چې د څه ساعت دپاره سپین خان پرېږدو - او امیر خان
له به لاړ شو - امیرخان چې څنګه په ظاهره روند ښوېږدے، داسې
ورله خدائے ښوئ هم مور او دروند ورکړے دے - د امیرخان یو
زوے وُ "فرید" دلسو کالو ماشوم - دومره ښائسته وُ لکه د ګلاب
ګل - سور سپین - غټې غټې سترګې - پلن تندے - لوړه دسکه
پوزه - فرید په پلار ډیر ګران وُ - ځکه چې هم دغه یو زوے ئې وُ -
نور اولاد ئې نه وُ - نو ځکه خو فرید د مور د سترګو تور او د پلار
د زړه ټکور وُ - امیرخان به د هرې جمعې په ورځ د ماسپخین
مونځ له ښار ته تلو - هم دغه رنګ یوه جمعه چې د هر پشکال سخا
کړې وه امیرخان سم دسکره پاکې جامې واغوستې څادر ئې په اوږه
کېښو او ښار ته روان شو - او د تلو په وخت ئې فرید ته تاکید اوکړو
چې ښهر ته لا مه دپاره لاړ نه شې خو فرید چې د غرمې ډوډئ
اوخوړه نو مور ته ئې اووے چې زهٔ په ښهر کښې لامبم نو سمدستي
راځم - مور ډیر منع کړو خو فرید لاړو د کوڅې نه اووتو - په لاره
کښې ورسره خپل تره سپین خان مخکې شو - سپین خان په خبره
خبره کښې فرید د کلي نه بهر ته باغونو ته بوتلو - او څه وخت
چې دا دواړه تره او وراره د باغ منځ ته اورسېدل - نو سپین خان

تاسپه فرید د مړي ته اوښیووُ - په مړکه یې لاسو ملولو او دواړه
پنجې یې ټکه د شوڅ دخپل ورارهٔ په مړي ځینې کړې فرید د پړې
لښتې او ټکولې - دَ ځان دخلاصولو د پړې وسې یې ډکړې خو دَ
سپین خان دَ څو نړ و پنجو نه یې ځان خلاص نهٔ کړے شو - لنډه دا
چې بقې سترګې یې راوُوتې - په خوله کښې یې ځګونه راغلل او
آخر یخ شو .... فرید ساه ورکړه دَ خپلو ناولو ارادو دَ تکمیل دپاره
چې حرصي انسان دخپل څوب ورارهٔ په وینو خپل لاسونه سره کړهٔ
او بیا .... ؟ د تمکنیه غوړې په خاموشۍ کښې سپین خان د مور
پلار دَ اکې یو نیازبین زوے لاش دمزکې ته راپورته کړو او ځنت
دَ نهر اوبو ته یې اوسپارلو - چې نکه دَ مور دَ غېږې په شان
فرید په خپلو ځانګونو کښې راغونډ کړو او ځان سره یې تل ته
ښکته کړو -

دَ فرید دَ مور زړهٔ نا قلاره وُ - کله کوټې او کله دروازې ته
کېده او څومره چې وخت تېرېدو دَ مور په زړهٔ کښې قِسم قِسم شکونو
غوزونې کولې - پرېشاني زیاتېده دَ زړهٔ حرکت یې ورو کېدو -
فرید ولې رانغلو - ولې یې دومره ناوخته کړو - دهٔ ته دَ مو زړهٔ
نهٔ دے معلوم چې .... زما زړهٔ دَ فرید په نهٔ لید و څومره ځړېکې
ځړېکې وي څو مور غریبه نهٔ وه خبره چې فرید سره څهٔ کانې وشوې -
کومې نوې ورسره وشوې لاړه غږمه په ماسپښین بدله شوه
او د مور پرېشانی نوره هم سېوا شوه - بې شمېره وسوسې
یې په زړهٔ کښې راپېدا شوې - قسم قسم شکونه او ګمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کښې ګرځېدل - وخت په تېرېدو سره ځغ په وړاندې روان
وُ - لاړو ماپښین په ماځیګر بدل شو خو د فرید هیڅ پته ونه لګېده -
او تېر ماځیګر چې امیرخان د ښار نه کور ته راغلو نو د فرید مور ور ته
ټوله قصه تېره کړه - امیرخان هم په هغه پښو د کور نه رووتو او د
فرید په لټون پسې ئې سړي خواره کړه خو ترماښام پورې د
د فرید هیڅ پته رونه لګېده - د امیرخان زړه ټکه او خوړه خو....
هیڅ نتیجې ته رونه رسېده و - په خپل کشر ورور سید خان پسې ئې
جواب اوکړو او چې هغه راغلو نو امیرخان ورته ټوله قصه تېره کړه -
سید خان صلاح ورکړه چې ..... راځئ چې نهر کښې ئې اولټوو
کېدے شي چې په نهر کښې ئې لاهیل ماشوم وُ او ډوب شوے وي -
د کلي خلق راغونډ شول لالټینونه په لاس د فرید په لټون
پسې نهر ته روان شو - سید خان هم د دې خلقو سره ملګرے وُ -
او هر کله چې دا خلق د باغ خوا ته را ورسېدل نو په نهر کښې د
ونو په یوې جنګې کښې د فرید سپین لاسونه او پښې د لالټینونو
په رڼا کښې خلقو ته ښکاره شوې - لاش د نهر نه راوویستے شو
او په غاړه باندې په شین کبل واچولے شو - د فرید سترګې بټې
بټې راوتې وې - پلار خپل نیاز بین زوئے په خپلو لاسونو کښې را پورته
کړو - د امیرخان زړه غوښتل چې په چغو چغو اوژاړي خو دا
ورته خپله کمزوري ښکاره شوه نو چپ پاتې شو - او ټول خلق
چُپه خوله خاموش زوړند سر روان ځغ په کلي روان وُو - امیرخان
سر زوئے په خپلو څانګو نو کښې نیولے ځکښې او نور خلق

ورپسې روان وُو - او چې څهٔ وخت دا ډله دَ باغ مېنځ ته را ورسېده نو
.... ناګهانه دَ کلاشنکوف یو بایر او چلېده - امیرخان پرمخ دا پرېوتو
دَ زوے لاش لاندې او د پلار لاش پرې دپاسه په وینو کښې لېت
پېت پراته وُو - خلقو دېرې منډې ترړې او وهلې نود شېبې په
تیارهٔ کښې هېڅ پته اونهٔ لګېده چې داهر څهٔ ولې اوشو؟ داچا
اوکړهٔ .... دَ کلې نه کټ را اوغوښتے شو، په یو کټ کښې پلار او
زوے دواړه غاړې غړې واچولے شول - او هر کله چې دا کټ په
کوټه ورد ننه شو، نو روښې زړهٔ به درته هغه نقشه څنګه بیان
کړم - ماسره دومره دېرې لې الفاظ نشته، ماسره داسې په غم
لړلې الفاظ نشته چې زړهٔ په دغه زخمې زخمې واقعې نقشه راکاږم -
دَ غریب دمور هغه ډپونه ډپونه چغې هغه څېرې ګرېوان او
بیر سر .... توبه خدایه توبه دومره لوے غم - داسې ښکارېده
لکه چې دَ آسمان فرښتې هم په ژړا دي - داسې معلومېده لکه
چې ټول کائنات یوه سلګۍ شو - یوه اوچته سلګۍ یوه داسې
سلګۍ چې دَ هر چا په زړهٔ کښې ئې پرهر جوړ ولو - هر څوک دامیر خان
او د هغهٔ دَ زوے غریب په مرګ خفه وُو - ټول کلے خفه وُ، دومره
خفه وُو - چې د دغه خفګان د بیانولو دپاره ماسره الفاظ نشته -
ماسره حوصله نشته .... او صباله چې د غریبې جنازې دَ کوټې نه
اووتې، نو دَ غریب دَ مور لکه چې زړهٔ اوچودهٔ - په زړهٔ باندې ئې
داسې تیارهٔ راغله چې دغه تیارهٔ بیا په دنیا بدله نشوه - دغه
تیرَې دَ امیرخان تبر او دَ غریب مور هم دَ قبر تورو تیرَو ته اورسوله-

د پوړ ټپوسونه وشول - تفتیشونه وشول، ټپوسونه وشول خو دې ورانې ماشومې سر را ښکاره نهٔ شو - لاشعوري طور د سپین خان حرکات سکنات داسې وو چې د پولیس پرې باندې شک راتلو د هغهٔ حرکات سکنات داسې وو چې لکه د غل په ږیره خس وي - سپین خان خپل ضمیر ملامته کړ و چې دا مې څهٔ اوکړهٔ - د جائیداد د پاره مې رور د خپل نیازبین ورارهٔ په مرګ زور کړو - او بیا مې د خپل مشر رور سینه په ګولو سورې سورې کړه دا ما څهٔ اوکړهٔ دا ما ولې اوکړهٔ - ننداره چې د سپین خان مړ ضمیر راژوندے شو - او دے ئې دومره ملامته کړو چې یوه شپه ناساپه راپاسید و ټوپک ئې راواخستو - کړدنې ئې ملاته واچوله او په کوڅه اووتو ......
سپین خان کلے پرېښودو وطن ئې پرېښودو - ښځه او بچې ئې پرېښودل - او لاړو د تورو غرونو مسافر شو -

سپین خان د امیرخان خونه ورانه کړه او د سپین خان نه قدرت انتقام واخستو - داسې انتقام چې د سپین خان ژوندون - د سپین خان کورنۍ د خلقو د پاره یو عبرت شو - یو داسې عبرت چې ټول عمر به د خلقو یاد وي -

رونړو! راشئ اوګورئ د ګلاآباد کلي هغه کنډرونه نن هم د امیرخان په مظلومیت او د سپین خان په بربریت د غم اوښکې څڅوي - امیرخان او فرید شهیدان شول او سپین خان دوزخي - د الله تعالیٰ انتقام ډېر بوګنوونکے دے - د ظلم انجام ډېر عبرتناک وي - اے د دنیا په مال او جائیداد او پیسې لېونو رونړو مهٔ کوئ ظلم

مه کوئ - چا پېدا دونه چا ځان سره قبر ته نه دي اوړلي - سرکه چا ځان سره په سر نه ده کړې خولې - دا هر څه پاتې کېدونکي دي - دا هر څه به دلته پاتې شي - او هر څوک به دوه لاس او دوه پښې د قبر تورو خاورو ته اوسپارلے شي - نو بیا؟ بیا دا چې د حرص انجام ډېر بوګنوونکے وي -

۵

ارمان به هغه وخت کښې درشي

چې کښته دې واخلي تورو خاورو ته دې وړینه

شمشیرکاکا

اے لوید خدایه، اے عظیمه خدایه، ستا په دې بې شمېره مخلوق
کښې ستا په دې بې شمېره بندیانو کښې نېکان هم شته، بدان هم
شته، ښهٔ هم شته خراب هم شته - په دې بې شمېره مخلوق کښې
داسې هم شته چې ستا د قهرو غضب نه شپه ورځې په لړزان دي -
چې ستا د وېرې نه ئې حرام ته شا کړې ده - بد وچارو ته ئې شا کړې ده -
او داسې انسانان هم شته چې د چا د ژوند هره لمحه په ګناهونو
کښې تېرېږي چې د چا هر قدم د بدۍ په لور پورته کېږي - زهٔ
پوهېږم چې داسې کسانو په خپلو زړونو کښې څهٔ فیصله کړې ده -
نهٔ پوهېږم چې دوی ولې داسې باغیان شوي دي آیا د دوی دا
خیال دے چې دوی سره به د قیامت په ورځ د دوی د عمل حساب
کتاب نه کېږي - که چرې د دوی دا خیال وي چې دا ټولې بې حقیقته
خبرې دي - دا ټولې د نهٔ منلو خبرې دي نو دا خیال ئې غلط دے -
د قیامت په ورځ د حساب کتاب په ورځ به د هر چا سره د ذرې ذرې
حساب کولے شي -

د دې حقیقت نه انکار نشي کېدے چې ګناه کوونکے ګنهګار دے
او د قیامت په ورځ به ورله سزا ورکولے شي - هر بدي کوونکے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دَ لوئے خدایه مجرم دے او دَ دې جُرم سزا به ورکولے شي - هغه لوئے خدایه دوزخ دَ گنهگارانو دَ پاره د مجرمانو دپاره - دَ قاتلانو دَ پاره دَ منکرانو دپاره پیدا کړے دے - په دې وجه دۀ درته منت کوم چې رونړو داسې بې پروا کیږئ مه - داسې بې سره کیږئ مه - هسې نه چې اوبۀ دَ ورخه تېرې شي نو بیا به کوږے خبره کوانه شي - هسې نه چې دَ ژوندانه گهړئ ناگهانه پوره شي نو بیا به گورے دَ توبې وخت هم نۀ وي -

اے لویه خدایه مونږ انسانان کړې - مونږ نیکان او صالحان کړې مونږ تهول صحیح مسلمانان کړې چې په ښۀ بد کښې تمیز اوکړے شو - چې ستا په نیو دلې شوې لار باندې روان شو - چې دگمراهۍ او بدنامۍ په تورو تیرو کښې رانه لاره خطانۀ شي - چې په ناپوهۍ کښې دَ تباهۍ تورو تیرو کښې ورک نۀ شو -

اے عظیمه خدایه! په دې کښې شک نشته چې تا انسان اشرف المخلوقات پیدا کړے دے - په تهولو مخلوقاتو کښې اشرف دَ عزتونو خاوند - دَ مرتبو خاوند نو .... هله چې انسان په صحیح معنو کښې انسان وي - چې انسان دَ انسانیت په څوکاټ کښې دننه ژوند کړي - چې انسان په ښغه لار روان وي - او هر کله چې انسان دَ انسانیت دَ دائرې نه اوځي نو بیا د حیوان نه بد تر شي - چې انسان دَ انسانیت دَ څوکاټ نه بهر اوځي نو بیا تري انسانیت هم اوتښتي -
.. نو شرمخ داړل کوي - شرمخ ماتول کوي - شرمخ خوړل کوي نو هله چې ... وي - چې د لوږې د لاسه مجبوره شي - چې به

ګېډه نه مړشي نو هله .... کله چې په ګېډه موړ وي نو په ځنګل کښې د
ونې د سورې لاندې پښې ستر کې پوځوا ته پروت وي، که دنیا تېرېږي
دا تېرېږي نو غم غرض پرې نه کوي -

او انسان؟ انسان چې موړ شي نو داړل کوي -

انسان چې موړ شي نو ظالم شي -

انسان چې مالداره شي نو حرص ئې زیات شي - او د بل په مړی غلي
کېدل ورته هم خپل حق ښکاري -

نو اے رونو! زه تاسو نه دا تپوس کوم - تاسو ماله د دې خبرې
جواب را کړئ چې د دا سې انسان ته کله شرمخ ښه نه شو دا سې انسان
کله د حیوانیت د درجونه لاندې پرې نه وتو -

ولې پرې نه وتو - د دا سې انسان نه حیوان - بلکه شرمخ چې
کارئې د خپلې ګېډې د تنور دکولو د پاره د ژوندو حیوانانو او
انسانانو داړل دي - د دغه شرمخ نه هم دا سې حرصي انسان چې
د خپل حرص د تندې سړولو د پاره د بل انسان په مړی چاړه را کاږي
بدتر دے - پرېوتے او د نفرت جوګه دے - او دا لاڅه کوئ - دا خبره
به پرېږدو - بل مثال به درکړم بل حقیقت به درته په ګوته کړم -

تاسو ماته دا اووایئ چې سپي ته څو پورې وار نه وي راوړلے
نو سپي پرې باندې غم غرض کوي! - تاسو چرې لیدلي دي چې
یو سپي چرې سپي ته لاره نیولې ده - یو سپي سپي ته ئې په بد نظر
کتلي دي - د غسې هر یو ځناور به را واخلو - د هر یو ځناور مثال به
مخکښې کېدو چې په دې حقله یو ځناور هم د مقرره حدونو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجاوز نهٔ کوي - بلکه د تجاوز د کولو مثال قدر له هم زمونږ په
ټولنې نشته په ځناورو کښې د یو صنف ځناور به هیڅ کله د خپل
مخالف صنف سره د هغې د مرضۍ نه بغیر غیر اخلاقي عمل اونهٔ
کړي - غیر فطري حرکت به ورسره اونهٔ کړي -

او انسان .... ؟ چې الله تعالیٰ ورله د اشرف المخلوقات درجه
ورکړې ده ، دے چې د انسانیت د دائرې نه اوځي - نو دے د حیوان
نه بدتر شي - په ده باندې ستر ګې پټې شي د شرافت ټول
زنځیرونه اوشلوي ، دے بیا خور نهٔ پیژني دے بیا مور نهٔ پیژني - دے
بیا خپله نهٔ پیژني ، پردی نهٔ پیژني نو تاسو نه زهٔ تپوس کوم -
چې اے رونړو داسې انسان ګڼې د انسان بللو جوګه دے - داسې
انسان ګڼې د حیوان نه بدتر نهٔ دے - داسې انسان ګڼې د سپي غوندې
د ګنده حیوان نه هم سپک ګنده او ذلیل نهٔ دے - رونړو دوه لاسونه
او دوه پښې - دوه غوږونه او دوه ستر ګې او ژبه د انسان نه انسان
نهٔ جوړه وي - انسان د انسانیت نوم دے - انسان د شرافت نوم
دے - انسان د اخلاقو نوم دے - او په چا کښې چې دا څیزونه
نهٔ وي دا خوبیړ نهٔ وي - دا اخلاق نهٔ وي نو بیا زهٔ بخښنه غواړم
چې داسې انسان ته نهٔ زهٔ انسان و یلے شم اونهٔ بل - ځکه چې
داسې انسان د الله تعالیٰ د طرفه مقرر کړے شوي حدونو نه تجاوز
کړے دے ده د خدائے د لارې نه روګرداني کړې ده نو ...... داسې
انسان ته به څوک څنګه انسان اووائي -

اے لویه خدایه ! ته په خپل فضل وکرم سره مونږ انسانان

کړي صحيح انسانان - موږ د ګناهونو نه په امان کړي - موږ مسلمانان کړي چې په ښه بد کښې تميز او کړے شو -

انسان څومره غافل دے - څومره ناپوهه دے څومره احسان فراموشه دے که چرې انسان غافله نهٔ وے - ناپوهه نهٔ وے - احسان فراموشه نهٔ وے نو دهٔ به د الله تعالیٰ دا بې شمېره احسانونه ولې هېرول دهٔ به د مور پلار سره بې ځې ولې کوله - د هغوئې بې عزتي به ئې ولې کوله - ولې به ئې د هغوئې حقونه هېرول ؟

مور او پلار ! چې د اولاد دپاره د کعبې حيثيت لري - چې د پښو لاندې ئې جنتونه لوغړېږي - چې د چا د قدمونو خاورې د اولاد دپاره د ښکلولو جوګه دي - نو د داسې هستو سره د اولاد سپک او ناروا سلوک کښې ناروا نهٔ دے - د مور پلار دپاره بې عزتي به کښې الله تعالیٰ نهٔ خفه کېږي ولې به نهٔ خفه کېږي - څوک چې د هغه لوئې ذات د احکامو خلاف ورزي کوي الله تعالیٰ به ترې ضرور ناراضه کېږي -

نو بيا .... ؟ بيا ولې دا ځنې ځنې اولاد د الله تعالیٰ د دې اټل قانون خلاف ورزي کوي - ولې د مور پلار سپکاوے کوي ولې د مور پلار سره په ترس چلېږي دا اولاد ولې دومره نافرمانه ، داسې سرکشه ، او دومره احسان فراموشه شي ؟ ....

خدائے پاک دې شمشېر کاکا او بخښي ! - ډېر ښهٔ سړے وُ - ډېر نېک انسان وُ څو .... ډېر زړهٔ چاؤدے د دنيا نه لاړو - د دنيا ټول غمونه او مصيبتونه دا يو ځائے شوي وو او د شمشېر کاکا ژوند

توي نه بوړ شوے وُ - دَ شمشیر کاکا دَ ژوند دویم نوم غم وُ -
او ښکي (او سلګۍ) چې دَ ژوند په آخرنو ورځو کښي دَ هغهٔ ملګري شوي
وے - سلګۍ چې په آخر عمر کښي دَ شمشیر کاکا په شونډو ورشته
شوې وې - دَ هغهٔ ټول ژوند یوه سلګۍ وه یوه داسي سلګۍ چې
دهغهٔ دَ پرهر پرهر زړهٔ دتل نه به راپورته کېده - د هغهٔ دَ
زړهٔ دمُسېدونکو پرهرونو نه به راپورته کېدهٔ - دَ هغهٔ دَ زړهٔ
دَ تنهاکونه به راپورته کېده - دَ هرې سلګۍ سره به د شمشیر کاکا دا
خیال وُ چې ګني درد به لږ قلار شي ځړیکې به لږې په آرام شي - خو
دهغهٔ دا خیال غلط وُ دردونه او غمونه، ځړیکې او فریادونه اوس
دهغهٔ دَ ژوند سره بیخي غاړه غړۍ شوي ووَ - او چې ژوند ختم شو؟
نو سلګۍ هم په قلار شوې - دردونه هم په تورو غرونو
سر شول -

اوس دَ شمشیر کاکا په رګونو کښي نهٔ وینه زغلېده او نهٔ دَ
هغهٔ په شونډو اوچې سپېرې سلګۍ خورېدې - اوس دَ
هغهٔ په سینه کښي نه پرهر پرهر زړهٔ حرکت کولو او نهٔ دَ زړهٔ دَ
تنهاکونه اوچ اوچ دردونه راپورته کېدل - هر څهٔ یخ یخ شول -
چې شمشیر کاکا یخ شو نو پرهرونو هم خولې وروستلې - تنهاکۍ اوچول
او سلګۍ په قلار شوې -

شمشیر کاکا ! نهٔ یم خبر چې دَ مرګ په وخت به ستا احساسات
څهٔ ووَ - چې تا به څومره په ناخوالۍ مرګ ته غاړه ایښودلې وي -
چې تا به څومره په نامرادۍ ساه ورکړې وي -

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے غم ژپلیه شمشېر کاکا خدائے دې اوبخښه - هغه د نیا دې بیاسته شه - دا دې کواځ ژوند په بدل کښې دې د هغه د نیا ژوند د خوشحالو نه ډک شه - که د لته د دنیا په اوسېد وشکو کښې انصاف نشته نو نه به وي خو د الله تعالیٰ په دربار کښې انصاف شته - بې انصافي نشته - زور زیاتے نشته -

رونو د شمشېر کاکا د ژوند قیصه، د غمونو قیصه ده - د اسویلو او فریادونو قیصه ده، د دردونو او فریادونو قصه ده - په دې قصه کښې عبرت د ے خو د هغه چا د پاره چې د چا د زړه سترګې بیناوي - چې د چا احساسات ژوندي وي - چې ضمیرئې مړ نه ژوندے وي -

دا سې مې یاد شي لکه دا ساعت چې د شمشېر کاکا زوے ګل شېر پېدا شو نو ډېرې خوشحالۍ اوشوې - د شمشېر کاکا د خوشحالۍ هېڅوک انتها نۀ وه - هغه خوشحاله وه چې د هغه د جائېداد مالک پېدا شو - د هغۀ وارث پېدا شو د هغه ملا تړ پېدا شو نو څکه خو دومره ډېر خوشحاله وو کنه -

ګل شېر د پلار ایکې یو زوے، د مور د سترګو تور او د پلار د زړه ټکور ډېر نیازبین وُ - د مور پلار د غه ایکې یو نیاز بین زوے په نازونو نعمتونو کښې د ژوند شپې ورځې تېروَلې - ورځې په میاشتو او میاشتې په کلونو بدلېدے - لاډو له ځېرو ګل شېر زلمے شو، او شمشېر کاکا د ګل شېر په وادۀ کښې سستي او نۀ کړه او سمد ستي ئې ورله وادۀ اوکړو - د ګل شېر د وادۀ په

رومبي کال دَ ګل شېر مور مړه شوه شمشېر کاکا کونډ شو - يو اځي شو،
دَ ژوند په لويه لاره تنګ خو يو لوي شوا خوند وُ خو شمشېر کاکا دَ ګل شېر
په ډاډ دَ تنهايي احساس ځان ته نږدې نهٔ پرېښودو - دَ ګل شېر
بچي شو - ماشومان شو، هغه دَ خپلو بچو سره مشغول شو - او
داسې مشغول شو چې پلار ترې نه هم هېر شو - پلار يې فالتو
څيز شو يوه بې کاره پُرزه شوه - کله کله بهر دَ خپلې تنهايي
احساس يې په سينې پورې نيولے وُ - دَ خپل ژوند نه خوشحاله نهٔ وُ -
ځکه چې هغه خو خپلې ټولې خوشحالۍ روس ګل شېر پورې غوټه
کړې وې - او ګل شېر دَ پلار نه بې پروا دَ ژوند په دګې کښې
بې مهاره روان وُ - دولت وُ جائيداد وُ - دومره جائيداد چې
ګل شېر پرې خاني کوله - دا جائيداد دَ ګل شېر نهٔ وُ پېدا کړے - دا
دَ شمشېر کاکا دَ سرخېرات وُ چې ګل شېر پرې خاني کوله - ګل شېر
خاني کوله او هغهٔ پلار شمشېر کاکا په خپل کور - خپل جائيداد کښې
دَ بې ارزې ژوند تېرولو - هر څهٔ يې ليدل - دَ ګل شېر سلوک او رويّي
ته يې کتل خو په خوله يې غږ نهٔ کولو - ځکه چې ګل شېر ډېر
نياز بين وُ - دومره نياز بين چې پلار ورته يوه خوله ګيله قدر له
هم نهٔ شوه کولے - خو دَ خپل نياز بين زوی په بې رُخۍ او بې
پروايۍ به هر وخت غمژن وُ - او چې دَ شپې به په کټ کښې
پرېوتو نو ټوله شپه به يې په سترګو کښې تېره کړه -
ډېرو غمونو او فکرونو شمشېر کاکا دَ زړهٔ په رنځ اخته کړو -
سالونه يې مدکړے شو - لاړو هغه لوړ رنګ شمشېر کاکا په بوډ

د هډوکو پنجره شوه ..... شپه ورځې تېرېدې او د سینې خرخجارے
او ورسره بلغم د شمشېر کاکا د ژوند ملګرې شول او د پلار د سینې
خرخجارې د بې واره تېرېدې او بلغمونو نه کل شپې تنګ شوے وُ.
او رښتیا خبره خو دا ده چې زوے له اوس د پلار نه کوکه ورتله هغه
نهٔ غوښتل چې د هغهٔ ماشومان دې نیکهٔ ته نژدې شي نو په دې
وجه کل شپې په کور کښې یو خوا ته وړه غونډې کوتنۍ وه هغې کښې
د پلار کټ وړ چولو د اوبو منګے ئې ورته کښېښودو او کټورے ئې پرې
سکور کړو. لاړو شمشېر کاکا په خپل کور کښې د ځان له دنیا خاوند شو.
تنګه تړشه کوتنۍ ځان له یو خوا ته چې نهٔ پرې د چا لار وه او
نهٔ به ورله څوک راتلل. ټوله ورځ تېرېدې بلغمونه او تنهائي
د هغهٔ ملګرې وو. دغه ئې کور شو، او په دغه کور کښې به دښتهٔ
جائیداد خاوند. دښتهٔ زوے پلار شمشېر شپه ورځې یواځې پروت و.
او یوه ورځ چې د کل شپې زلموټے زوے اسلم د نیکهٔ کوتنۍ
ته راغلو نو شمشېر کاکا ځان ته را نژدې کړو. په تندي ئې ښکل
کړو او ورته ئې اووے چې. بچیه دا سر دې لږ زما په سینه کېږده.
او هر کله چې اسلم د خپل نیکهٔ په سینه سر کښېښودو نو شمشېر کاکا
ئې په ویښتو کښې ګوتې وهلې او د نیې اوښکې ئې د سترګو
نه بهېدلې. د اوښکو بهېر د بابا د سترګو نه داروان وُ او
چې اسلم سر راپورته کړو نو... «دا ته ولې ژاړې بابا یخنې
دې کېږي او درېږه چې کمبل درله راوړم» ..... نه بچیه زما
یخنې نهٔ کېږي. زما څو ګرمي کېږي. زما په سینه کښې اور بلېږي.

» نه بابا نن ډېره یخني ده - او ډېره زه تالا کمبل راوړم «
» نه بچیه زه اوس د کومې یخنۍ د احساس د حد نه تېر
شوی یم - اوس زمانه ګرمي کېږي او نه یخني «
بچیه خدای دې لوی کړه - د خپل پلار په بیه راشې ستاسو
د غم د آواز نه مې خدای ساته - څه بچیه لاړ شه لوی شې -
او .... اسلم چې کورته را غلو نو پلار ته یې اووې چې
د بابا ډېره یخني کېږي - نو .... کل شېر ډېر په بې پرواهۍ
سره زوی ته اووې چې ورشه په ګودام کښې هغه زړه
کمبل پرته ده هغه را واخله او وایې چوه پرې - اسلم د
بیته
ګودام نه کمبل را واخسته را غلو د مورنه یې قینچي او غو
پلار ترې نه تپوس اوکړو چې .... قینچي څه کوې بچیه -
اسلم ورته اووې چې دا کمبل به دوه ځایه کړم نیمه به
په بابا واچوم او نیمه به سنباله کېدم چې صباله ته د بابا
په رنګ بوډا او ناتوانه شې نو دا پاتې نیمه کمبل به بیا
زه په تا باندې واچوم د اسلم دې خبرې کل شېر لکه چې
د غفلت د خوب نه را بېدار کړو - د زوی ولې او پلار ولې
احساس یې ورله را ژوندی کړو - په خپل کردار یې شرمنده
کړو او په درنو درنو قدمونو کو ټمبې ته روان شو
هغه کو ټمبې ته چې پکښې شمشېرخان بې پرسانه ژوند
تېر ولو - چې پکښې د کل شېر پلار د ژوند شپې ورځې تېرې
.... زوی د پلار نه د معافۍ غوښتو د پاره روان وو ....

زوئ پلار ته په پښو پرېوتو د پاره روان ؤ زوړني سر - ملامته ملامته چې دکو تمنې در دروازه ئې لري کړه نو په پلار ورپرېوتو .... "بابا زۀ معافي غواړم زۀ بخښنه غواړم ما وبخښه - زۀ په خپلو کړو پښېمانه يم ما معاف کړه بابا ......" (ژاړي) دَ اوښکو سېلاب دَ ګل شېر دَ سترګو نه روان ؤ - شمشېر کاکا خپل زوئ خپلې سينې ته رانژدې کړو - دَ سر وېښتو کښې ئې ورله ګوتې وهلې -

"دا ستا وېښته څو هم هغه رنګ پاسته دي بچيه ..... ستا دَ دې وېښتو نه څو هم هغه رنګ خوږ خوږ بوئې راځي لکه چې په وړوکوالي به ترې راختو - بچيه دَ مرګ نه مخکښې مې دا ارمان ؤ چې تا يو ځل بيا خپلې سينې ته رانژدې کړم او ستا دَ وېښتو دا مړاوي خوشبوئي يو ځل بيا زما په سپېږمو ورننوځي - او زما زړۀ ته آرام او سکون ورسي - څو بچيه ته خو جوړ دې نا روزګاره وې دومره نا روزګاره وې چې زما دا معمولي غوندې ارمان دې هم نۀ شو پوره کولې - ... څو شکر دے چې نن راغلې - شکر دے چې نن زما دَ زړۀ ارمان پوره شو - اوس به زما ساه په قلار او سکون سره ووځي - خدائے دې خوشحاله لره تو دې باد درباندې اوس لږ دَ ژوند په خوږو مو شي - دا سړو دې لږ زما په سينه باندې کېږده ګل شېره چې دا زړۀ مې لږ په قلار شي - او زما روح په آرام او اطمينان سره ووځي .... په دې کښې په شمشېر کاکا

د سالنډۍ دوره راغله - ټوخے شروع شو - سالنډۍ لنډه شوه - او يو ځل چې شمشېر کاکا ښه اوږده سا راکښله نو بيا واپس نهٔ شوه - بيا هم په بدن کښې د ننه مړه شوه - بيا دغې سا هم د شمشېر کاکا په وجود کښې ساه ورکړه او د دنيا د غمونو - مصيبتونو او شورونو نه د ټول عمر د پاره خلاص شو - ګل شېر په خپلو کړو پښېمانه وُ - د پلار سره يې په دې سلوک نادمه وُ دومره نادمه چې ډېر يُې اوژړل ډېرې اوښکې يُې توئې کړې خو اوس هيڅ هم نهٔ شو کېدے اوس وخت تېر وُ - او د رحمان بابا خبره -

تر ورځه تېرې اوبهٔ بېرته نهٔ جاروځي
نهٔ جاروځي تېر ساعت په بېرته بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه مئینان

نه پوهېږم چې د روح تسکین به انسان ته کوم ځای حاصل شي داسې به کوم ځای وي چې انسان به د دنیا د دې کشالو د دې لانجو کوږجو - د دې مصیبتونو او زړه چاودون نه د ژوند په څو شېبې په آرام او اطمینان تېرې کړي - په دې دنیا کښې خو ژوند ډېر ګران شو - هر طرف ته خودغرضي او فریب دے - اولاد خودغرضه خپل خپلوان خودغرضه - دوستان خودغرضه او کله کله خو مور او پلار هم خودغرضه شي - د مور په سترګو هم د حرص پړدې راواوړي - مور هم د نام و نمود په څپ سیلاب کښې لاهو شي مور هم د خپل اولاد د پاره ظالمه شي - دومره ظالمه چې د هغې د ظلم داستان د انسانیت په لمن تور داغ شي - د هغې حرص د ځوان زوے - د زلمي زوے د فرمان بردار زوے په ژوند کښې ازغي او کړي د هغه د ځوانۍ په لار کښې غني چوکه کړي - نو داسې مور ته به هم ګني څوک مور اووايي - داسې مور هم ګني هغه مقدسه هستي ده چې د چا د قدمونو د لاندې جنت دے؟ څه اووایم نو - په دې حقله خو زه خپله رائے نشم ورکولے - زه په دې حقله هیڅ هم نشم وئیلے - ځکه چې په دې کښې د څه وئیلو هډو ګنجائش

نشته؟

رونبو! زړه د تاسو نه تپوس کوم - تاسو ماله زما د دې
تپوس جواب راکړئ چې کومه مور چې نهه مياشتې اولاد په نس
اوګرځوي دوه کاله پرې ياندې د زړه وينې اوڅښوي بچې
د ژمې اوږدې اوږدې شپې ورسره شوګيره کړي - بچې
په زړه چاودون او شوا خون ئې لوئے کړي نو دغه مور
هم [illegible] د دغه اولاد سره زياتے کولے شي - په دغه اولاد
باندې ظلم کولے شي - او دخپله لاسه ئې د غمونو او
مصيبتونو کړنګ ته ورلړه کولے شي؟ ..... تاسو به وائې چې
نه، مور دومره ظالمه کيدے نه شي - مور دومره سنګدله
کيدے نشي - ځکه چې اولاد خو د مور د زړه ټکړه وي -
اولاد خو د مور ژوند وي - د مور ساه وي - نو خپل ژوند
څوک خپله نشي ناقلاره کولے - خپله د زړه ټکړه
څو اورته د خپله لاسه نشي ورلړه کولے، خو .... رونبو
شته په دنيا کښې داسې ميندې هم شته چې د دنيا حرص - چې
د دنيا لالچ او نام ونمود ورباندې داسې سترګې پټې کړي، چې
دخپل زړه ټکړه خپله، په خپل لاس د اور سرو لمبو ته
ورلړه کړي -

اسلم مې يادشي - هغه د انسانيت او شرافت نمونه مې ياد
شي - هغه د مور د سترګو تور مې ياد شي - هغه چې هر وخت
يه ئې د مور سترګو ته کتل - چې هر وخت به ئې د مور خولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کتل - هغه چې هر وخت به مور ته لاس په نامه ولاړ وه - اسلم
ځېل ژوند د مور خدمت ته وقف کړے وه - د مور دُعاګانې د
اسلم سره وې - د نیمې شپې په خاموشو کښې چې ټوله دنیا به
په خوږ خوب اوده وه، د اسلم مور به خدائے پاک ته په
سجده پرته وه - د اسلم د کامیابۍ او کامرانۍ دُعاګانې به ئې
کولې - او دا د دغه مور د دُعاګانو برکت وه چې اسلم د ژوند
په لارې په کامیابۍ سره روان وه، ژوند ئې په وړاندې روان
وه - د اسلم د مور ارمانونه زړېدل د کنډتون د بې ارزه
د ژوند هغه په غم لړلې ورځې شپې تېرے شوې او هېرې شوې -

اسلم ډاکټر شو - د مور د زړه یو ډېر لوئے ارمان پوره
شو - او اوس لکه د نورو میندو په شان د اسلم د مور په
زړه کښې هم د زوے په سر د واده د خوښو د لیدو ارمان غزونې
او کړې - هر وخت به په دې سوچونو کښې ډوبه وه چې هغه
به کومه ورځ وي چې د اسلم سره ډولۍ په کوځه راننه کړي -
بل خوا ته به اسلم هم د تصور په یوه رنګینه دنیا کښې هر وختې
ورک وه - د مینې او محبت یوه رنګینه دنیا چې ګل سانګه د دغې
دنیا بنایسته ئې وه - د دې د محبت شهزادګۍ وه او ولې به نه وه
ګل سانګه خو د ده د ترور لور وه - چې د ده په نامه ناسته وه
چې په وړوکوالي کښې د دوارو د قسمت فېصله شوې وه چې
د وړوکوالي نه دواړو د یو بل په حقله سوچونه کول -
ګل سانګه د اسلم سیاله وه - او ځکه د اسلم ډېره زیاته خوښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه - هغه په خپل زړه کښې د گل سانگي د پاره د مينې تاج محل د ښکوانه جوړ کړے وه - او ځکه خو به اسلم د شپې په خاموشۍ کښې اکثر د گل سانگي په حقله سوچونه کول خو اسلم د مور د ارادونه نه وه خبر - هغه ته پته نه وه چې د مور په سترگو د دولت پړدې راوړې دي - د هغې نه خپله غريبي هېره شوې وه د هغې نه خپله ناداري هېره شوې وه، ځکه چې د هغې په خيال اسلم اوس لوئے سړے شوے دے - اوس اسلم پيسې گټي - د کټې خاوند شو، په دواو کسانو کښې ئې نوم اخستے شي،- نو ځکه خو د هغه د مور ارادې بدلې شوې - د هغې خيالات بدل شو - اوس د هغې په نزد د اسلم او گل سانگي جوړ نه برابرېدو - ځکه چې گل سانگه غريبه وه - ترلسم پورې تعليم ئې وه خو د اسلم د مور په نظر کښې دا تعليم ډېر کم وه - هر څو که گل سانگه د اسلم د مور خوږه وه سکه خوږه، خو هغه سکه خوږه که هر څو د دې خوږه وه خو غريبه وه، او چې غريبه وه نو د مور په خيال کښې د اسلم سره ئې جوړ نه برابرېدو ځکه چې اسلم اوس ډاکټر وه، او هغه به هر ماښام د روپو پنډه مور ته جولۍ کښې اچوله - نو بيا؟

بيا دا چې د اسلم مور هيڅ کله دا نه غوښتل چې د گل سانگي او اسلم د رشتې په حقله ښکواني لوظ له عملي شکل ورکړي - نتيجه دا شوه چې د اسلم مور خپلې خور له جواب ور ولېږلو چې لور دې سنبهال کړه - ستا لور زما د زوئے سيالە نه ده - زما اسلم اوس هغه

اسلم نهٔ دے چې ستاٶر ورته ترغاړه کړم - زهٔ به اسلم له واده
کوم نو...... دچا عزت دا روکړه دَ چا یا د و خلقو کړه - دَ جرګو مرکو
خلقو کړه ..... دَ مور دا انکار دَ اسلم دپاره دَ شیخ آسمان تندر
وهٔ - مور دَ سترګو په رپ کښې دَ زړوے دَ مینې په دُنیا اور اولګولې -
دَ هغهٔ دَ مینې تاج محل ئې دړې وړې کړو - اسلم مور ته زارۍ اوکړې
منتونه ئې ورته اوکړهٔ - په پښو ورته پریوتو چې مورې دا ظلم
دا سره مهٔ کوه - دا زیاتے دا سره مهٔ کوه - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده،
ستا خورزه ده - ګل سانګه پردۍ نهٔ ده زما دَ ترور لور ده - زما په
نامه ناسته ده - د ښځوا دا سې ناسته ده، مورې اوبه شرمیږو -
په خپلو خپلوانو او چم ګاوند کښې به اوشرمیږو - دَ خدائے خاطر
اوکړه چې دا سې مهٔ کوه -

نو دَ اسلم ذارو او منتونو دَ هغه مور دَ خپلې ارادې نه منع
نهٔ کړے شوه - او چې نو ورځې تیرې شوې نو خبره خوره شوه چې دَ
اسلم مور دَ اسلم دَپاره دَ کوز کندي دَ خان کاکا ٶر اوغوښته، او
دخان کاکا کور والاؤ ورته "ښه" اوکړه - خبره په ټول کلي کښې
خوره شوه. هرچا واورېده - دَ هرچا تر غوږ و اورسېده - اسلم
هم خبرشو او ګل سانګه هم خبر شوه ..... ګل سانګه ......چې دَ
اسلم په تصور کښې ئې دَ ژوند شپې ورځې تیرولې چې اسلم سره دَ
نوي ژوند سوچونه ئې کول دَ اسلم په مینه کښې ورکې ګل سانګې
چې دَ خان دپاره دَ مینې یوه رنګینه دنیا آبادول غوښتل - دې آواز
دهغې دنیا دړې وړې کړه - دَ هغې زړهٔ غوښتل چې په چغو چغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوژاړي - خو هغې نه څه وېلي شو او نه ئې څه کولې شو - هغې غوښتل چې سیند ته ټوپ کړي او د خپل ژوند خاتمه اوکړي - خو پښتنې پېغلې نه سیند ته ټوپ کړو او نه ئې جاموته اوربورې کړو - غم ئې زړهٔ ته واچولو - چُپ ئې اونیوُ - هر وخت خاموشه هر وخت لکه چې د فکر په تال زانګي - هر وخت په فکرونو او خیالونو کښې ورکه - نه د روټۍ فکر او نه د جامې - بس د ناخوالې ژوند وهٔ چې تېرېدو - خو د ناخوالې ژوند به ترکومه پورې داسې غلې غلې او خاموشه تېرېدو - ترکومه پورې به ګل سانګې دا دومره دروند غم داسې په خاموشۍ سره ګرځولو.... آخر اول ټوخے، ټپه ورځ ټوخے - هر وختې ټوخے، او بیا ورسره تبه - کله تېزه او تنده تبه او کله نرۍ او مړه تبه، تبه او ټوخے دوه مرضونه د ګل سانګې په وجود پورې لکه کونې اونښتل - او دغه کونې د ننه دننه دګل سانګې پړپوس خوړو - دګل سانګې اینه ئې خوړه - د هغې زړهٔ ئې خوړو -

بل خوا ته د اسلم حالت هم ښهٔ نهٔ وُ - مور به ورته هره ورځ د وادهٔ په حقله وے چې بچیه پردې لور به ترکومه پورې ناسته وي. هغوئې به ترکومه زمونږ انتظار کوي - اسلم به مور له هېڅ جواب ورنکړو خو په سترګو سترګو کښې به ئې ورته اووے چې مورې زړهٔ وادهٔ نهٔ کوم - خدائے خبر چې ولې ما ته داسې ښکاري چې ستا دا ارمان به شائد چې هم د غسې ارمان پاتې شي - شائد چې ستا زما په سر دوادهٔ د ځهرو د لیدو ارمان پوره نشي - اسلم به هر وخت

ځان له ناسته وه - د فکرونو په تیال به ځنګېدو - نه به کلینک ته تلو او نه به یې مریضان کتل - د هر څه نه یې زړه موړ وه - ورځ په ورځ به یې صحت پرېوتو - داسې معلومېده چې اسلم لکه ناجوړه وي، ډېر ناجوړه وي - خو که ناجوړه وي نو بیا دې د ځان علاج اوکړي کنه - دے خو ډاکټر دے، دے خو په خپل مرض او د دغه مرض په علاج د هر چا نه ښه پوهېدے شي - خو..... هغه ته که خپل مرض معلوم هم وه خو علاج یې هغه سره نه وه - بلکې د هیچا سره نه وه د یو ډاکټر سره هم، ځکه چې د هغه مور د هغه په زړه کښې داسې پرهر جوړ کړے وه، چې د هغې نه ناسور جوړ شو.. ناسور، هغه ناسور چې علاج یې نشته، هغه ناسور چې رغېدل توې نشته، هغه ناسور چې انجام یې مرګ وي - نو اسلم په ناعلاج مرض پرېوتو - مور ډېرې منډې ترړې اووهلې - ډېر علاجونه یې اوکړل - په ډېرو ډاکټرانو یې اوکتلو - خو آخر ډاکټرانو جواب کړه - ډاکټرانو ورته اووے چې د څو ورځو مېلمه له ژوند په بیعه نه شي اخستے - هسې ځان مه کړوه ..... او آخر یوه ورځ زړې ماځیګر چې د ورځې نمر ستړے ستومانه د غرونو نه پناه کېدو نو اسلم خپلې مور ته اشاره اوکړه - ځان سره یې کښېنوله او ورته یې اووے -

«مورې زما د ژوند شمعه په ګل کېدو ده - په دې کښې شک نشته چې زما مرګ به ستا د پاره یوه لویه صدمه وي، خو د خدائے په کارونو کښې څوک هیڅ نشي کولے

مورې زما په زړۀ کښې پرهرونه دي - زما د زړۀ نه وینې
څاڅي - ما دېره موده غم په زړۀ اوګرځولو - خو دې غم
آخر زما د زړۀ سورے سورے کړو - زما ژوند په ختمېدو
دے - خو د ژوند په دې آخر نو سلګو کښې زۀ تا ته دا سوال
کوم چې لاړه شه ګل سانګې ته په سر لاس راکاږه خپلې سینې
ته یې رانزدې کړه او ورته اووایه چې د تقدیر لیک نورېدے
نشي - دا به زمونږ په قسمت کښې لیکلي وُو - مورې د
ګل سانګې د ذهن نه د غریبۍ احساس اوباسه - او
...... ورته .... او .... وایه ..... چې ..... (ساه ورکړې)
(راسوېلے) اسلم خبره پوره نکړے شوه .... بوه وړه
غوندې سلګی یې اووهله اؤ د دواړو وښکونه یې دوه
څاڅکي توږ وینه را روانه شوه واقعي چې د اسلم
زړۀ او چاؤدو .... څومره توره وینه وه، او توره
به ولې نۀ وه، .. چې د هغۀ په زړۀ او سینه کښې
اور بلېدو اسلم مړشو، اسلم ځواني مرګ شو - او چې
څۀ وخت ګل سانګې ته د اسلم د مرګ خبر اورسېدو
نو اوچته په کټ کښې کښېناسته رنړے او چې کلکې
سترګې یې اخوا دیخوا واړولې - خو ..... په خوله یې
هیڅ اونۀ وے - هغې غوښتل چې په چغو چغو
اوژاړي خو ښتنې پښغلې ژړلے هم نشو .... په
شونډو شونډو کښې یې دومره قدر له اووے چې ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ټورې زویه آخر ځواني مرګ شوې - آخر زړۀ چاودے لاړې -
ته څو دا کښېږ وې .... د ټورې داکټره زویه تا څو به د نورو
خلقو د رنځونو علاج کولو، څو د خپل رنځ علاج دې اونۀ کړے شو
داسې زر دې مرګ ته ځان اوسپارلو - تا نه څو زړۀ بنځه دا ست
نشۀ یم چې تا اوسه مې د مرګ مقابله اوکړه ..... اسلمه! زما څو
هم ډېره موده کېږي چې زړۀ چاودلے دے - ما څو چې ستا د
کوژدنې اوریدلې وُو لا په هغه ورځ مې زړۀ چاودلے وُو، څو ما
ددې هر ځۀ مقابله کوله ما څو ستا په داده هر ځۀ تېرول،
څو چې ته هم لاړې نو .... اوس په دې ژوند کښې ځۀ پاتې شو.
اوس به زۀ دا ژوند د چا په داد تېروم - نور ژوند تېرول څو
ګران دي - ډېر ډېر (اسویلے) په ګل سانګې د ټوخې دوره
راغله ..... ډېره سخته دوره وه - او د ځۀ ساعت ټوخې نه
پس ګل سانګه غلې شوه .... چپ شوه .... خاموش شوه - مور
ئې رامنډې کړې څو ګل سانګه یخه یخه وه - غمونو ورله
زړۀ اوچولو - او زړۀ چاودې د دنیا نه لاړه -

صبا سحر له د یو کلي د یو مالت نه دوه جنازې پورته شوې -
دواړه ځواني مرګان وو - د دواړو زړۀ چاودلے وُه او دواړه په
یوه اديره کښې خاورو ته اوسپارلے شو - ټول خلق خفه وُو - ټول
کلي ژړل - په دغه خلقو کښې د اسلم مور هم وه ..... بیر سر
پښې آبله پښې - سینې کسوات - هغې هم ژړل - ډېر ئې ژړل -
په وازه خوله ئې ژړل .... ماوے چې ورشم اوُ ورته اووایم چې اے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور په جامه کښې د خپل زوئے دشمنې ! خپل زوے دې د خپله لاسه د دولت د سره زار کړو - د زوئے خون هم ستا په غاړه دے او یوا ځې د زوئے نه، د خپلې خوزې هم - هغه هم ستا د حرص او دنیا پرستۍ د سره زار شوه ..... اسلم او کل سانګه دوه انسانان وُو - دوه مئینان وو - دوه شهیدان وو - الله پاک دې ورله په جنت کښې ځائے ورکړي - (آمین)

مُقدّسه هستي

روڼو .... خوږو روڼو .... نن به د څه ساعت د پاره
خندا پرېږدو .... د څه ساعت د پاره به ټوقې و شتې پرېږدو
راځئ چې د دنیا د دې رنګینونه د دنیا د دې هنګامونه .... د دنیا
د دې نظارونه د څه ساعت د پاره یو خوا ته لاړ شو .... لږ تنهایۍ
ته لاړ شو .... لرې نه .... یو کې نږدې .... ډېر نږدې .... دا خپل
سرونه به لږ په دې خپلو ګرېوانونو کښې ښکته کړو .... خپل
احساسات او خپل جذبات به لږ را ولړزوو .... د خپل زړه پردې
به لږې ولټوو د دې خپل زړه نه به لږ تپوس وکړو ....
دومره قدر له تپوس چې اې زما زړه ته ولې ناقلاره یې ......
ته ولې پرېشانه یې ...... ستا د پرېشانۍ څه علاج شته. ستا
د پاره اطمینان شته؟ .... او! د ناقلاره زړه د پاره قرار شته،
د پرېشانه زړه د پاره تسکین شته. څو که چرې مونږ د خپل زړه نه
تپوس وکړو .... مونږ په خپل ګرېوان کښې سرونه ښکته کړو
.... که چرې مونږ د خپل عمل جائزه واخلو .... نو تسکین او
اطمینان .... سکون او خوشحالي هر څه شته. هر څه پیدا کېدونکي
څیزونه دي .... هر څه موندے کېدونکي څیزونه دي ......

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان الله تعالیٰ اشرف المخلوقات پیدا کړے دے ..... د ټولو مخلوقاتو نه افضل دَ ټولو مخلوقاتو نه غوره .... نو یو دومره افضل مخلوق دومره غوره مخلوق، څنګه ناقلاره کېدے شي - څنګه پرېشانه کېدے شي؟ .... دا ځکه چې مونږ صحیح انسانان شو، نو اوکوم چې د دنیا ټولې خوشحالۍ زمونږ نصیب کېږي اوکنه .... دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه لوئ الله ته ښکته کړو، چې کوم رازق دے، کوم مُسبّب الاسباب دے - چې د چا په اختیار کښې زمونږ ژوند او زمونږ مرګ دے - دا ځکه چې دَ انسان خوشامندې پرېږدو - دا ځکه چې انسان ته صرف د انسان په نظر اوګورو، د رازق په نظر نه ..... دا ځکه چې انسان صرف انسان اوګڼو خپل خدائے او خپل رازق نه - دا ځکه چې په خپل خدائے باندې د مضبوط ایمان او مضبوطې عقیدې نو ته خو لږ واخلو - دا ځکه چې په دې رنګ د خپلو ټولو پرېشانو او مصیبتونو خاتمه اوکړو د زړهٔ تسکین الله تعالیٰ ته په سجده ګټلو کښې دے ..... د روح تسکین دَ الله په دربار کښې په زارۍ او منت کښې دے - د دنیا او د آخرت ټولې خوشحالۍ ټولې سکالۍ د الله تعالیٰ په حضور کښې شته، نو دا ځکه چې دا خپل سرونه هغه ته ښکته کړو، او د خپلو مشکلاتو او مصیبتونو د حل دعاګانې نه او غواړو ..... یو حُل نه، دوه حُل نه، درې حُل نه، ټول عمر.... چې ترڅو پورې مو په بدن کښې ساه شته - چې ترڅو پورې مو په بدن کښې طاقت شته -

دا شو د تسکین او اطمینان یو مقام - د الله تعالیٰ په مخکښې سجده،

او بيا؟ .... يو ځاى يې هم شته، يو مقام يې هم شته، يوه هستي بله هم شته، چې ډېره مقدسه - ډېره پاکه او ډېره بزرګه هستي ده. دغه زبرګه هستي مور ده.... دغه مقام د مور د پښو خاورې دي - دغه مقدسه هستي مور ده، چې د چا د پښو لاندې جنت دے - دغه بزرګه هستي مور ده، چې د اولاد دپاره رحمت دے - مينه ده، محبت دے ....چې د چا د سترګو يوه اوښکه د کاڼي په شان زړونه هم نرم کړي - موم کړي ..... د مور د سترګو اوښکه؟ .... او د مور د سترګو په اوښکو کښې دومره طاقت شته چې عرش په لړزان کړي - د مور اوښکې د الله تعالیٰ غيرت راولړزولے شي، د الله تعالیٰ قهر او غضب راولړزولے شي، نو اے د ميانډو زامنو! ستاسو دا زړونه ګنې د کاڼي نه هم سخت شو؟ ستاسو احساسات ګنې دا سې مړه شوي دي، چې د مور د پاکو سترګو پاکې اوښکې يې هم راولړزولے نهٔ شي ...؟

اے روڼو! لږ په غور سره، لږ په فکر سره د خپلې مور مخ ته اوګورئ، لږ په ژور نظر ورته اوګورئ - نو په دغه مخ کښې به، په دغه پاک مخ کښې به تاسو ته د انسانيت حقيقي تصوير ښکاره شي .... په دغه مخ کښې انسانيت شته، په دغه مخ کښې شرافت شته، په دغه مخ کښې، دد غه مخ د تندي په ګونجو مونجو کړ ښو کښې زموږ دپاره محبت شته، .... نو په دا سې مخ باندې، د اوښکو سيلاب ګنې زموږ د انسانيت او شرافت په لمن تور تور داغونه نهٔ جوړوي ..... ؟ مور د کور برکت دے .... مور د کور عظمت دے... مور د کور رڼا ده. اے د شتهٔ ميانډو زامنو

د مور قدر اوکړئ چې د کور برکت مور زیات شي، د مور په سر د مینې لاس راکاږئ چې د کور عظمت مور زیات شي - مور خوشحاله اوساتئ چې د کور دنیا مو قائمه پاتې شي - مور مه ژړوئ مور مه خفه کوئ - مور مه زېروئ، کنې یقین اوکړئ چې خوار به شئ - سپک به شئ - او ژوند به مو په عذاب شي -

مور مور ده - د انسانیت په دې وېړه دنیا کښې د مورنه زیات همدرد کنې یل هم څوک شته؟ .... نشته، بالکل نشته .... کنې نو د درد او تکلیف په موقعه د مصیبت او زړه چاودون په موقعه به ولې مونږ چغې وهلې چې .... "وی مورې مړ شوم" .....

ولې د بابا نوم نهٔ اخلو - ولې د دادا نوم نهٔ اخلو ....؟

اے رونړو د هغه ساعت نه اوېرېږئ - د هغه موقعې نه اوېرېږئ چې مور سر سرتور کړي او د الله تعالیٰ په حضور کښې د د اولاد نه د فریاد د پاره لاسونه پورته کړي - په دغه فریاد کښې طوفانونه وي کور ے - په دغه فریاد کښې قیامتونه وي کور ے -

اے رونړو! لږ د مور سترګو ته اوګورئ - د دغه سترګو په ککو کښې اوګورئ - نو درته به معلومه شي چې د مور په دغه سترګو کښې د دغه سترګو په کسکو کښې د اولاد د پاره د مینې او محبت یو طوفان په غورزنګ دے - په دغه ککو کښې به تاسو ځانونه اووینئ - تاسو به پکښې د خپل ځان د پاره مینه او محبت بیا مومئ - په دغه ککو کښې ستاسو د پاره کوکه نشته - نفرت نشته - بغض نشته، کینه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشته، صرف او صرف مینه ده -

اے رونړو! تاسو یقین اوکړئ چې د مور شال د ګل دے - ګل - یو غوړیدلے ګل یو مسیدلے ګل - بلکه مور خو د ګل نه هم ښائسته ده - د ګلاب نه ښائسته ده - ګل هر وختې مُسکے وي، خو چې ترڅو د خزان سپیرو بادونو نهٔ وي وهلے خو چې د خزان سپیره سیلۍ راشي نو ګل مړاوے شي ګل اوړیدلي - او مور؟ د خزان سپیرهٔ بادونه د مور د شونډو نه، د اولاد دپاره مُسکا نهٔ شي ختمولے - مور اولاد ته تل په خندا وي - تل به ورته مُسکۍ وي، ان کهٔ د دنیا ټول غمونه او مصیبتونه د هغې په برخه شي نو هم - د خدائے په مخلوق کښې د ټولو نه ښهٔ او افضل مخلوق مور ده، مور د اولاد په شکل کښې یو انسان زیږوي مور د انسان ژوند جوړوي، مور انسان، د انسانیت درجې ته رسوي، مور انسان ته په ښهٔ بد کښې تمیز ښائي - د مور جولۍ د انسان دپاره اولنئ مدرسه ده -

د اولاد دپاره د ټولو نه ښهٔ ځائے د مور زړهٔ دے - د هر اولاد دپاره د مور په زړهٔ کښې ځائے شته، داسې ځائے چې هلته د مینې او محبت نه سوا بل څهٔ هم وشته نه -

اے رونړو! د هغه زړهٔ خیال اوساتئ، کوم زړهٔ چې ستاسو د آرام د خاطره تل ناقلاره وي - د مور زړهٔ د اولاد دپاره څومره تکلیفونه تیر کړي دي - څومره غمونه ئې تیر کړي دي - څومره زخمونه ئې خوړلي دي - او دې دومره تکلیفونو او مصیبتونو هم چرې د مور په زړهٔ کښې د اولاد دپاره نفرت راپیدا نهٔ کړو - بلکه په غم او

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصیبت کښې په تکلیف او شوا نون کښې د اولاد د پاره د مور په زړه کښې مینه او محبت نور هم زیات شي -

نو اے رونړو! داسې هستي - داسې ځوښ منه مور هم کیني د خراب سلوک حقداره ده - مور هم لا چرې د ضدونو او قصدونو ده - کوم داسې بد قسمته اولاد به وي چې هغه به خپلې مورته سپک ګوري کوم داسې بد نصیبه اولاد به وي چې هغه به مور سره په ترس چلیږي .... شته په دنیا کښې داسې ناپوهه کسان شته، داسې بد قسمته اولاد شته چې د هغوي د نارامود کبله د میاندو په زړونو پولی را ختلي دي - د هغوي د ظلمونو د لاسه د میاندو په زړونو تنهاکي جوړې شوې دي -

اے رونړو! دا پولی به آخر یوه ورځ اوچوي - دا تنهاکي به آخر یوه ورځ تق ناري کړي.... او زه تاسو ته په یقین سره وایم چې د مور د زړه د تنهاکو چودل به ستاسو د پاره یو قیامت وي - ستاسو د پاره به دوزخ وي - او به سوزیږئ ګورے..... لوپه به شئ ګورے - مه کوئ رونړو د خدائے خاطر اوکړئ چې د مور سره زیاتے مه کوئ - د مور سره په ترس مه چلیږئ - مورته سپک مه ګورئ - مور مور ده، د مینې او محبت یو غر.... د مینې محبت یو سمندر.... راشئ د مور احترام اوکړئ چې د عزت ژوند تیر کړے شئ - راشئ د مور عزت اوکړئ چې په دنیا او آخرت سرخرو شئ - راشئ د مور قدر اوکړئ چې ټولې پریشانۍ او مصیبتونه مو ختم شي - د مور د پښو خاورې جنت ته د رسیدو د پاره یو آسانه لاره ده -

" سزا "

ورستے پهار وُ چرګانو کلے په سر راخستے وُ - ځماکل د چرګانو
بانګونه اورېدل - خوا اړخ ئې واړولو او مخ سرئي په
پړستن کښې راونغښتل - خدائے خبر چې څۀ چل وُ
نن د هغۀ زړۀ پاسېدو ته نۀ کېدو - نن د هغۀ زړۀ
وېېل چې دا شپه نوره هم اوږده شي - دومره اوږده
شي چې د سبا کېدو ويره هډو ورکه شي - هغۀ د شپې
نه په رښتيې کښې تخم شيندلے وُ په دې نيت چې سحر
وختي به رېبے اوم ...... هغۀ ته رېبے او شيندلے تخم
دواړه ياد وُو - خو بيا ئې هم پاسېدو ته زړۀ نۀ کېدو
.... شنۀ ساعت تېر شو - د کوز کندي د جمات نه د بانګ
غږ ئې تر غوږ وشو ..... ډېر خوږ اواز وُ - دے د بانګ
د الفاظو په معنىٰ نۀ پوهېدو - دے په دې نۀ پوهېدو
چې دې بانګ کښې په خوا نۀ خوب اودو د پاره کوم
پېغام اوروله شي - هر څو کۀ ځماکل د بانګ په معنو نۀ
پوهېدو خو دۀ له ئې نن ډېر خوند ورکړو - نن د سحر
بانګ دۀ ته مرګ را ياد کړو - دے ئې په دې ياندې پوئے
کړو چې دا دُنيا فاني ده او مرګ حق دے - د مرګ هېڅ وخت

نه دی معلوم څومره ژوندي به يوه ورځ مري - او زه ... زه
خو به هم يوه ورځ مرم ..... او که خدای مه کړه زه نن
مړ شوم نو زما دا ماشوم زوی او ځوانه ښځه به څه کوي.
دوی به څه خوري - زما ځوانه ښځه به پردي خدمتونه
کوي؟ زما ماشوم زوی به پردو کوڅو کښې لوغړېږي؟
..... دا به څه کيږي لويه خدايه، دا به څنګه کيږي ؟
دا سې خو او مه کړې خدايه ..... ما خو د دوی نه مخکښې
مړ مه کړې - د دوی د سر نه خو زما سوری پورته مه کړې
..... خو سمدستي د جانګل خيال د تصوير بل اړخ ته لاړو
او ځان نه ئې تپوس او کړو، چې ما د دوی نه مخکښې ته
مړ کړې نو مطلب دا شو چې زما زوی دې زما نه مخکښې خدای
پاک مړ کړي چې د يتيمۍ د سپېرې آواز نه بچ شي ....
زما ښځه دې زما نه مخکښې مړه شي چې د کونډتوب د
سپېره ژوند نه په امان شي ..... نه نه دا سې هم او مه
کړې خدايه د فقير ګل بچي مرګ به زه څنګه برداشت
کړے شم - که فقير ګل زما نه مخکښې مړ شو نو ما ته به بيا بابا
څوک وائي او زه به بچے چا ته وېم بيا به پښتې ته ساله روټۍ
څوک راوړي؟ .... او که ښځه مې مړه شوه نو..... د هغې نه
بغير به زه څنګه ژوندے پاتې شم - د هغې نه بغير به د
ژوند څه خوند وي ؟
خدایه خېر چې څه چل وُ چې نن دې ګمان ... ژوا وئي ګوډره

خیالاتو د جما گل په زړه کښې طوفان راوستے و .... د مرګ اوږدونو د بې شمېره وسوسو یوه ورانه ماشوره وه چې د جما گل زړه او ذهن دواړه یې پرېشانه کړي وو .... آخر را پاسېدو او قُلبه یې راپرانسته. جمعه یې ورته په غاړه کښې واچولو او ښځې ته یې ووے "چې پټې ته ما پسې چاے مه راوړه زما طبیعت خراب دے - غرمې له سُکړک او شوملې فقیر گل له ورکړه چې پټې ته راوړي" -

قُلبه مخکښې او جمعه گل ورپسې دکوټې نه اووتو. قُلبه مخکښې او دے ورپسې - او هغه خیالات په ذهن کښې. بیا راتازه شو چې که زه مخکښې مړشوم نو بیا به څه چل کېږي او که دوي مخکښې مړه شول نو بیا .... بیا به څه چل کېږي؟ هم په دې پرېشانه خیالاتو کښې جمعه گل پټې ته اورسېدو .... زر زر یې قُلبه په پټي ورگډه کړه - په خپل سوچونو او فکرونو کښې ورته هډو د وخت اندازه او نه لگېده. څو چې سر یې راپورته کړو نو نمر نیم آسمان له را غلے وه - د جمعه گل زړه سپین سپین کېدو .... دکلي په لارې یو نظر واچولو څو فقیر گل ښکاره نه شو - ده بیا غوي له چوکه ورکړه او په زړه کښې یې ووے چې فقیر گل دو تېره راوړي نو، نو ما به دا لېږ غوښتلې وښکے اړولے وي ....

نو .... په دې کښې دکلي نه نمبردار سرے راولېږلو چې خان

را غلي دے تهول دهقانان را غلي دي فوراً حجرې ته را شه -

زمونږ تهول كلے ددغې اكې يو خان جاګير ؤ - او دَ كلي تهول

دهقانان دَدې اكې يو خان لكه چې غلامان وو ....

خان به كله كله زمونږ دَ كلي چكر لګولو - په خپل جاګير

به ګرځيده او د خپلو دهقانانو دَ حالاتو به ئې خان خبرولو -

دا اكې يو خان به چې زمونږ كلي ته را غلو نو دے به يو

سم كړي كټ كښې لكه د فرعون كښيناستو او تهولو دهقانانو

به په شنه منډه ددې خان دَ سلام د پاره ځان حجرې ته

را رسولو او ګيرچاپيره به په مزكه ډېښو په سر ناست ؤ -

نن هم چې دا اكې يو خان كلي ته را غلو ... په كټ كښې كښيناستو -

خلق په يو ځو دَ سلام د پاره راؤ چليدل او په مزكه ډېښو

په سر كښيناستهٔ نو خان ګيرچاپيره په خلقو يو نظر واچولو -

تهول را غلي وو - تهول دَ سلام د پاره حاضر شوي وو نو....

جمعه ګل ... ؟ جمعه ګل په دې خلقو كښې نهٔ ؤ - دَ خان سترګې

د ډېرې غصې نه برګې غوندې شوې - د نمبردار نه ئې

تپوس اوكړو چې جمعه ګل چرته دے؟ هغه ورته وے چې

تخم ئې شيندلے دے دوه كيله ورته پاتې وو وے دا پتهم

نو در ځم .... د خان طبيعت خته شو - په غوږونو ئې

دا خبره ښهٔ او نهٔ لګيده، د ځان سره ئې اووے چې زما

نه دوه كيله تخم زيات اهم شو ..... حكم ئې اوكړو

چې ورشئ لاس نيولے ئې راولئ .... دوه كسان ښتي ته

لاړل ... جمعه ګل یې لاس تېولے راوستو - جمعه ګل خان ته
سلام اوکړو او خپل عذر یې ورته پېش کړو - خان نهٔ
سلام واخستو او نهٔ یې د ده په عذر غوږ اوګرولو...
حکم یې اوکړو چې په څلورو بولي غوږونه اونیسه ......
جمعه ګل په چپه خوله غوږونه اونیول او بیا .... ؟ بیا
په حجره کښې یوه غټه تیګه ... ډېره غټه خدائے مې
دې غاړه نهٔ نیسي خو د لسو منو نه به سپواوه په دې
تیګه به د کلي خلقو د لمد رسۍ تړکولې .... حکم اوشو چې
دا تیګه جُما ګل ته په ملا کېږدئ .... څلور کسان راپاڅېدل -
دغه تیګه یې راپورته کړه او جمعه ګل ته یې په ملا کېښوده
.... تیګه ډېره درنه وه - جمعه ګل ډېر فریادونه اوکړل، خو
د خان په زړهٔ د رحم او بهٔ تو ئے نشوې -

بل خوا د جُما ګل ښځې تنور اچولے وُ - په تادی تادی
نکیاوه سکړکان یې په تنور کښې پورې کړي وُو - هغې سره
د جُما ګل فکر وُ - هغې ته پته وه چې سړي سحر چائے هم
نهٔ دي څکلي هغه به اوږے وي - ډېر به اوږے وي نو چې
روټۍ ورله زر اولېږم - سکړکان یې راونړول په دسترخوان
کښې یې زر زر اونغښتل - شومله یې په بټکي کښې واچولې
او زوے ته یې اووے چې پکیه په منډه ښتې ته څه پلار
به دې اوږے وي ... دې لا دا خبره کوله چې په دې
کښې یو ماشوم په منډه منډه راغلو او د جُما ګل ښځې ته یې

او وے چې "خان" جمعه گل یاندې غوږونه نیولي دي او
د حجرې هغه غټه تیکه یې ورته په ملا سوره کړې ده...
د جمعه گل ښځې سینې له درز وکړو - سرتور سرپښې ابله
پښې په شنه منډه حجرې ته په ژړا راغله - فقیر گل هم
په مور پسې منډې وهلې .... مور او زوے دواړه په
ژړا انګولا په حجرې راننوتل .... د جمعه گل تبې خان
ته منت او کړو چې "خان" معاف یې کړه - ماشوم فقیر گل
یې ورته په ښو کښې سوملولو چې ددې ماشوم دې ورانو
ورانو کړیکو ته اوګوره چې جمعه گل معاف کړه .... خو د
خان په زړه کښې رحم رانغلو - د جمعه گل د تبې ژړا انګولا
او د فقیر گل چغې د خان کاڼے زړه نرم نه کړے شو - د
جمعه گل فریاد او دو په کمېدو شو .... فقیر گل د
پلار سرته ولاړ وو ژړل یې - داسې یې ژړل چې ورسره
ناستو خلقو هم ژړل د جمعه گل تبې هم ژړل او ورسره
یې کړیوان هم سیرې ویرې کړے وُ - د سر ویښته یې
هم په موټو موټو راشوکولي وُو - دېره د غم ننداره
وه خو .... د خان غصه نه سړېده او څنګه به سړېده
جمعه گل څه وړه ګستاخي خو نه وه کړې - دېره لویه
ګستاخي یې کړې وه - او ددې دومره لویې ګستاخۍ
سزا هم دغه ده چې جمعه گل ددې تیکې د لاندې ساه
ورکړې چې صباله بل دهقان د خان د داسې بې عزتۍ

کولو جُرأت ونهٔ کړي ..... او چې یو ساعت تېر شو و نو جمعه ګل یوه سلګۍ او وهله او ..... فقیر ګل یتیم او د فقیر ګل مور کونډه شوه.

انا لله وَ انّا الیه راجعون

پښېماني

(اسویلے) ټپر ماسختن وُ. شومه دم وه. په تاخ کښې دَ شړشمو
ډیوه ټته ټته بلېده ..... دَ ډیوې تورو تورو لوګو
په کوټه کښې دهند وکار جوړ کړے وُ.... شمشېر ډېر
کوشش اوکړو خو خدائے خبر چې دَ هغهٔ دَ سترګو نه
خوب ئې کوم خوا تښتېدلے وُ ..... هغه ډېر کوشش
اوکړو چې دَ سپېڅو دا خبره دَ ځېلو مغزو نه اوباسي
......چې "لاس دې آزاد چې څهٔ کولے شې اوکړه" ......
ډېر کوشش ئې اوکړو چې دا خبره هېره کړي دَ ځېلو مغزو
نه ئې اوباسي خو ...... خو نه ئې اونهٔ کړو. دَ شمشېر په
سینه کښې دَ سپېڅو خبرې اوربل کړے وُ - ډېر سوچونه
ئې اوکړهٔ - دَ زړهٔ سره ئې ډېرې صلاحکانې اوکړې خو هېڅ
په حساب ئې پوے نهٔ شو چې څهٔ اوکړي ... کومه لار
اختیار کړي ... خودکشي اوکړم؟ خو...... چې په کټ
کښې په خوږهٔ خوب اوده ماشومانو باندې به ئې نظر پرېوتو
نو ..... خودکشي؟ ..... زهٔ خودکشي اوکړم؟ ..... ځان
اووژنم؟ چې دَ خلقو دَ پېغورو نه خلاص شم؟ خو.....
دا سرې خولې ماشومان چا ته پرېږدم؟ ...... دوئ به

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه کوي؟ دوی به څه خوري؟ دوی به بیا په پردو کوڅو
کښې لوغړېږي؟ دوی به بیا خېږ وته غواړي؟ ....
نه نه زه خودکشي نشم کولے - زه خپل ماشومان بچي پردو
کوڅو کښې لوغړ په وته نشم پرېښودے -

(اسویلے) په تاخ کښې بېله ډیوه هم هغسې بلېده - د ډیوې
تور لوګي داسې ښکارېدل لکه چې د شمشېر د سینې نه راوتي
ساړه ساړه اسویلي د ډیوې د لوګو سره یو ځاے شوي
دي ..... هلته د ډیوې باتۍ سوزېده او دلته د شمشېر
په سینه کښې اور بل و - د انتقام اور - د دښمنۍ اور -
د بېغورۍ اور - په شته جایېداد کښې شمشېر د ناداري ژوند
تېرولو - دغه د ناداري ژوند ئې نور نشو تېرولے -
هغه نور ناکام نشو کولے - او د سپڅوړه دې خبرې چې
"لاس دې خلاص که څه کولے شې نو ....."

دې خبرې خو شمشېر دې ته تیار کړو چې یا ځان او وژني او
یا د زور په مرۍ زور کړي او خپله حصه ترې نه قبضه
کړي .... شمشېر د ځان سره کړل دېبل ... "په شته جایېداد
کښې دې زما بچي لوږې تېروي - ولې په دغه جایېداد کښې
کښې زما حصه نشته؟ ولې نشته؟ نو بیا؟ په تول جایېداد
سپڅوړي ولې خپټه اچولې ده؟ زه به ..... خپل حق اخلم -
ان که د سر په بدل وي نو هم - او دلته د روستي پار په
بوکښو ڼکي خاموشۍ کښې شمشېر د خپل کټ نه راپاسېدو....

کړدنئ یې کښې اوږدې ته او ټوپک یې ښۍ اوږې ته واچولو -

...... ماشومان په خوږه خوب اوده وو - د دنیا د حاله

بې خبره ...... د خپل پلار د ارادو نه ناخبره په خوږه

خوب اوده وو - شمشیر په ماشومانو یو نظر واچولو .....

د ماشومانو مور هم ټوله ورځ جامې وینځلې وې، هغه هم

د ځان د حاله بې خبره په خوږه خوب اوده وه ....

په تاخ کښې بلېدونکې ډیوې ته یې یو نظر اوکتل - ډیوه

په سلګو وه - په آخرنو سلګو ..... او شمشیر ته هم خپله

ساه ځنډه لنډه او رانښکلې ښکاره شوه،

شمشیر داسې محسوس وله چې لکه د دې ډیوې سره د ده ژوند

تړلے دے - دا ډیوه په سلګو نه ده بلکه د ده ژوند په سلګو

دے - او چې څنګه دا ډیوه په سلګو سلګو کښې مړه شي دغسې

به زه هم په سلګو سلګو کښې مړ شم - ....

خو زه ......؟ زه پښتون یم - زما په مټو کښې زور شته -

زه به داسې په آسانه توره دال نه غورځوم - په سلګو

سلګو کښې مرګ به زما د پاره پېغور شي ...... زه یو د

سپېغورې پېغور لمبه لمبه کړم نو صباله به زما بچي د ټول

کلي پېغور څنګه او زغملے شي - نه نه زه خپل بچي د

پېغورونو په سومبو سورې کېدو ته نشم پرېښودے - کوم

څیز چې زه د خپل ځان د پاره غوره نه ګنړم هغه څیز څنګه

خپلو ماشومانو ته په میراث کښې پرېږدم - څو چې د خپلو

لمنې نه د سپفوړ د پېغوړ داغ د ټوپک د شپلۍ نه
به و نې کولۍ والوځوم څم چې د سپفوړي په سرو وينو
د خپلې لمنې دا تور داغ د تور نه سور کړم .... سور داغ
تک سور لکه سور گلاب (خندا) شمشېر د کړکې او نصرت نه
ډکه خندا اوکړه او لاړو د کوټې نه او وتو - د تيرو تک تور
څادر په ټول کلي راخور ؤ - يوه يو کنوونکې خاموشي وه -
لکه چې د کلي ټول خلق د مرگ په خوږه خوب اوده وو -
سپي هم ټوله شپه د غپېدو نه پس په بېهوسارو او د
پلالې په سنگرونو کښې اوده وو - شمشېر په تند و تند و
قدمونو کوز کندي ته روان ؤ - په زړه کښې ئې د انتقام
اور په قدم قدم لمبه کېدو - د زړه حرکت ئې تېزېدو -
نبضونو ئې ټوپونه وهل ساه ئې لنډه لنډه کېده او
چې څه وخت شمشېرخېل منزل ته ورنږدې شو - د سپفو
د کور لويه دروازه ورته ښکاره شوه نو د ډه ټوپک داوږې
نه راکوز کړو - چارچر ئې ورله ډک کړو چې ..... په دې
کښې د نږدې جمات د مناره نه د لوئ الله د لويي کليمه
الله اکبر په لوړ سپيکر کښې په ټول کلي کښې خوره شوه،
ملا د سحر په بانگ ويلو شروع اوکړه شمشېر پښېمانه نيولے
شو - خدائے خبر چې ولې نن د سحر بانگ د شمشېر په زړه کښې
يو لوئے طوفان راپورته کړو - نن خو د سحر بانگ د هغه دنيا
بدله کړه ..... څومره خوږ بانگ دے څومره زړه راکښونکے

آواز دے - ملا بانګ وبلو او شمشیر د خپلو احساساتو په سینه لاهو وه ..... خو خدا ئے خبر چي څه چل وه چي نن دے بانګ شمشیر په دې حقیقت باندې پوے کړو چي دا دُنیا فاني ده - د دنیا ژوند د شمشیر څوورځې دي - د دې دنیا هر څیز فاني دے - دا هر څه به د انسان نه دلته پاتې شي - دوه لاس او دوه پښې به تړې نه روان شي خو د دې باوجود هم څنې څنې انسانان د حرص په خړ سېلاب کښې لاهو شوي دي - د دې باوجود هم یو انسان راپاسي او د بل انسان په مرګ چاره راکاږي - یو رور راپاسي د بل رور د څو د خوړې نه نوړي دا وُ شوکوي یو رور راپاسي د بل رور سینه د ټوپک په ګولۍ غارغار کړي؟ څومره ظلم دے؟ څومره زیاتې ده - هم د ځان سره او هم د خپل بال بچ سره ..... د شمشیر زړه ویرې اونیوو ..... رپېدے پرې راغلو - هغه زړه چي څه شیبه اګاهو د نفرت او انتقام په لمبو غرغندې شوې وه - د سحر بانګ هغه لمبې مړې کړې هغه اورونه یخ کړو شمشیر خپله اراده بدله کړه ...

نه نه زه به هیڅ کله د جابند اد د پاره د رور په سینه کښې د ټوپک ګولۍ سره نه کړم - زه به هیڅ کله خپله تورسرې ورندار کندوه نه کړم - زه به هیڅ کله خپل وریرونه په لارو کوڅو کښې نو څرپېږو نه ورنکړم - خبر دے که زما بچي نه وي، خبر دے که زما په جابنداد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مشر رور قبضه کړې ده ، ورور څوک دے ؟ زما رور دے کنه ؟ دَ رور ښځه څوک ده ؟ هم زما بهابي ده کنه او دَ سپفور بچي هم زما بچي دي کنه - رور زما رور دے - زما وينه ده - زما متې دي - نو ...... خپله وينه هم څوک په خپله توئوي - خپلې متې هم څرې څوک دَ خپل ځان نه پخپله بېلوي ؟ ...... نه نه داسې نهٔ شي کېدے - داسې به هيڅرې اونهٔ شي - زهٔ به هيڅرې داسې اونهٔ کړم ......

سپفور دمزکي آمدن ټول څه خو پخپله کېږه کښې نهٔ اچوي - په خپلو بچو او خپلې ښځې باندې ئې خرڅ کوي - نو ..... اے نابوهه شمشيره دَ سپفور اولادکښي ستا اولاد نهٔ دے - دَ سپفور دَ اولاد خوشحالي کښي ستا خوشحالي نهٔ ده ؟ ..... خبر دے که سپفور زما د بچو دَ خولې نه نوړۍ راشوکوي ده ؟ هغه ته به ځان په دې ښهٔ ښکاري - خو زهٔ ؟ زهٔ به هيڅ کله دَ سپفور ماشومان پردوکوڅو کښي لوغړېد وته پرې نهٔ ږدم ..... توبه خدايه توبه دَ دې ناپاکې ارادې په سوچ مې غاړه مهٔ بنده وئ - اے لويه خدايه شکر دے زما زړهٔ کښي دَ انتقام اور دې په خپل فضل سړه یخ کړو ..... ځم خپل کورته واپس ځم - خبر دے زهٔ به محنت مزدوري کوم او دخپلو بچو پالنه به کوم - څهٔ دَ هر چا جايداد ونه خونهٔ وي - زهٔ به دا اوګنم چې زما جايداد هډو وُنه - زړ دومره بې همته خونهٔ يم چې کښي دخپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بچو د پاره به روزي لټم بېرته کوله ـ شکر دے په صورت روغ یم شکر دے روغ رمټ یم ـ محنت مزدوري به کوم او حقه حلاله روزي به بچو له راوړم ـ او اوس ...... ؟ اوس ځم چې په جمات کښې نمونځ اوکړم او دلوئے خدائے نه بخښنه اوغواړم شمشېر دَ سپفوړ دکوټې نه واپس کېدو چې په دې کښې هغه په قلبي پسې راروان دَ خپلې کوټې نه را اووتو او څه وخت ئې چې شمشېر ټوپک په لاس اولېد و نو بوئے شو چې د شمشېر څه ارادې دي ـ خو .... شمشېر زر ټوپک اوکې ته واچولو او ورمنډې ئې کړې ـ سپفوړ ته ور ترغاړه وتو او په سلګو کښې ئې ورته ټول قصه تېر ه کړه سپفوړ هم شمشېر له کلکه غاړه ورکړه او په رټو رټو ئې اوژړل ... قلبه ئې راستنه کړه ـ شمشېر ئې لاس نيولے کور ته راوستو ـ او چې یکه غرمه کېده نو یکے کر په پولو پټو پړے اېښے وه ..... دَ سپفوړ دَ مزکې نه ئې دَ شمشېر حصه بېلوله ـ او خلق ..... ؟ خلق حق حېران وُو چې دا څه وو او څه اوشو ـ ؟

خو اے دو نو حېرانېږي مه ـ د انسانانو په سينو کښې خدائے پاک د غوښې زړونه پېدا کړي دي ـ د غه د غوښې زړونه نرمېږے هم شي ـ د غه دَ غوښې زړونه پستېږے هم شي ـ په دې زړونو کښې الله تعالیٰ مینه محبت هم پېدا کړي دي ـ خو کاش چې موږ دَ غوښې په دغه پوټو کښې په خپل صبر او خپلې حوصلې سره دَ مینې او محبت او دهٔ جذبات راويښ کړو

ارمان چې موږ دَ زهرو په ځاے دګوړې نه کار واخلو چې موږ په خپل عمل سره یو ظالم په خپل ظلم او یو زیاتي کوو په خپل زیاتي پښیمانه کړو - په خپلو نارامو نادمه کړو - په خپلو بدو شرمنده کړو -

خو اے رونړو زما یوه خبره دَ خپل ذهن پسکې پورې اوتړئ - زما یوه مشوره دخپلې لارې مشال کړئ نو بیا اوګورئ چې ستاسو ټولې ګرانې آسانېږي اوکنه - ستاسو ټول نفرتونه په مینې او محبت باندې بدلېږي اوکنه - ستاسو ټولې دښمنۍ په یوې خوږې درنې او نهٔ شلیدونکې ورورولۍ باندې بدلېږي اوکنه - او هغه مشوره داده چې

اے رونړو دَ هر قدم دَ پورته کولو نه آګاهو دَ هغې په انجام باندې فکر اوکړئ - کهٔ چرې یو قاتل په دې خبره په سړه سینه سوچ اوکړي چې دَ هر قتل انجام دَ پهانسۍ تخته ده - دَ هر قتل سزا دوزخ دے - نو زما په خیال چې هیڅوک به قتل اونهٔ کړي - دغسې دَ هر غلط قدم انجام شرمندګي - رسوائي او پښیماني ده نو بیا دَ پښیمانه کېدو نه څهٔ فائده - هغه دَ رحمان بابا خبره چې

تیر ساعت په مثال مړے دَ لحد دے
مړي چا دي ژوندي کړي په دنیا

☆ ☆ ☆

(c) ketabton.com: The Digital Library

"انتقام"

(اسویلے) ژوند ..... روژوند ..... یو څو ورځې ژوند ..... دَ شمېر یو څو گهړۍ ژوند ..... دا ژوند که ډېر خوږ دے نو په ځنې ځنې حالاتو کښې ډېر تریخ شي ..... سره دَ دې ظاهري رنگینو. سره دَ دې دومره هنگامو. په حقیقت کښې ژوند تریخ دے ..... دا بیله خبره ده چې مونږ خپلو ځانونو له تیر ورکوو. خپلو زړونو له دهوکه ورکوو. په زور په ژوند کښې هنگامې را پیدا کوو. رنگینۍ را پیدا کوو. کني حقیقت دا دے چې ژوند تریخ دے ..... شته دَ دې دنیا په مخ کني یو انسان داسې هم چې دهغهٔ په زړه به ئې غم نهٔ وي؟ دَ هغه په زړه کښې به ئې ارمان نهٔ وي؟

هر څوک ناقلاره دي ...

غریب ناقلاره

امیر ناقلاره

کونډه ناقلاره

تورسرې ناقلاره

دَ اولاد خاوند ناقلاره.

بې اولاده ناقلاره

دنیا په مخ هرڅوک ناقلاره دي - نو بیا، ژوند ترخه شو که!
په دې ترخه ژوند کښې څنې وخت داسې حالات راپېښ اشي
داسې واقعات راپېښ شي چې ژوند زهر شي کنډېر شي -
جماله ببو مې یاده شي - بنځه مې یاده شي - هغه سروهلې بروهلې
جماله هغه لېونۍ سپېلنۍ جماله - هغه چې هر وخت به اوتره اوتره
وه - هغه چې هروخت به لکه د پارې ناقلاره وه ..... ولې؟
رونړو د ولې جواب ډېر درون دے - ډېر بوګنو ونکے دے -
د ولې جواب خو د انسان په زړه کښې پرهرونه جوړوي نو
بیا .... ؟ بیا به درته زه څه ووایم چې جماله ولې داسې ناقلاره
وه - ولې داسې لېونۍ سپېلنۍ وه - ولې یې شونډو داسې
پوستکي نیولي وو .... تاسو ته نه ده معلومه چې د جمالې په
زړه کښې اور بلېدو اور اور د غولمبو د هغې په شونډو
پارونه جوړ کړي وو - جماله د انتقام په اور کښې سوزېده -
د هغې په زړه کښې د انتقام اور په غړغندو ؤ -.... او انتقام
... د چا نه؟ دیو داسې څیز نه چې هغه خبرې له شوي کولے -
د دغه څیز د جمالې د شونډو په پارونو څه کار نه ؤ - نو
بیا هم جمالې بیو د یو سوړ په حیثیت د دغه بې زبانه څیز
نه داسې انتقام واخستو چې د دنیا د پاره یې یو مثال پرېښودو -
څه ووېمه جمالې .... چې ستا دا قدم ګني خودکشي وه -
ستا دا انتقام ګني ګناه وه .. ته نه زه ستا دې قدم ته، دې
انتقام ته خودکشي نشم وئیلے - تا خودکشي نه ده کړې -

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمالي به خودکشي نهٔ ده کړې - جماله خو شهيده ده - شهيده - ځکه
چې هغه مور وه - هغې دا هرڅه د مورولۍ د جذبې نه ددې
مجبورتيا د کبله کړي دي - د زوے .... د زلمي زوے ناګهاني
مرګ د هغې دماغ مفلوجه کړې وه - هغه ئې ليونۍ کړې وه ...
څوک څهٔ خبر دي چې ديوې مور په زړهٔ کښې د اولاد د پاره د مينې
او محبت څهٔ جذبات وي څوک نهٔ دي خبر چې يو مور په خپل
اولاد څومره مئينه وي ..... او چې څوک نهٔ دي خبر نو را دې
شي د جمالي به د ليونتوب نه دې ځان خبر کړي - د هغې په انتقام
دې ځانونه پوے کړي، او بيا دې دا فيصله اوکړي چې د هغې
دا انتقام کني خودکشي وه ؟

جماله! زمونږ د کلي يوه سپين سرې بوډۍ - زمونږ د کلي يوه
غيرتي پښتنه بوډۍ - د دغې بوډۍ زلمے زوے وُ چې
لونګ ئې نامه وه - روښ د لونګ د ژوند قصه به درته نهٔ
کوم - د دې خبرې د کولو هم څهٔ ضرورت نشته چې لونګ
مور څنګه لوے کړے وُ - په څهٔ شوا خوني ئې لوے کړے وُ - جمالي
ته لونګ په غيږ کښې يتيم پاتې شوے وُ - او د خپل ګنډتون
دا ۲۵ کاله دې صرف د لونګ په ډاډه تېر کړي وُو - پردي
خدمتونه ئې کړي وُو - په دې طمعه چې لونګ به مې خدائے
لوے کړي - او زما ټول ارمانونه به اورژوي .... د جمالي
په زړهٔ کښې ارمانونه توت په توت پراتهٔ وو - او کله کله به
چې ځان له ناسته وه نو د ارمانونو تنسته بُوده به ئې را ابرو وله -

او یوه ورځ هم داسې د تصوراتو په دنیا کښې د ورکې جمالې ترغوږو دا آواز راغلو " لو تنګ په سینه کښې ډوب شو" .... دې آواز د جمالې د نیا د سترګو په رړا کښې درړې وړې کړه- د مور د پاره دا آواز د شین آسمان تندرڅو چې په جمالې راګوزار شو -

رونړو! زړه درته د جمالې د هغه بچې واره چغو - هغه د لیونو په رنګې ترکوره او ترکوشې لیونۍ لیونۍ منډې هغه چې په مخ سر وهلو ئې را باندې کړې - هغه چې کسوان ئې ځیرې ویرې کړو - هغه چې د سر ویښته ئې په موټو موټو اوشوکول - دا ټوله نقشه درته په الفاظو کښې نشم بیانولې - ځکه چې ما سره دومره درد پیلې الفاظ نشته چې د هغې د سپړو سپړو کوکارو نقشه پکښې را ځائې کړم - ما سره داسې په غم لړلې الفاظ نشته چې د جمالې غم ته ئې ورغوندم - ما سره دومره حوصله هم نشته چې زړه درته د هغه وخت او هغه موقعې حالات په زور زړ ښېر کړم -

یو زړه جمالې ته اووے چې راشه ته هم سینه ته ټوپ کړه چې د زوے سره ستا هم د لاش هډوپته او نه لګي - چې د لونګ سره سم ستا غوښې هم د سینه کباب اونخوري - چې مور او زوئ دواړه په یو رنګ مرګ مړه شو - خو جمالې د زړه سنه ټپوس اوکړو چې زما دا عمل به د لونګ سره د مینې او همدردۍ د پاره کنې د اظهار حق اداکړي ؟ او دا حق که اداشي نو زما

په زړه کښې چې د انتقام کوم اور بلېږي دا به کني سوړ شي؟ نه دا اور داسې نه
سړېږي - دا اور به صرف د انتقام په ذريعه سړېږي - او نن ... زه د دې کلي د خلقو
په مخکښې قسم خورم چې زما لونګ په اوبو کښې مړ شوے زه به پس له دې نه تر مرګه پورې
د اوبو څاڅکے د حلق نه تېر نه کړم .... جمالي قسم اوخوړ - او د دې قسم نه پس د لونګ
مور د اوبو کټورے شونډو ته نژدې نه کړو - ورځې تېرې شوې، هفتې تېرې شوې
خو د جمالي د حلق نه د اوبو څاڅکے تېر نشو - ژبه ئې داسې اوچه وه لکه لرګے - لکه د
ساړېن لوټه .... آخر تر کومه پورې - خلقو ډېر کوشش اوکړو چې جمالۍ يو ګوټ اوبه اوڅکي خو
جمالي نه د چا منت منلو او نه زارۍ ...... آخر تر کومه پورې ...
تر کومې پورې به غمځپلې مور د تندې مقابله کوله - تر کومه
پورې به د خپل قصد پوره کولو د پاره د ژوند سره په ړزولو
وه - آخر حوصلې جواب ورکړو - د حالاتو د مقابلې د پاره
توان ختم شو - د زنکدن علامې شروع شوې - جمالي حق ته
سترګې اونيولې نو په داسې حالاتو کښې د محلت يوې زنانه د
اوبو جام د جمالي شونډو ته اونيوه ..... خو د لونګ مور
د اوبو جام له ټيله ورکړه - او په سترګو سترګو کښې ئې دغه
ښځې ته اووے چې ..... زما په غيرت پورې خندا مه کوه زما د
انتقام په لاره کښې اړيکي مه پيدا کوه ..... پرېږده چې زه
خپل قسم پوره کړم - پرېږده چې زه خپل انتقام واخلم ...
او بيا څو لحظې نورې تېرې شوې نو جمالي خپل قسم پوره کړو -
جمالي خپل انتقام پوره کړو - مرګ له غاړه غړے ورغله خو څاڅکے
اوبه ئې د حلق نه تېرې نه کړې - او هغې د اوبو نه د خپل لونګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدل وانخستو -

(اسو پلے) اے دَ میاندو زرا منو څهٔ پوے شوی ؟

دَ مور مقام درته معلوم شو ؟

دَ مور زړهٔ درته معلوم نه شو ؟

لږ په خپلو ګرېوانو کښې سرونه ښکته کړئ او د خپل هغې عمل جائزه واخلئ کوم چې تن صبا زامن دَ میاندو سره کوي -

اے دَ ځوانئ په نشه مستو زلمو تهٔ مهٔ کوئ کوړے دَ مور سره ضدونه قصدونه مهٔ کوئ - مور مهٔ خفه کوئ - مور مهٔ ژړوئ - دَ مور د خفګانی سره به درنه الله خفه شي دَ مور په ژړا باندې عرش په لړزان شي .... دَ مور ډېر لوئے مقام دے ډېره لویه درجه ئې ده - دَ کومې مور دَ پښو لاندې چې جنت وي نو د هغې درجه او مرتبه کښې د هر چا نه اوچته نشوه .... ؟ مور ډېره مقدسه هستي ده - او ددې مقدسې هستۍ عزت او احترام په هر اولاد باندې لازم دے - بلکه فرض دے - او کوم اولاد چې دا فرض ادا نهٔ کړو نو خپل آخرت ئې خوار کړو - خپل ځان ئې دَ دوزخ د لمبو حقدار کړو -

اوښکې

(اوس یې) روستے پهار وُ - مُلا لا بانګ نهٔ وُ وئیلے - ټوله دنیا په
خوږ خوب اودهٔ وه .... چُپه چُپیا او بوګنوؤنکې خاموشي
.... نهٔ د سپو غپان او نهٔ د چڼ چڼو آواز - کله کله به د یو نیم
چرګ آواز په دې خوشې بېدیا کښې تر لرې لرې پورې خور شو
او زما د وېرې نه خور ووس زړګے به په څهٔ قدرې راغونډ
شو .... د اوبو وارې وُ - یوُم په اوګه پښې ابله پښې
تُند تُند پټې ته روان وم - لار را ته سمه نهٔ ښکارېده - په
خپل دلیل تلم .... چې لوېې ادېرې ته اورسېدم نو ......
څه فریاد غوندې مې تر غوږ وشو .... او فریاد .... زړهٔ
بوګنوؤنکے فریاد - د پښو لاندې نه مې مزکه اوتښتېده - زړهٔ
مې په درزېدو شو - په ځائے اودرېدم - کلیمې مې په ځان چُف
کړې - بابا ګان مې را اولړزول - په دې ادېره کښې زهٔ څوا
هم څو څو ځله وېرېدلے یم - دا دېره درنه ادېره ده - دلته غیب عالم
ډېر زیات دي .... ځکه خو چې ما فریاد واورېدو نو رېږدې
واخستم - د کوټې شاته کېناستم او غوږونه مې د فریاد په
لوري اونیول .... فریاد .... د ښځې فریاد معلومېدو د زړهٔ
ړتل نه راوتے فریاد .... په هر فریاد کښې بې شمېره طوفانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاریدل - ما داسې محسوسوله چې لکه په دغه وخت کښې د اديړې کانې يو ځې ؤنې غښې هر ځه په فرياد وو - داسې معلوميده چې لکه شپه دا فرياد نور نشي زغملے نو ځکه داسې په منډه منډه مخ په وړاندې روانه ده او د صبا ستر ګه د دې فرياد د اوريدو د پاره په بوګنيد و نکو قدموني رو رو سا ښيو لي را روانه ده.....

زه هم هغه شان غلے ساړ دا ښکلے د کرکښې شاته ناست وم - شپه ساعت تير شو - رڼا رو رو راخوريده - په خوا و شا جماتونو کښې د سحر بانګونه شروع شول - خو زما په ښنوکښې لا هغسې دم نه وو..... چې رڼا ښه راخوره شوه نو رو رو په آرام د فرياد په لوري روان شوم .... فرياد اوس کم شوے وو. څه ګورم چې د يو قبر د پاسه يوه ښځه په سره جوړه کښې چې لاسونه ښنې ئې په نکريزو سره وو نوره وره پرته وه. زړه مې يو درزا وکړو. په ستر ګو مې تياره راغله ..... دا؟ دا خو د شيرين قبر دے. د ځواني مرګ شيرين - د نيمه خوا شيرين - د مور پلار د اکې يو زوے شيرين - هغه شيرين چې تيره شپه ئې د وادهٔ ډولۍ کور ته راوړلې وه - چې مور پلار ئې په وادهٔ د خپل زړهٔ ارمانونه رشولي وو.... هغه شيرين چې د جانانې د يو نظر کتو د پاره ئې په کلونو انتظار کړے وو...... نن هغه شيرين د جانانې د يو نظر کتو ته ځمکښې په دې خوشي بيابان کښې د خاورو د دې ځلي دلاندې په خوا بهٔ خوب اوده دے - ما ته سمد ستي د شيرين د وادهٔ شپه را په ځمکښې شوه. څو مره خوند وو د شيرين په وادهٔ کښې .... څومره په خوشحالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالیږ سو د شیرین د ولیږ راوړلې وه او بیا دواړه په شپه
هغه ترتیږ ما سختته پورې شیرین په جګړه کښې د دوستانو سره
څومره خوند تاکتیک لګولے وُ - او بیا موږ هغه کورته په تلو
مجبوره کړو - چې ځه څوک په ستاپه انتظار کښې وي .... شیرین
سُسکے غونډې شو او کورته روان شو - په تُند و تُند و قدمونو
..... د هغه کورته ډیره تادي وه - د هغې په زړه ډیرې خبرې
وې چې جمالې ته یې کول غوښتل - څه ګیلې هم وې او څه مانې
هم - څه وعدې هم وې او څه لوظونه هم - ډیرو خبرو - ډیرو
سوالونو او ډیرو تپوسونو د هغه په زړه کښې دغ دغ جوړ
کړے وُ - هم په دغه سوچونو کښې هم په دغه فکرونو کښې د جمالې
د دیدن خوږې تلوسې یې په زړه پورې ځغلې نیولے روان وُ چې
شیرین خپل منزل ته ورنږدې شو - چې خپلې کوڅې ته ورنږدې شو -
نو ناګهانه درې ډزې اوشوې - هغه په وړومبې ډز شیرین پړمخې
راپرېوتو - جوړې د زړه په سر لګیدلے وُ - د هغه زړه په سر چې
کوم د چا د لیدو د پاره ناقلاره وُ - چې کوم په دغه وخت کښې د
مینې محبت د جذباتو ته لبریز وُ ، د هغه زړه په سر شیرین اولګیدو -
او چې د ګُجرې خلق وررسیدل نو هغه یوه آخرنۍ سلګۍ اووهله
او په دغه سلګۍ کښې هم د هغه په شونډو د جمالې نوم وُ - ......
شیرین سا ورکړه - د زړه خبرې په زړه کښې پاتې شوې - نه یې
د جمالې مخ اولیدو او نه یې ورته د خپل زړه خبرې اوکړې .....
د شیرین مور لکه د لیونو لامنډې کړې - پلار یې سرتور سر -

او پښې ایله پښې راغلو .... او .... جماله؟ جماله هم په سره
جوړه کښې پښې ایله پښې او سرتور سر د شیرین سرته ولاړه وه
د جمالې سپین په مړکه پروت ؤ په مرګ ئې هم په شونډو مسکا نوره
وه - لکه چې جمالې ته وائي چې «اے نادانې پېغلې خندا کېږه هم -
په دنیا کښې د چا ټول ارمانونه نشي پوره کېدے .... دغه
یو ارمان مو بس وُ چې پوره شو - او ته په سره دولۍ او سره
جوړه کښې زما کره راغلې - او نور ....؟ نور ملاقات به په
حضرت جهان کښې کوؤ - کوم ځاے چې نۀ غم شته او نۀ مصیبت -
کوم ځاے چې نۀ قصد شته او نۀ حسد - کوم ځاے چې د دوو مینو
ترمینځه څوک دېوالونه نشي ودرولے» .... جماله غلې ولاړه وه ....
ټول کلي د ځوانې مرګ

شیرین په ناګهانه مرګ د غم اوښکې تویولې - خو جماله غلې وه -
د مړکې غبرګ ختو خو د جمالې نه .... دغې په سترګو کښې اوښکې نۀ
وې .... حېرانه وه چې دا څۀ وُو او څۀ اوشول؟ دا زۀ کوم ځاے
وم - کوم ځاے ته راورسېدم او په کوم ځاے کښې پاتې شوم ..
او غونډۍ په مړکې کښېناسته - د شیرین په وینو لړلے سرئې په
غېږ پتون کښېښودو - څو شګه سونګه کښېناسته .... پکار ده چې
په دغه وخت کښې جمالې په رټو رټو ژړلے وے - پکار ده چې د
شیرین په وینو لړلے مخ جمالې په څپلو ونډو اوښکو وینځلے
وے خو .... د جمالې په سترګو کښې چې اوښکې نۀ وې نو ځکه هغې
ژړلے هم نشو .... او چې څۀ وخت شافي بېرته اوډې چې جماله

سپېره ده، دومره سپېره چې، د دې سره د شیرین د پاره دود اوښکې
هم نشته .... د جمالې په زړه تیاره راغله -- یوه تېره کړیکه
یې اوکړه او بې هوشه په شیرین راپرېوته .... د شیرین
مور پلار ناوې جماله د لاس پښو نه اونیوه او یو خوا ته کېښې
یې ورواچوله -

رونړو! ډېر د غم ساعت و .... سمه د قیامت شپه وه -
سباله ماښکر چې کېږ و نو د شیرین جنازه پورته شوه. د ځوانې
مرګ شیرین جنازه - د مور پلار د ارکي یو زوی جنازه - د یوې شپې
د زلمي جنازه .... مور پلار په وازه خوله ژړل - هرچا ژړل -
ټول کلي ژړل - خو جماله .... ؟ جماله هم هغسې ګونګه سونګه وه.
جنازه پورته شوه ... شیرین خاورو ته اوسپارلے شو .... قبر
یې جوړ شو او هم هغه د واده څادر یې په قبر اوغوړولے شوه....
خلق د کلي زوړند سرونه کلي ته واپس راغلل -

او اوس .... ؟ اوس د اهغه د یوې شپې ناوې جماله ده چې بېګاه
یې ټوله شپه د شیرین په قبر تېره کړې ده - زه ورروان شوم -
ماوے چې راپورته یې کړم او ورته اووایم چې اے د اکي "یوې شپې
ناوې" خو بس دے کور ته لاړه شه -

"مرې چا دي ژوندي کړي په ژړا"

خو چې زه ورنږدې شوم نو جماله لکه د لېونو د قبر سره خبرې کولې
.... "شیرینه - بې وفا شیرینه! دوه خبرې دې هم راسره اونه
کړې او لاړې - دا وه ستا هغه مینه؟ درو غژنه چې مینه دې

بیا لیلے نشوه نولانې دې څه له کولې؟ بې وفا دومره څوک هم نه وي. ته وګوره جهان کې رانه پښکاره شوې وې چې د وادهٔ په ځهرو کښې خوږې ليد لے قدرله وې نیمه څوا زلمیه دا سې زړه سرور شوې - زړهٔ سپيره دې چا ته په پښنودم -

شيرينه ماخو د خان سره د ارمانونو ډکه دنيا راوړې وه - ماخو ځان له د خوشحالو يو لوئ محل جوړ کړے وُو - بې وفا څنګه دې د سترګو په رپ کښې زما د ارمانونو دنيا ورانه ويجاړه کړه -

شيرينه! يو دوه خبرې راسره اوکړه صرف دوه خبرې چې دا زړهٔ مې په لږ غوندې ډاډه شي - ستا دې د ښکلي وادهٔ په دغه ځهرو قسم وي کومې چې اوس ستا په قبر غوړيدلې دي - ستا دې زما د ښکو د اوښکو په نکريزو قسم وي شيرينه چې دوه خبرې راسره اوکړه - دوه خبرې - دوه ... جمالې يوه سلګۍ اووهله او د سلګۍ سره ديوې شپې تاوې رڼه وه - او چې اومې کتل نو په سهو کښې ئې دوه غټې غټې اوښکې لکه ملغلرې اويزان وې - (راسوپلے)

روڼو ډيره دردناکه ننداره وه - زړهٔ مې غوښتل چې په چغو چغو اوژاړم زړهٔ مې غوښتل چې لاړشم شافي به بيو راولم او ورته اوښايم چې جماله سپيره نهٔ وه - راشه اوګوره د جمالې د سترګو نه اوښکې راتوې شوې دا سې اوښکې چې ته له اديره ئې اولسهړوله، دا سې اوښکې چې قيامتونه پکښې پټ وُو -

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپې

لکه چې نن سيند بيا په غورځنګ وُ - شل کاله وړاندې
چې کوم سيلاب راغلے وُ او د کوم سيلاب يو چپې چې ملاله
د ځان سره راوړې وه - لکه چې هغه سيلاب نن د هغې په
سينه کښې بهېدو او د سترګو نه يې روان وُ -

دَ دوو مياشتو ماشوم ناجوړه زوئ دَ ملالې په غېږ
کښې پروت وُژړېدو - د ډېر ساعت نه يې او چې سلګې
وهلې څو اوس داسې غلے شوے ښوندې وه ملاله نهٔ دَ ځان
د حاله خبر وه او نهٔ دَ زوئ د حاله - په مزکه يې پړلت
وهلې وه او زوئ ورته په غېږ کښې پروت وُ - د ملالې کړيوان
پرانستے وُ - بې سر - خبر نه څخنه - داسې معلومېده چې
لکه دَ ملالې کړيوان هغه زړول پرانستے وي - کوم چې دَ
سحره راسې د هغې په سينه کښې الوتو - خدائ خبر چې په
هغه خبره کښې څهٔ وو کومه چې کلدېن نن سحر هغې ته
کړې وه - او کومه يو چې کله هم هغه ملالې ته اوکړه -
نو دَ هغې زړهٔ يې ناقلاره کړو - د هغې دنيا به يې تباه
کړه - باران - سيلۍ او طوفان يې راغلو او د ملالې دَ
سترګو نه يې روان شو - دَ ملالې قرار - صبر او هغه لږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېره تسلي کوم چې د ماشوم زوې په وجه ده هغې زړه
ته وه. هغه هر څه به د سترګو په رپ کېښې په طوفان
کېښې لاهو شو. خو ګل دین د هر څه نه بې پرواه د افیمو
په نشه کېښې نیم ویښ او نیم اوده وُ. هغه د هیڅ نه
نهٔ وُ خبر. ګل دین موچې وُ. په کلي کېښې به یې د زوړو پېزار
مرمت کولو. د افیمو نشې د هغهٔ نه په ځوانه خوانۍ
کېښې بوډا جوړ کړے وُ ...... ملاله په ښېګلتوب د
ګل دین د شکي طبیعت او سخت مزاجۍ نه خبره وه. او کله
کله به چې د کلي ښېغلو د ګل دین د سخت طبیعتۍ ذکر
ملالې ته اوکړو نو هغه به ورته مُسکۍ شوه او
جواب به یې ورکړو چې خبر دے د وادهٔ نه مخکښې هر
زلمے داسې وي او چې واده اوکړي نو بیا ...... بیا به
کهٔ خبرې هر څهٔ سم شي ...... او د وادهٔ نه پس څه
موده ګل دین سم دم وُ .. د ملالې سره یې ډېر ښهٔ تعلق
وُ خو رو رو هغه بیا په زړهٔ لار روان شو. سپکې سپورې.
سټغې خبرې او رټل. هر وخت یې په نهٔ څهٔ خبره بدې
ردې ویل د ګل دین عادت شو. او یوه ورځ خو یې چې
ملاله په نهٔ څهٔ خبره راګیره کړه او وې وهله نو د ګل دین
په دې زیاتي د ملالې زړهٔ ته لویه صدمه اورسېده ...
او بیا د څهٔ یوه ورځ نهٔ وه بلکې وهل او ټکول د ملالې
تقدیر شو. دې ټولو نا راموته ملالې غاړه ایښودې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هرڅه هغې زغمل خو ..... یو دا خبره؟ دا خبره هغې
نه شوه زغملے دا هغې نه شوه برداشت کولے .... هغې دا
منله چې هغه په ماشوم والي سینه کښې د سېلاب یو چې
چپې د ځان سره راوړلې وه - خو د هغې دا یقین وُ چې
هغه .... «هغه» نه ده څه چې ګلدین وائي .... ملالې د
ګلدین دا خبره نه شوه زغملے - او هر کله به چې هغه
ملالې ته دا خبره اوکړه نو د ملالې به د خپل ځان نه هم
زړه تور شو او د ګلدین نه به هم ورله کرکه ورغله .....
په دې اکښې شک نشته چې د ماشوم د پېدا کېدو نه پس د
هغې مینه روس تقسیم شوې وه - د ګلدین زور زیاتي د
ماشوم زوئے په مینه کښې را نغښتلې وه - خو د دې باوجود
هم د ګلدین دا خبره نه د هغې دپاره بنه وه نه د ګلدین
دپاره او نه د هغوې د ماشوم بچي دپاره بنه وه ....
هر څو که د ملالې د ګلدین سره هغه هومره مینه نه وه لکه
چې یو څو او وه خو ..... بیا هم خاوند خو ئې وُ کنه؟ ملالې نه
غوښتله چې خاوند ورته څه داسې خبره اوکړي چې هغې له
پرې د خپل ځان - خپل خاوند او د خپل ماشوم زوئے درې
وارو نه کرکه ورشي - خو هغه بېوسه وه، هغې خاوند
نه شو منع کولے - ملاله به د ګلدین نه دومره ویرېده چې
د هغه په مخکښې به ئې په زوره ساه هم نه اخسته ......
نن سحر هم هغه چې د کوره وتو نو په نه څه خبره ئې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملالې دا باندې کړې یمه ځې اوو هلته او په تلو کښې ځې د
ړنځې غوندې تېره لهجه کښې اووے «د حرامو نې» او د
دې تېکې په اوریدو د ملالې په زړهٔ هغه تیارهٔ را غله
کومه چې دیر طوفان د را تلو نه اول راځي .... ګلدین لاړو
د کوځې نه اووتو - او ..... طوفان را غلو .... سپېلې
را غلو - کوم سیند چې د ملالې په سینه کښې غورزنګونه
وهل هغه د ملالې د سترګو نه روان شو .... چیپې ځې
وهلې .... د سحر نه ماخیګر شو څو طوفان د کمېدو یا د
اوو ریدو نوم نهٔ اخستو ..... کېدے شي چې دې چپو هغه
لاهو کړې وے - څو په دې کښې ځې د دروازې د لرې کېدو
آواز تر غوږ و شو .... د ملالې د زړهٔ درزا په زیاتېدو شوه -
د هغې خیال وُو چې جوړ موچې ګلدین را غلو، او خدائے خبر
چې ولې نن د هغهٔ را تلو کښې ملالې ته خپل مرګ ښکاریدو
.... څو .... جوړ هغهٔ نهٔ وُ دروازه هوا لرې کړې وه - په
کور کښې څوک ته روېنهٔ وې - د جمالې سره فکر شو چې د هغهٔ
د را تلو نه مخکښې د سیند نه یو منګے اوبهٔ راوړې
نو بیا به کټے شي ..... هغې ماشوم زوئے په ځړا په کټ
کښې پرېښودو او منګے په سر د کوځې نه اووته د واده نه
پس دوه کاله اوشول چې ملاله هم په دې لاره سیند ته د اوبو
د پاره ځي راځي .... نن خدائے خبر چې څهٔ چل وُو چې منګے په
سر په دې لاره روانه شوه نو خپل پېغلتوب ورته

را مخکښې شو - په پښغلتوب هم ملاله څه مالداره نه وه -
ولې بیا هم دالاره داسې شاړه او داسې سپیره نه وه -
دوه کاله آگاه هو به چې ملاله منگې په سر د نورو جینکو سره
په دې لاره اوبو له تله نو خپل ځان ورته دومره بې وسه
او مجبوره نه ښکارېدو، ځکه چې د گلالین خیال او د
گلالین سره د ژوندون د پسکي په ترلو هغې ته ځان د
نورو همځولو جینکو نه ډېر ښسته من او ښکاله ښکارېدو
څو هغه ټهول خیالونه او څو بونه څو نن دروغ ثابت شول..
...دا ولې؟ او دا ولې؟ په جواب به ملالې لا سوچ کولو چې
مخامخ سسند ښکاره شو - چُپ چاپ خلې غلې.... او خاموش
خاموش بهېدو .... ملالې زر زر په تاده منگې ډک کړو او
په تند و تند مونو کورته را روانه شوه او چې کورته را غله
نو ماشوم بچورې ډېر ژړلي وُو - ځکه چې اوس يې د ژړا په
ځائې او چې سلگۍ وهلې.... ملالې منگې په کسه وبخ
کښښودو - ماشوم يې را واخستو خپلې سينې ته يې راجوخت
کړو او یوه اوږده ساه يې وا خسته د ماشوم سينې ته به
رانژدې کولو د هغې زړه ته ډېر اطمينان اورسېدو - هغې
داسې محسوسوله لکه چې د هغې خور وور زړه را ټهول غونډی
شو ماشوم هم داسې ملالې په خپلې سينې پورې نيولی وُ
چې په دې کښې گلالين موچې د پښو دو لچه په لاس په کوټه
را ننوتو - او د راتلو سره يې په مړاوي آواز اووے......

در نن کار نهٔ وُ دا غلے - بس دومره پېښې مې کتلې وې چې
ځان له مې اېښې او دَ چاښو د پاره مې دا پېښه داوړل "
کلديږ په دالان کښې خپل دَ موچې توب د سامان صندوقچې
کښېنودو او د پېښو دوڅه يې ملالې له ورکړه او ورته يې
اووے چې زهٔ حجرې ته ځم چې راشم نو بيا به چاے څښم
..... ملالې دوڅه دَ کلديږ نه واخسته په چارګې يې کښېنوده
او بيا يې ماشوم په غېږ کښې واخولو او دَ سوچونو او فکرونو
په سمندر لاهو شوه ..... په دې کښې پېښو راغله دَ پېښو
دوڅه يې پرمخې د چارګې نه راګذارکړه ..... پېښه توے شول
او د ملالې سره غم شو چې اوس به څه کوم - اوس به چاے
دَ څهٔ نه پخوم - اوس کهٔ کلديږ راغلو او خبر شو چې
پېښه دَ مزکې خوراک شول نو هغه خو به ما مړه کړي - هغه
خو به په دې ټبر ما سختن ما دکوره اوباسي - او چې دَ کوره مې
اوباسي نو زهٔ به چرته ځم - زهٔ به کوم خواته ځم - زهٔ به دَ
چاکره ځم -

وخت په منډه منډه روان وُ تېرېدو - ملاله هيڅ په
حساب نهٔ پوهېده چې څهٔ چل اوکړي ... په دې کښې
يې خپلې سينې ته پام شو - ماشوم تا جوړه وُ ټوله ورځ
کښې يې سينه نهٔ وه څښلې ..... سينه يې دکه وه - دَ
ملالې سينه دکه وه ..... هغې هرو نورې سوچ اونهٔ کړو
خو دوڅه يې راواخسته او زرزر يې دواړه سينې پـه

ورځې په کښې تشې کړې - پښتې راړې په نغري سوره کړه ....
او په څه ساعت پس چې ګل دین د څوړې نه راغلو.... په
لښت کښې، کښېناستو نو ملاله په مړو مړو قدمونو لاړه - پیالې
او چاۍ جوش ئې راواخستل او ګلدین ته ئې په مخکښې کېښودل -
ګلدین پیالۍ ډکوله او پیالۍ به ئې تشوله - ملالۍ په کسېره
ستر که ګلدین ته کتل.... د هغې زړه غوښتل چې راپاسي او
د ګلدین د خولې نه پیالۍ راوُشوکوي او ورته اووایي چې
ګلدینه مهٔ کوه.... دا څه کوې - دا چاۍ مهٔ څښه دا چاۍ
چې په کومو پیسو کښې پخې شوي دي هغه پیسې په تا حرام
دي - خو..... ملالۍ له به دومره زړه چا ورکړے وے - دا
تو لې خبرې که د هغې زړه غوښتلے نو هم کولے خو ئې نه
شوې کولے..... د هغې په زړه یوه تیاره تله او بله
راتله ..... سوچ ئې کولو چې دا څه وُو او څه راپېښ
شو - دا نور غمونه کښې لږ وُو چې دا نوے غم ې د خپله لاسه
خپل ځان له را پیدا کړو ..... ساک تړې نه سیلۍ اوړے
وُ - ماشوم هم د لوږې د لاسه الون بلون کولو - په ژړا
ئې زړه ستړے شو - ګلدین ډېر صبر اوکړو خو آخر
صبر ئې تمام شو. او په سختۍ سره ئې ملالۍ ته اووے...
څه له ئې ژړه وې پیسې ورکړه کنه".... پیسې ؟ پیسې ورکړم
د څه په ترم ورکړم .... دا سینې ته ئې واچوه کنه ؟ ....
په سینه کښې څه دي - تاچې کوم پیسې راوړلي وو هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتو توی کړل - او ما تاله چای د خپلې سینې په پښو کېښې
پخې کړې - هن! گل دین د کټ نه را ټوپ کړو - څخته د کټ
سره نژدې ښخته پرته وه - هغه ئې راوچته کړه او چې را
خطا ئې کړه نو ملاله څو ځله شوه څو د ماشوم د سر نه یوه سره
داره د ملالې په مخ څوره وره لاړه .... ماشوم اول یوه
تپره کسریکه او بیا یو څو سلگۍ اووهلې او غلی شو - ملالې
د زوی د سر نه د وینې دارې چې اولیدې نو بې هوشه په
مزکې پرېوته - او گلدین؟ گلدین را پاسېدو - ملاله ئې د
څو نښتقې نه اونیوه را ؤچته ئې کړه - د هغې مخ په وینو
لېت پېت وه او په داسې حالت کښې گلدین ورته اووې چې
یو - دوه - درې - ته په ما طلاقه ئې - څه او څه د دې
کور نه چې کومه خوا دې خوښه وي لاړه شه ..... او ملالې
خپل ماشوم زوی را پورته کړو او نېغه سیند ته را غله -
په سیند کښې سېلاب را غلی ؤ - سیند په غورزنگ ؤ چپه
په راتله او چپه په کښېناسته ... په دې کښې یوه چپه
را غله - د نورو چپو نه لویه ډېره لویه - او ملالې
ته داسې ښکاره شوه چې لکه دغه چپه د دې مور وي هغه
مور چې دې یدلې نه وه - چې د هغې په سینې دې چېرې
لوبې نه وې کړې - دې داسې محسوسه کړه چې دغه
چپې خپله غېږه څوره کړې ده او ملالې ته وائي چې اے
د دنیا غمونو ځپلې لوردې را څه چې زه دې در له په خپله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غېږ کښې ځای ورکړم او ملالۍ خپل زوی په سینې پورې کلک
له
نیولی د غه چپې ته ځان او سپارلو او د غه لویې چپې ملا
په خپلې غېږ کښې وا خسته او لاړه په قلاره شوه. او ملا له
دَ ستړي ژوند دَ ستومانو نه دَ ټول عمر د پاره خلاصه
شوه.

اِنسان اوُ انسانیّت

(اسو پیلے) ..... دَ دې دنیا په مځ ډېر داسې زړونه شته چې

ډېرو غمونو پلنې تناکې جوړې کړې دي ۔

ډېر داسې انسانان شته چې دَ هغوی زړونه

دډېرو غمونو دلاسه

سُوري سُوري او غار غار دي ۔

ډېر داسې پلاران شته

چې په ژړا ژړا یې سترګې کوغالوته پرېوتې دي ۔

ډېرې داسې میندې شته

چې په ژړا ژړا یې دَ سترګو تور په سپین بدل شوي دي ۔

ډېرې داسې تورسرې شته

چې دخپل ځوان خاوند په ناګهانې مرګ یې ځوانې دَخاورو

سره خاورې شوې ده ۔ چې ارمانونه یې په اورستي شویدي۔

خو په ژړا دچا قسمتونه چرې نهٔ دي بدل شوي ۔

مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي ۔

ارمان چې دَګلاب غوندې نسکلو او نباشسته ځوانې مرګانو

دَخپلې بودۍ مور

دَخپلې زړهٔ چاودې مور دَخپلې غمژبلې مور دَ زړهٔ ننه ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ د تل نه راوتے فریاد اورېدے شوے

هغه فریاد چې عرش ئې په لړزان کړے وهٔ -

چې فرشتې ئې هم په سرو سترګو ژړولې وې

ارمان چې د ګلاب په رنګ شهیدانو څو

د پلار د سترګو نه داروان هغه سېلاب لیدے شوے ګوم

سېلاب چې د سترګو په رپ کښې جهانونه غرقولے شي، کلي او

ښارونه ورانولے شي -

ارمان چې د ګلاب په رنګې

شیمه څو ر شاه زلمو څو د خپلو کونډو تورې سرو

هغو سلګې اورېدے شوې

چې کوم ښځکې د اورېدو ونکو په زړونو کښې زخمونه او

پرهرونه جوړوي -

اے د خپلې مور د سترګو توره ګلابه

ته ګنې د خپلې غم ځپلې مور فریاد نه اورې

اے د خپل پلار د زړهٔ تهکوې ګلابه -

ته ګنې د خپل بوډا پلار د سترګونه روان

د رنو رنو اوښکو سېلاب نهٔ وینې

اے دچا تورسرې د ځوند مدګرے په ګلابه ته د خپلې تورسرې

د پرهر پرهر زړګي نه د زخمي زخمي زړګي نه راوتے فریاد

نهٔ اورې -

اے بے غمه ګلابه دغه سلګو څو ټول کائنات په لړزان کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه فریادونو خو عرش په لړزان کړے دے.

دغه د پلار د سترګو او ښکے خو کاڼي زړونه هم اوبهٔ اوبهٔ کوي اوتهٔ ......؟

تهٔ بیا هم غبر نهٔ کوې،

تهٔ بیا هم خاموشه شونډې پروت یې!

ګلا به خدائے ګواه دے چې تا خو به د پردو په سترګو کښې اوښکې نشوې لیدے.

خدائے ګواه دے چې تا به د نجیلې مور په تندي کښې د خفګان ګونجې نهٔ شوې لیدے.

تهٔ به د پردو پلارانو دپاره داد وې

تهٔ خو به د پردو تورو سرو دپاره دلاسه وې

نو بیا اوس؟

اوس ولې داسې غلے پروت يې

اوس دې ولې داسې د صبر خادر اغوستے دے؟

اے د ې غمې په خوابهٔ خوب اُودهٔ شهیده سرداپورته کړه او اوګوره چې غمونو او خفګانونو دې د مور په تندي کښې څهٔ چې په توول ځ کښې ئې کندې کپرې جوړې کړې.

ستا خوږ پلار خو هم ستا غم په خپل ناتوان زړهٔ پورې ځنت نیولے دے. په هرڅا ستا ګمان کوي

د هرڅا په ځ کښې ستا نقشونه لټوي

خو ګلا به!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے ښکلیه ګلابه !

ستا د تندي د نقشونو په شان نقشونه موندل ځو ګرانه

خبره ده - نا ممکنه خبره ده -

ځکه چې ستا د تندي نقشونه ځو

د رحمت فرشتو په خپل لاس جوړ کړي وو

نو ستا پلار ځو د ورځې په شکل ښکلې دے - او په دې شکل

ښکلې ئې د هر څه جائزه وا خسته هر تندي ته ئې ښه په

غور او کتل د هر انسان جائزه ئې وا خسته

ځو ګلابه ستا په رنګې څه د بل چا نشته

ځو ګلابه ستا په رنګې تندے د بل چا نشته

ستا په رنګې نقشونه هم د بل چا کېدے نشي

نو ځکه زهٔ درته وایم چې ستا پلار به

ستا د تندي د نقشونو ارمان د ځان سره قبر ته یوسي -

زهٔ دا منم چې مړي چرې په ژړا نهٔ دي ژوندي شوي

کهٔ مړو د پلار کو نشي ملا چرې پېدا شوے

کهٔ مړو د مور پر هر پر هر زړهٔ چرې کتے شوے

کهٔ مړو ته د خپلو تور سرو ځېرې ګرېوان او بېر سرونه نیکاره

کېدے شوے نو د مور فریادونو به ګلاب وختي را ژوندے کړے و -

د پلار د سترګونه روان د اوښکو سیلاب به ګلاب وختي

د قبر نه په را وتو مجبور کړے وے ځو ګلاب په داسې خوب

اوده شوے دے چې هغه د پلار د سترګونه د اوښکو روان

سپلاب نهٔ ویني - چې هغهٔ ته د خپلې تور سرې ځیږې کړېوان
او بېړ سرنهٔ ښکارې - چې هغه خپلې خوږې مور له ډېوې ځینې
جواب هم نشي ورکولے - ارمان چې گلاب صرف دوه خبرې د مور سره
کړے وے .

چې د مورې تسلّي شوے وے
چې د مور ناقلاره زړهٔ ئې لږ په قلار شوے وے

گلابه ستا مور ستا په قبر باندې هره ورځ څهٔ ددې دپاره اوښکې
نهٔ څڅوي چې کنې ته دې د قبر نه راپاسې او ددې د زړهٔ دا ورا
و یجاړ کنډر کور دې بیا آباد کړې ستا مور دا هم نهٔ غواړي چې
ته دې بیا زړے ماځیگر مُسکې مُسکې په کوټه را ننوځې او د
مور زړهٔ دې درباندې بیا راتړل شي -

گلابه ستا مور هم لکه د نورو میندو په رنگ مور ده
ددې هم په زړهٔ کښې بس اکې یو ارمان دے
یو داسې ارمان چې د پوره کیدو نهٔ دے
تو څهٔ اوکړي د خپل زړهٔ نه مجبوره ده
د خپلو جذباتو او احساساتو نه مجبوره ده
ډېره مجبوره ده .

ځکه خو هره ورځ ستا قبر ته ناسته وي
ژړا هم کوي او فریاد هم
دُعا هم کوي او تپوس هم
چې گلابه پکیه سر را پورته کړه

او مال د دواړو، صرف دَ دواړو خېر و جواب راکړه -

نو بیا اوده شه خپر دے

بیا درسره زهٔ دا لوظ کوم

چې بل تپوس به درنه نهٔ کوم

بیا به دې دَ خوب نه نهٔ راویښوم

بچیه صرف دومره قدر له راته اووایه

چې په کولیږ، دَ زړهٔ دَ سر د پاسه خونهٔ وے لګېدلے هن ؟

تهٔ خوږ شوے نهٔ وے هن ؟

چې تا سدګیږ وهلې نو خپله مور دې یاده کړې وه ؟

تا دا وئیلي و وچې " وئ مورے مړ شومه "

تا نه مور زار شه بچیه ! تا زما انتظار ولې نهٔ کولو

مرګ ته دې داسې تا دې وه چې خپله مور هم درنه هېره وه -

په دومره اوږد سفر داسې بې تپوسه لاړې -

تا خو به دَ مور نه دَ تپوس نه بغیر یو قدم هم نه اخستو

ګلابه ! سر را پورته کړه . بچیه

دا تمول حالونه راته په یو ساه اووایه

نو بیا خپر دے اوده شه

زهٔ درسره دا لوظ کوم چې بیا به ستا مور

ستا په قبر اوښکې نهٔ څڅوي -

زهٔ درسره دا وعده کوم چې بیا به

ستا مور ستا په آرام کښې خلل نهٔ اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به ستا مور د ښل خدای نه دا سوال کوي

چې ما هم تا سره سلګرې کړي - او د لته

تا سره نږدې - ستا په څو اکښې اوده شم

چې زه هم را شم او په دې خوشې بیابان کښې - د مړو په دې قبرستان

کښې تا سره څو اپه څوا اوده شم - او چې دا سې اوشي، چې ما هم

خدای مړه کړي، چې زه هم تا سره په څنګ کښې ښخه شم - نو زما

زړه ته به څو مره تسلّي اوشي - او ستا څو ړه وور زړه به هم زما

په راتلو دا ټول غونډې شي - کنه ګلابه .... ؟

زویه ! په دې خوشې بیابان کښې - په دې تکو تورو شپو کښې

په دې سیلۍ ګلیو او طوفانونو کښې - په دې غرمو په دې ګرمونو

کښې څو مې دا سې یواځې پرېږدو نشي ......

رونو - څوېندو رونو ! د ګلاب د ژوند درد بهرلې قصه به

دا وخت نهٔ چېړم . د هغه د شپهٔ سرې توپ یا نه به هم دا

وخت نهٔ اړومه - د هغهٔ د ځوانیو صفتونه به هم نهٔ کوم دا

خبره به هم پرېږدم چې ګلاب په خپله سینه کښې د یو انسان زړهٔ

لرلو - یو داسې زړهٔ چې پکښې د هرچا د پاره د مینې محبت او همدردۍ

نه سیوا بل څهٔ نهٔ وو -

زهٔ صرف دا ټېس کوم چې بیا ولې د یو پښتون د ټماچې نه وتې

ګولۍ، د دغه څوندېږي انسان په سینه کښې سرې شوې -

بیا ولې یو تش د نامې پښتون را پاسېد و او د دې عظیم

پښتون او عظیم انسان په پاکو وینو ئې خپله لمن داغدار ه کړه -

د ګلاب غوندې انسانان هم کني د داسې عمل لائق وي د ګلاب غوندې پښتون سره هم کني څوک داسې د کوې او نفرت نه ډک سلوک کوي ..... ؟

او..... ! ډېر داسې ناپوهه پښتانه شته - ډېر داسې د ناپې پښتانه شته چې هغوئ د بدکمانو او شکونو په څېر سېلاب کښې لاهو شي او د ګلاب غوندې د ښکلو او خوږ خوږو انسانانو په وینو خیږې منګولې سرې کړې -

نه پوهیږم چې دا لا کوم پښتو ده - دا لا کوم غیرت دے - زه خو د داسې خوږو دے اقدام ته پښتو نشم وئیلے زه خو د غه ظالمانو دې حرکت ته غیرت نشم وئیلے - داسې قدم خو د پښتو او پښتون دپاره پېغور دے - دا حرکت د بُزدلیه او بې غیرتۍ یو ژوندے ثبوت دے - ځکه چې ګلاب انسان وه ..... بني آدمان خو د دې مزکې په مخ بې شمېره دي خو انسانان پکښې د شمېر دي - نو د یو انسان وژل خو د انسانیت وژل شول -

نه پوهیږم چې دا خلق ظالمان، انسانان ولې وژني ؟
اے ناپوهو پښتنو انسانان مه وژنئ ..... انسان کوړے ډېر په مشکله پیدا کیږي .... د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان قربان شه - د یو انسان نه په لکهونو بني آدمان ټوټے شه -

رونړ د غه عظیم انسان - دا د پاک زړهٔ خاوند - دا د مینې محبت او شرافت مجسمه ګلاب ..... د تن نه څلور کاله آګاه یوه ورځ ..... د ماښام په څېره کښې .... سترے ستومانه په تندو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټټر و قد مونو دَ ښارنه کورته راروان وُه - داسې معلومېده
لکه چې دَ ګلاب نن کورته ډېره تادي وه - خدائے خبر چې څهٔ
چل وه نون دَ ګلاب زړهٔ څهٔ بې واره غوندې درزېده - په
سوچونو او فکرونو کښې ورک ګلاب وے چې څومره زر چې کېدے
شي چې کورته اورسم ...... او څهٔ وخت چې دَ کر کښې شهيد
ته راورسېده و نو ...... درې ډوبې ډزې اوشوې درې
ګولۍ دَ تماچې دَ ښپېلۍ نه راووتے، او دَ ګلاب په سينه کښې
ننښې شوې ...... ګلاب راپرېوتو ...... ګلاب يو څو لتې
او ټکولې - ګلاب يو څو فريادونه اوکړل - او بيا .... بيا دَ
مور نيازبين روئے يوه سلګۍ اووهله او د هېښ دَ پاره
غلے شو - ...... کلي ته خبر لاړو - خلق په يو ځو راټولېده ل -
ټول راغلل - وارهٔ - زاړهٔ ښځې او سړي ټول راغلل ......
په دغه ټولو کښې يوه دَ ګلاب مور هم وه - دغه مور سرتور
سر او پښې آبله پښې داسې کونتې را روانه وه لکه چې دَ ملا
تير ئې مات شوے وي ..... او واقعي چې دَ ګلاب دَ مور دَ
ملا تير دَ تماچې درېو ګولو درې ځاينه چپ چور کړے وهٔ ...
مور راغله - خپل نيازبين روئے ئې چې په وينو کښې لګړ
اوليده و نو ...... رونو هغه نقشه زهٔ نشم بيانولے داسې
الفاظ زما سره نشته چې زهٔ دَ ګلاب دَ مور د لېونتوب حالت په کښې
احاطه کړم - ډېره دردناکه موقعه وه ډېره بوکنو ونکے لمحه
وه - ...... دَ ګلاب مور لکه دَ لېونو بې واره او بې اختياره چغې

اوو هلي .... لوی ژړل ماشومانو ژړل. ښځو ژړل - هرچا ژړل
...... خو په ژړا څوک چرې مړي نهٔ دي ژوندي شوي - مور د
خپل زوئ، په وینولړلے سر په خپل پښتون باندې اېښود لې وه -
او په ژړا کښې يې د ګلاب سره داسې خبرې کولې ..... زما ځواني
مرګه ګلابه تا خو څهٔ جُرم نهٔ وُکړے چې ظالمانو درله دومره
لويه سزا درکړه - تا خو چې څهٔ ليدلي وو هغه دې په عدالت کښې
وئيلي وو - چې څه دې ليدلي وو هم هغه ګواهي دې ورکړې وه - نو
د حقې وينا کنې دومره لويه سزا وي"......

دو ښو ! د ګلاب مور اوس هم ژوندۍ ده - د ګلاب تور سرې
بچې او د ګلاب بوډا پلار اوس هم ژوندي دي څلور کاله د ګلاب
د مرګ اوشول - په څلور کاله کښې په دې کور کښې بيا د چا په شونډو
خندا نهٔ ده شوې هغه ورځ شوه او دا ورځ شوه چې د ګلاب
د مور د سترګو اوښکې اوچې نشوې د پلار فريادونه او د
ګلاب د تورې سرې آهونه ساړهٔ نهٔ شول -

خو اے د ګلاب پاکې مورې او ښکې دې اوچې کړه - اے
د ګلاب نيما غليه پلاره فريادونه دې په قلار کړه - او اے
د ګلاب پښتنې تور سرې آهونه دې بس کړه - ګلاب مړ نهٔ دے
..... بنيء آدم مړ کېږي انسان نشي مړ کېدے - ګلاب انسا ن
وهٔ - يو داسې انسان چې چا د دنيا خلقو له - د دې کلي او مالت خلقو
له د انسانيت سبق ورکړے دے - ګلاب پخپله يو مينه وه - يو
محبت وهٔ يو خلوص وهٔ، نو مينه او محبت چرې هم نهٔ مري -

خلوص او شرافت هيڅ کله نهٔ مري ......

. ښکلي دي هغه ميندې چې د ګلاب په رنګ زامن يې زيږولي دي . ښکلي دي هغه پلارانې چې د ګلاب غونډې زامن يې لوئې کړي دي . ښکلي دي هغه تورسرې چې د ګلاب غونډې د ځوان انسان د ښکلي تن په نوم ورپورې دي ..... او څومره خوږه دا وايم چې ګلاب ژوندي دي . هغه به ژوندي وي تر هغه وخته پورې چې تر څو پورې د دې کلي د دې علاقې په پښتنو هم ژوندي وي . او اې شهيده ګلابه د شهادت دا لوړه مرتبه دې مبارک شه زموږ دا ايمان دې چې ته ښکلا ځېله خدا ئې په خپلو رحمتونو کښې نغښتلي يې . نو اې خدا ئې ښکلیه ګلابه جنتونه دې مبارک شه .

دوه یاران

عَلَمه یو تر بل ځاربږ ئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

او دنیا فاني ده د دنیا صورتونه د ساعت ګړۍ مېلمانهٔ دي هیڅ پته نهٔ لږي چې ساعت له څهٔ شي ګړۍ له څهٔ شي ـ هیچا ته نهٔ ده معلومه چې زهٔ به ترصبا پورې ژوندے یم او که نه ـ ترصبا پورې څهٔ چې دا هم چاته نهٔ ده معلومه چې زهٔ دا ساه ، یو ځل په خوله او باسم نو چې دا به بیا زما وجود ته واپس هم راشي که نه نو ..... څومره بې اعتباره دے ژوند ؛ ځکه خو هوښیارانو

تپه کړې ده چې

عَلَمه یو تر بل ځاربږ ئ

دنیا فاني ده مېلمانهٔ دي صورتونه

خوراځئ چې لږ د دنیا د حالاتو جاج واخلو ، د دې خلقو اندازه لږه واخلو ـ راځئ چې اوګورو چې دا د دنیا خلق ترڅومره حده پورې د یو بل ته قربانیږي ـ څومره کسان دي چې زړونه ئې د انسان او انسانیت په مینه ګبنې ناقلاره دي ـ څومره کسان دي چې د بل په غم غمژنه دي ـ او د بل سره په زړهٔ ګبنې مینه محبت او همدردي لري ـ په سلو ګبنې یو کس به ګني داسې وي ، به

زړو کښې به یو کس ګني داسې وي چې د هغه په زړه کښې د هر چا
د پاره، د نوم انسان د پاره، صرف مینه او صرف محبت وي؟
..... زما په خیال خو ناممکنه ده - زما په خیال خو ناشوني ده .....
نشته او نه زمونږ په زړونو کښې مینه نشته، زمونږ په زړونو
کښې همدردي نشته .... مونږه دوستي کوؤ، مونږه تعلق ساتو،
مونږه ورور ولي کوؤ، خو دا دغه دوستي، دغه ورور ولي او د
دغه تعلق مزے دومره کچه وي، چې صرف "په مړه قربانېږه مړه وشېږه"
لوظونو باندې اوشلېږي - ددې دوستۍ مزے دومره کچه وي چې
په ډېره معمولي خبره هم په منځ دوه ځایه شي -
د احمد او ګلاب مثال مې په مخکښې دے، .... د ګلاب هغه غار
غار سینه او د احمد هغه مات ځت به مې هېر نشي - او څنګه به مې
هېر شي، که ګلاب په شکل او نامه ګلاب وه، نو احمد هم ترې څه
کم نه وه، د احمد په زلمي توب کښې هم د کوټې ایښودو ځاے
نه وه .... دا دواړه زلمي همزولي وُو، دواړو د دوه ویشتم کال
په څوکاټ قدمونه ایښودلي وُو، دواړه دیو کلي وُو، دیو کندي
وُو، او دواړه یاران هم وُو، ..... شپه ورځې یو ځاے ګرځېدل -
یو ځاے کښېناستل او یو ځاے پاسېدل وُو ..... دواړه ښه دوستان
وُو، ډېر نزدې دوستان ..... د دغه خوږو دوستانو په یو
کونتره جهګړه شوه، صرف په یو کونتره - احمد وے چې
زما په بنېره ناسته وه او ګلاب وے چې زما په بنېره ناسته
وه ..... خبرې ګرمې شوې ..... او دغه ګرمې خبرې ګرمېدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرمېدې چې جھګړه ترې نه جوړه شوه، او په دغه جھګړه کښې احمد دومره تاؤ وا خستو چې لاړو کور ته ټوپک ئې راوړو ..... او خپل خوږ دوست، د چوتې یار، هغه چې شپه ورځې به یو ځائے ګرځېدل، د هغه ګلاب په لړمون کښې د غوګین غبرګې ګولۍ سرې کړې او ګلاب لکه د پېغور لندې او چوړلېدو، په زمکه راپرېوتو او لکه د حلال کړې چرګ اوپرېدو .... لاړو احمد د یوې کونترې د سره خپل دوست قربان کړو.... د ګلاب مور سر توره را غله .... په زوئے راپرېوته ..... د ګلاب خوېندې په ژړا اشکولا را غلې، په ګلاب راپرېوتې دَ ګلاب ماشوم دور دَ دنیا د حالاتو نه ناخبره دَ ګلاب سر ته ولاړ وُه - او په ماشومه خوله ئې لالا لالا کول - ماشوم څهٔ خبر وُه چې لالا د کونترې په تس کښې لاړو - د خپل دوست دلاسه ..... ارمان دے چې د غه وخت خو دا مزکه چاؤدلے وے، ارمان دے چې د غه وخت خو د آسمان نه کا نړې ورېدلے وے، خو.... نهٔ مزکه روچاؤده، او نهٔ دَ آسمان نه کانړې اوورېدل خو په چا چا به مزکه چوي - په کومه کومه واقعه به دَ آسمان نه کانړي ورېږي - دا کښې صرف ګلاب وُه چې خپل دوست د ذرهٔ په سر اوویشتو، نه ..... دا سې ډېر ګلابان احمدیانو د ذرهٔ په سر ویشتلي دي اؤ لا به ډېر احمدیان راپاسي او ډېر ګلابان به دَ یوې کونترې دَ سره زاره وي،.... نو ځکه نو نهٔ مزکه چرق چوي او نهٔ د آسمان نه کانړي ورېږي .... لاړو ګلاب د دنیا ته تېر شو،.... ځواني ئې خاورې ایرې شوه ..... مور هم ورله دَ وادهٔ هغه جوړه راوا خسته چې کومه به ګلاب دَ وادهٔ په بیا ننګ اچوله .... او

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم هغه د واده کوله لګکی ئې ورته په سرکړه چې په کومې باندې به ده دَ واده څهره تسر له ..... دَ ګلاب مړے ، لکه د واده د زلمي خاوُرو ته او سپار لے شو ..... راځئ چې د ګلاب د غم داستان د لته پرېږدو ..... پرېږدی چې د ګلاب مور لکه د لېونو د شېبې په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي پرېږدئ چې دَ ګلاب خوبندې د دور په قبر خورې ورې پرتې وي ..... پرېږدئ چې د ګلاب پلار د زوئے په قبر هره ورځ د ګلونو نوې نوې څهره غوړوي او پرېږدئ چې د ګلاب ماشوم رور هم د غسې د لالا لالا دېنګټ غږ وي ..... ګورو به چې تر څو به د ګلاب مور په خوب کښې ګلاب ګلاب چغې وهي - تر څو به د ګلاب خوبندې د دور په قبر خورې ورې غوړېدلې وي تر څو به ئې پلار هره ورځ دَ زوئے د قبر د پاره نوې نوې څهر چې داوړي او تر څو به د ګلاب ماشوم رور لالالا لا کوي - د مرګې څخ سوړ دے هر قسم زخمونه دَ وخت سره سره ځېپله خوله ورولي .... راځئ چې لږ د احمد خبر واخلو ..... د قاتل احمد د چالاسونه چې د خپل خوږ دوست په وینو لړلےشوي وو چاچې د څلورو روپو د کونس د پاره خپل یار وژلے وُ - د غه قاتل احمد پولیس اونیوُو .... لاړه مقدمه شروع شوه ، د دنیا ورځې قصه وه ، په دریمه پیشۍ کښې احمد شیشن شو - او شیشن احمد ته د پهانسۍ فیصله واوُروله - اوُ احمد د پهانسۍ په کوټه د ننه کړے شو ..... د لویو لویو فولادي ثمبو شاته ، کوم ځائے چې په انسان د دنیا باد هم نهٔ لږي - په هغه ځان له کوټه کښې ز لیمے احمد چې ایله شونډه ئې شنه شوې وه ، چې په سر ئې لا د واده څهره نهٔ وه تړلې - چې لا په پیالنګ

نهٔ وهٔ اوورېدلې - چې په ډولۍ پسې ئې چالا آلا نهٔ وې ناري کړې،
هغه احمد د پهانسۍ په کوټه کښې بندیوان شو، دَ احمد مور
هم د زوئې د څهرې لیدو په ارمان وه، د احمد خوېندې هم دَ
رور دَ ډولۍ په طمع وې، د احمد پلار هم دَ زوئې دَ وادهٔ خوشحالي
لیدل غوښتل، خو هر څهٔ لاړل تالا ترغه شول، دَ شګو کوټنۍ
دَ سترګو په رپ کښې ورانه شوه، ...... احمد په ژوند وني لاړو
.... پلار ئې ډېرې منډې ترړې اووهلې، اپیلونه ئې اوکړل -
رحم درخواستونه ئې اوکړل، خو دَ ګلاب خون احمد ته اونه بخښلے شو،
او د پهانسۍ حکم په ځائې پاتې شو، ..... تاریخ مقرر شو، چې دَ
راتلونکې میاشتې په څلورم تاریخ به احمد پهانسي کېږي - خو احمد
لا اوس هم د پهانسۍ په کوټه کښې په دې انتظار ناست وهٔ چې
اپیل به منظور شي، خو هر کله چې احمد خبر شو، نو دَ دنیا د ژوند
نه ئې تهوله توجه آخرت ته اوګرځېده، احمد په خپلو کړو پښېمانه
وهٔ، بې شانه ډېر پښېمانه، د هغه نه دَ ګلاب څهره دیوې لحظې
د پاره هم نهٔ هېرېده - اوڅنګه به هېرېده؟ ولې ګلاب کښې دَ
احمد دوست نهٔ وهٔ، ..... دوست ئې وهٔ، یار ئې وهٔ، خو ..... دَ دې
باوجود هم دَ ګلاب قاتل وهٔ ..... رو نو دَ پهانسۍ نه یوه ورځې
اګاهو تهول خپل خپلوان د احمد د آخري ملاقات د پاره جېل ته
لاړل .... هر چا ژړل .... هر څوک خفه وهٔ .... او احمد؟ دَ
احمد په وجود کښې ساه نهٔ وه، تک زېړ سکه کورکمان، غونډه سونډه
توره بډېره ئې ساتلې وه، په لاس کښې ئې تسبې وې - څومره ښکلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېدو احمد! او ښکلې به ولې نهٔ ښکارېدو، آخر ځوان وهٔ، زلمې وهٔ .... احمد د ټولو نه ښځښته او غوښته، دهر چا نه ئې ښځښته او غوښته، او چې زغم ئې تمام شو، نو سترګې ئې پټې کړې، آوازئې ددو شو ..... ټول خلق سرې سترګې د جېل نه راواپس شول... رونو زهٔ تاسو ته نشم وئېلے چې هغه شپه د احمد مور، پلار او نورو په کوم قیامت کښې تېره کړه ..... توبه خدایه توبه دشمن مې دداسې شپې نه ساتې - نو مې مسلمان ددداسې اوازنه ساتې د احمد مور خو ټوله شپه سکه د لېونو وازه خوله اسمان ته نیولې وه، دَ احمد خوېندو خو ټوله شپه آسمان په سر را خستے وهٔ، یقین اوکړئ رونړو چې په د غه شپه ټول کلي خوب نهٔ وهٔ کړے .... خدائے خبر چې په احمد به دا شپه څنګه تېره شوې وي.. چې احمد له څهٔ وخت دجېل عمله راغلې وي، د شپې په چپه چپیا کښې، چې ټول عالَم په خوابهٔ خوب اودهٔ وهٔ، چې په دغه وخت کښې دوئې احمد د پهانسۍ تختې ته روان کړے وي، نو چې دغه وخت به د احمد څهٔ حال وهٔ، چې دغه وخت به احمد قدمونه څهٔ رنګ پورته کول، چې د پهانسۍ په تخته به څرنګ ولاړ دي - او چې څه وخت د پهانسۍ تختې د کړکۍ سره مخ په ښکته تسلي وي نو چې دغه وخت به احمد څهٔ وئېلي وي؟ ..... توبه خدایه توبه - یاالله توبه - یاالله اُل اولاد چې دداسې ورځې نه اوساتې - نو مې مسلمان دَ داسې وخت نه اوساتې - آمین - سحر په توره خره د احمد مړے کلي ته راوړسولے شو، .... څخته ئې مات وهٔ د احمد مور سور رومال دَ احمد

د ماتم ختم نه چاپېره کړو، زما په خیال چې دا رومال یې مور ساتلی وو، چې د واده د شکرېزو په شپه به یې احمد له پکچه کوته ترې - د احمد مور هم زوی ته د واده جوړه وراغوستوله او د واده توله ورکنګی یې ورته په سر کړل - احمد په کټ کښې پروت وو - په مخ باندې یې د زلمي توب ځلښت نښانې څرګندې ښکارېدې -

رونړو د احمد مور او خوېندو چې په دغه ساعت، په دغه وخت څه کړي دي هغه نقشه زه تاسو ته نشم بیانولی - الله دې احمد او بخښي ..... زه منم چې هغه قاتل وو، خو د انسان نه په غصه کښې قتل داسې حرکتونه کېږي چې بیا په پښېمانه وي - الله دې ګلاب هم او بخښي ځکه چې هغه شهید وو،

خو اې رونړو! اې د ځوانۍ په مینه مستو رونړو - اې د غفلت په خوب اوده رونړو د خدای خاطر اوکړئ چې لږ ساړه خوړئ - لږ د حوصلې نه کار اخلئ، د انسان وېشتل د انسان وژل که هر څو اسان دي خو انجام یې ډېر عبرتناک دی - د داسې عبرتناک مرګ نه دې الله تعالی هر مسلمان ساتي - دا شئ په دې خپلو زړونو کښې مینه محبت را پیدا کړئ د انسان سره مینه اوکړئ چې خدای در سره مینه اوکړي چې دین او دنیا دواړه مو خاېسته شي -

عالمه یوتوسل زادېزئ

دنیا فاني ده مېلمانه دي صورتونه

تربُور

د زړهٔ پرهرونه کهٔ په ژړا رغېدے شوے نو ما به د اوښکو په ځائے په وينو ژړلي وے - دَ زړهٔ زخمونه کهٔ په ژړا جوړېدے شوے نو ما به په رتهو رتهو ژړلي وُو - خو دا زما د زړهٔ زخمونه چې زهٔ يې ناقلاره کړے يم - او دا پرهرونه چې زما دَ شونډو نه يې خندا راشوکولې ده دا زخمونه او دا پرهرونه نهٔ په ژړا رغېدے شي او نهٔ په انګولا -

ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې غلطه پښتو شته - ترڅو پورې چې زمونږ په معاشره کښې انصاف صداقت او مينه محبت نهٔ وي را پېدا شوے - ترڅو پورې چې يو انسان بل انسان خپلې سينې ته نهٔ وي را نزدې کړے نو زمونږ په معاشره کښې قلارې نهٔ شي را پېدا کېدے - سکون نشي را پېدا کېدے - اطمينان نهٔ شي را پېدا کېدے او دما غوندې حساس طبيعت خاوند به تل ناقلاره وي - تل به پرېشانه وي او تل به يې په سترګو کښې دَ غم او افسوس رنړې اوښکې ځلېږي - اے لويه خدايه دا انسان ولې داسې بې مينې شو - دَ انسان دَ زړهٔ نه هغه مينه او محبت ولې داسې اووتل - انسان ولې په حېواني خويونو کښې داسې راونغښتے شو - انسان خو لاړو حېوان شو بلکه په

ځني موقعو کښې څو انسان د حیوانیت درجې ته هم راپرېوتو

اے لویه خدایا دا به تر کومه پورې یو انسان د بل انسان وینې څښي - تر کومې پورې به انسان د انسان په وینو خپل لاسونه لړي - انسان به د انسان په مرۍ چاړهٔ راکاږي ؟

اے لویه خدایا ته په خپل فضل وکرم سره انسان صحیح انسان کړې - چې ستا په دې ښکلې او رنګینه دنیا کښې سکون او اطمینان راپیدا شي - چې دا ښکلې دنیا چې د بد رنګ والي او ګنده والي په لور په تُندۍ سره روانه ده - چې د دې ښکلا قایمه پاتې شي - چې دا دنیا ستا د مخلوق دپاره د دوزخ په ځاے جنت شي هغه جنت چې هرڅوا ته پکښې خوشحالي او اطمینان وي - چې هرڅوا ته پکښې مینه او محبت وي - داسې دنیا چې یو انسان پکښې بل انسان خپلې سینې ته رانږدې کړي - چې انسان پکښې انسان ته د رور په سترګه اوګوري - چې یو تربور په کښې بل تربور ته د تربور په سترګه نه بلکه د رور په سترګه اوګوري تربور زمونږ رور دے - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ مټې دي - تربور زمونږ دشمن نه بلکه زمونږ ملاتړ دے - د یو نیکهٔ اولاد هم چرې د یو بل دشمن کېدے شي - په وینه شریک هم د یو بل وینه تویولو ته تیار بېدے شي - خپله وینه هم څوک تویوي - د خپل رور په مرۍ هم څنګه څوک چاړهٔ راکاږي - د خپل تربور سینه هم څوک په ګولو غارغار کوي نه ... هیڅ کله نه دا خبره عقل او دماغ نهٔ مني چې یو رور دې راپاسي او بل رور له دې په دې وجه په مرۍ زور کړي چې معاشرې

هغه له د ترپور نوم ورکړے دے - يو رور دې د بل رور په سينه
کښې شپږ گولۍ ځکه سرې کړې چې معاشرې دغه رور د ترپور
په کرچن نوم ياد کړے دے څو د دې دومره دليلونو باوجود
هم د دې دومره حقيقتونو باوجود هم زمونږ په معاشره کښې
ترپورته د دشمن په سترگو گټے شي - ولې ؟ ځکه چې ترپور زمونږ
خپل ميراث خوړ گڼو - ترپور مونږ خپل سيال گڼو - او پښتنو
هرڅه زغملے شي خو خپل ميراث خوړ نشي زغملے - هرڅه برداشت
کولے شي خو خپل سيال نشي برداشت کولے - او دا زمونږ د تنگ
نظرۍ غټ ثبوت دے - دا زمونږ د ناپوهۍ ژوندے ثبوت دے -
دا خبره د دې ثبوت دے چې زمونږ په زړونو کښې بغض دے - حسد
دے بدگماني ده - که چرې زمونږ په زړونو کښې بغض او حسد
نه وے که چرې زمونږ په زړونو کښې بدگماني نه وے نو مونږ
به ترپور ته د دشمن په سترگه نه کتل - ترپور به مونږ خپل رور خپل
خوار خوږے رور خپل ملاتړ گڼلو - خو ارمان چې مونږ د حقيقت
نه سترگې پټوو - او زمونږ د حقيقت نه دې د سترگو پټولو عمل
ډېرې خونې ورانې کړې - ډېرې تورسرې يې کونډې کړې ډېر
ماشومان يې يتيمانان کړل - او خدائے خبر چې نورې به څومره
خونې د کرکې او نفرت په دې تنور کښې ورتيږي - ځکه خو
ماله ژړا راځي -

د ډېرې مودې خبره نه ده - د کلونو خبره هم نه ده -
د دوؤ مياشتو خبره ده چې يوه ورځ چې د ماښگر نمر په زيړيدو

شو - چې تمر خېل ځي د تاترې د غرنه د پناه کولو د پاره په تُندی
تُندی ځي په قبلې روان وه - مارغان او کارغان په بېړه خپلو
ځېلو جالو ته په الوت وو الغاؤ تلغاؤ ئې جوړ کړے وه - د مارغانو
په دغه الغاؤ تلغاؤ کښې ملوک خان د جوارو د پټي نه د مېږ په لاس را ووتو -
په څولو کښې جب جُوب وه - په تندي ئې لاس کېښوو تمر پرېوته
ته ئې اوکتل - خدائے خبر چې څهٔ چل وهٔ نن ملوک خان ډېر
ستړے ستړے وهٔ - په درنو قدمونو د پټي نه را اووتو - لاړو د
لختي په غاړه کښېناستو، اودس چار اندام ئې اوکړو - او هم د
جوارو په پوله ئې د ماښام د مونځ نیت اوتړلو - خدائے خبر چې
څهٔ چل وو څو نن ملوک خان په مونځ کښې د خپل خدائے سره په
خبرو کښې داسې ورک وهٔ چې ډېر وخت ئې وانخستو - او د مونځ نه
پس ئې يوه لنډه شان دُعا اوکړه ... "خدايا ايمان مې نصيب
کړې" لاسونه ئې په مخ رابښکل او نېغ کورته را روان شو - خدائے
خبر چې نن د هغه کورته ولې داسې تادي ده - ولې ئې ماشوم زوے
سېفور داسې ډېر په زړهٔ را اوورېدو - لکه چې ډېره موده شوې
وي چې خپل نیازبین زوے ئې نهٔ وي لیدلے - په زړهٔ کښې ئې
د سېفور سره خبرې کولې را روان وهٔ او چې د شهید کنډاؤ نه
را اوُرېدو نو ناڅهانه د پوددل خان د تمانچې د نلي نه سرې ګولۍ
[illegible] لمبې، اووتې او د ملوک خان په سينه کښې يخې ننوتې -
ګولۍ يخې شوې او ملوک خان هم يخ شو - هيڅ ئې او نهٔ وے -
چغه [illegible] ئې د خولې نه او نهٔ وته صرف دومره قدرله ئې اووے

(c) ketabton.com: The Digital Library

"خدایا ایمان مې نصیب کړې"

ملوک خان ښه ځوان وه - او د غه ښه او ښکلي ځوان د پوردل خان تربور وه - تربور! چې موږ ورته د بېرې بُور وایو - تربور چې موږ ئې د دشمن کنو - د پښتو په لغت کښې تربور د دشمن دویم نوم دے - حالانکې د خدائے په نیز د انسانیت په نیز تربور د دشمن نه دے ورور دے - تربور د بېرې بور نه دے ملاتړ دے - تربور د یو نیکه اولاد دے او د یو نیکه وینه ئې په رګونو کښې تېرېږي وهي - خو ددې دومره نزدې تړون باوجود هم پُردل خان راپاسېده او خپل د تره زوے ئې شپېږ دزه اوویشتو - ولې ...... ؟ ځکه چې ملوک خان په دکه حجره کښې پوردل خان ته خبرې کړې، وې - د بده چارو ئې منع کړے وه - خبرې دېرې بنې وې خو که ملوک خان نه وے کړے - دا خبرې که بل هرچا پوردل خان ته کړے وے نو خیر وه خو د ملوک خان دا حق نه وُ چې پوردل خان ته ئې دا خبرې کړے وے - ځکه چې ملوک خان د پوردل خان تربور وُ - او د تربور خبره پوردل خان دومره په غصه کړو چې خپله غصه ئې داسې اوویسته چې د تربور په سینه کښې ئې شپېږ کولئ سرې کړې -

د ملوک خان ماشوم زوے د پلار د راتلو په طمعه کله کور کله کوڅې ته تلو راتلو - نن د سپځو هم خپل پلار جوړې د بر یاده و - ځکه خو ئې داسې چې صبرئ کوله - خو ماشوم سپځو نه وه خبر چې د هغه پلار د تربور ولئ د سره ذار شو - تېرما سخته چې د ملوک خان مړے کورته راوړلے شو نو ماشوم سپځو د پلار لاره ئ

ته په کتو کتو کښې اوده شوے وه خو په خوب کښې یې ځې اوچې
اوچې سلګۍ وهلې ..... جوړې دغه پاک ماشوم په خوب کښې
دَ پلار د مرګ ټوله ننداره لیدله ځکه خو یې په خوب کښې ژړل -
ځکه خو یې په خوب کښې سلګۍ وهلې داسې سلګۍ چې د راویښیدو نه پس هم
په خندا بدلې نه شوې - دَ سپفور ژوند یو سلګۍ شوه داسې
سلګۍ چې ټول عمر به دَ ده په ماشوموشونډو خوره وي - دَ
تربورولۍ سلګۍ - دَ کرکې او نفرت سلګۍ - دَ غلطې پښتو او غلط
احساس سلګۍ ... الله پاک دې په مونږ رحم اوکړي - الله پاک دې
زمونږ دَ زړونو نه بغض حسد او کینه اوباسي - چې دا دَ تربورولۍ
په ناولو جذبو کښې لتاړ شوې دنیا په مونږ جنت شي - آمین

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېره بابا

(اسو پلے) دنیا د غمونو کور دے - او .... واقعي چې دنیا د غمونو کور دے، که دنیا د غمونو کور نهٔ وے نو نن به سپین ږیري ماما داسې لیونے سپیلنے نهٔ گرځېدو، نن به سپین ږیري ماما داسې ځیږې گریوان نهٔ گرځېدو، .... مال شته خو د سپین ږیري ماما چاپېره شلېدلے دي - دولت شته خو سپین ږیري ماما لیونے سپیلنے گرځي - ولې؟ د ولې جواب دا دے چې دولت گورے ډېر مرض دارو نهٔ دي، دولت ډېر مصیبت علاج نهٔ شي کولے - اے په دنیا مئینو روندو راشئ دَ سپین ږیري ماما د حال نه عبرت واخلئ - اے په دنیا پسې ایمان خرڅوونکو راشئ دَ سپین ږیري ماما دَ قصې نه سبق واخلئ راشئ او گورئ چې دولت د انسان نه غم نهٔ شي اخستے - صرف دولت انسان له خوشحالي نهٔ شي ورکولے، بعضې وخت په شته دولت کښې هم انسان لیونے شي، په شته جائېداد کښې هم انسان بربنډ شي، دخندا شي .... زهٔ تاسو څه ننگ پوے کړم روندو، زهٔ تاسو ته په کومو الفاظو کښې اووېم روندو، چې راشئ! اے په دنیا مئینو دولت ته سجدې لگول پرېږدئ .... دولت ته جنگونه او سلامونه کول پرېږدئ - د دولت د پاره خپل ایمانونه مهٔ خرڅوئ - خپل آخرت مهٔ خرابوئ د دولت د پاره

خپل ضمیر ونه مهٔ ځخوري کوئ ، ځکه چي دولت هیڅ څیز نهٔ دے ، دولت هیڅ نشي کولے ، دولت د انسان نه هر غم نهٔ شي اخستے ، هر مصیبت ترې نشي اخستے . هره خوشحالي ورله نشي ورکولے ، کهٔ دولت او جایداد دا هر څهٔ کولے شوے نو نن به ئې د سپفور ماما د زړهٔ په پرهرونو باندې مرهمونه ایښودلي وُو ، نن به ئې دَ سپفور ماما د دردمنلا زړهٔ څهٔ درمان کړے وُه ..... څومره لوئے غم غریب ته ورته غاړه شوے دے - انسان د پر سخت دے کني نو پکار خو دا وه چي سپفور ماما هم هغه تماچه دې خپلې کپیدر ته راوړلے وے ، یا ئې د خپل زړهٔ سرته نیولے وے ، چي د خپل زوئے سره دے هم د توړ لحد توړ و تیارَو ته تللے وے ، خو سپفور ماما نهٔ سرته تماچه اونیوه او نهٔ زړهٔ ته ، ځکه چي ځان خوږ دے کنه ، ..... د پر خوږ دے . د موروپلار نه خوږ - د ښځي نه خوږ ، او د اولاد نه هم خوږ ، کهٔ خوږ نهٔ وے نو ...... یوه ورځ کوز ماځیګر سپفور خان دَ پټي نه ستړے ستومانه راغلو ، ..... لا په کټ نهٔ وهٔ ناست - چي خدائے خیس زړهٔ ورته څهٔ اووے چي نبغ لاړو کوټې ته تماچه ئې راواخسته ، په کټ کښي ئې ځان ته کېښوده ، او دا ئې خیال وهٔ - چي لږ دمه شي نو تماچه به صفا کوي ډېره موده اوشوه چي صفا کړي ئې نهٔ ده ، هسې نه چي زنګ شي ..... سپفور خان غریب څهٔ خبر وهٔ چي ..... په دې کښي دَ سپفور ماشوم زوئے شکور راغلو

..... [illegible] بابا [illegible] تماچه [illegible]

چه کې هئ؟» ..... په دې به ډزې کوؤ بنه» ...... «لا که چې زه
په ډزې اوکړم» ...... نه یجې چې ته لوئ شې نو بیا به پرې
ډزې کوې بنه» «ناما لا اوس لاکه زه پرې اوس ډزې کوم»
..... «درته وېم چې لوئ شې نو بیا به پرې ډزې کوې» ...

«هن هن مالا اوس لاکړه»

«درته وېم چې مه کوه ورانے»

«نا زه به پرې ډزې کوم»

«نه منع کیږې؟ که ورانے کوې نو او به دِلم»

او سېفور خان تماچه را واخسته، د هغه دا خیال وه چې تشه
ده او د زوئ د ویرولو دپاره ئې هغه ته اونیوه - او په دې کښې
ډز شو، .... ماشوم پرمخې راپرېوتو او د راپرېوتو سره ئې چغه کړه
«وی بابا بیا به نه کوم» .... ماشوم لکه د حلال کړې چرګ
په مزکه اولوغړېدو، مور ئې رامنډه کړه..... او سېفور هم په
وینو لېت پېت زوئ د مزکې نه راپورته کړو، خپلې سینې ته ئې
رانزدې کړو، .... ماشوم په وار خطا سترګو د پلار مخ ته اوکتل،
او په سترګو کښې ئې پلار ته اووے چې .... «بیا به
نه کوم بابا، زما دې توبه وې بابا - پام چې بل ډزه نه کوې
بابا» ..... او یوه سلګۍ ئې اووهله .... او د دغه سلګۍ سره
ماشوم شکور د پلار په غېږ کښې یخ پخ شو - مور ئې په مخ
رابانډې کړې، د سر وښتهٔ ئې اوشوکول، جامې ئې تار تار
کړې - او سېفور خپل ماشوم زوئ هم هغه رنګ په سینې پورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیولې وه .... حق حیران وه چې دا څه وو او څه اوشو -
داسې معلومېده چې لکه سپفور ځکه ماشوم زوئې په سینې پورې
نیولې دے، چې دا خپله ساه د هغهٔ په وجود کښې داخله کړي -
سپفور دا غوښتل چې زما د زړهٔ حرکت دې بند شي څو چې د شکور
ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو شي، .... سپفور غوښتل چې زما
سترګې دې پټې شي څو چې د سپفور د ښې رڼې او خوبړې
خوږې سترګې بیا اوغړېږي - څو نهٔ د سپفور د زړهٔ حرکت
بند شو، او نهٔ د شکور ماشوم زړهٔ بیا په ټوپونو سر شو.... نه
د سپفور سترګې پټې شوې، او نهٔ د شکور ښې رڼې او
خوبړې خوږې سترګې بیا اوغړېدې .... سپفور شکور ښکل
کړو، په دواړو مخو یې ښکل کړو، په دواړو سترګو یې ښکل
کړو، .... د سپفور خوله د شکور په سرو سرو پاکو وینو
سره شوه.... داسې ښکارېده چې لکه سپفور د شکور وینې
څښلې وي، د خپل خوږ زوئې وینې، د خپل نیازبین زوئې وینې
.... او دلته د سپفور زغم تمام شو، حوصله یې ختمه شوه یو
سپېره کړیکه یې اووهله - جامې یې اوشکولې او لاړو په کوڅه
اووتو.... سپفور لیونے شو نهٔ د شکور د جنازې نه خبر شو
نهٔ د شکور قبر له راغلو، نهٔ یې شکور لحد ته کوز کړو او نهٔ
یې په لحد کښې د شهید او نیازبین زوئې مخ اوکتو، سپفور ماما
چې هغه لیونے دے، نو لا خدائې خبر چې ترڅو پورې به لیونے وي...
په لارو کوڅو کښې به ګرځي - شلېدلې جامې سرتور سر- پښې ابله پښې

بالکل چپ خاموش، پېټې سترګې زوړند سر، لکه چې د څه په تلاش کښې وي، لکه چې څه لټوي.... اؤ! سپڼوړ ماما د څه په لټون کښې دے .... د سپڼوړ ماما نه شکور ورک شوے دے - ماشوم شکور، نیازبین شکور ماشومان څو ورکېږي، تل ورکېږي - او بیا را پیدا کېږي، .... څو اے بد قسمته سپڼوړ ماما، شکور به پیدا نهٔ شي - شکور په داسې لار ورک شوے دے، چې د هغه لارې ورک شوي چرې بیا واپس نهٔ دي راغلي، هغوي بیا نهٔ دي پیدا شوي - نو تهٔ څهٔ له زوړند سر او ټیټې سترګې ګرځې، تهٔ ولې داسې سرو هلې بر وهلے ګرځې - ترکومې پورې به ګرځې .... اے بد نصیبه سپڼوړه - اے بد قسمته سپڼوړه، زهٔ څهٔ اووایم چې تهٔ څومره بد قسمته یې.... ستا لاسونه د خپل ماشوم زوے په وینو لړلي شوي دي؛ تا خپل نیازبین زوے په غړېدلو سترګو په خپل لاس وژلے دے؛ ځکه تهٔ لېونے شوے؛ ځکه تهٔ داسې سرو هلے بر وهلے ګرځې ؟

اے رونړو! اے پښتنو رونړو! دا تاسو دومره بې احتیاطه ولې یئ، داد وسلې سره تاسو داسې لوبې ولې کوئ - دا د وسلې نه تاسو څهٔ جوړ کړي دي، چې هرچا به یو یو سپاړ غاړې ته اچولے وي، چې هرچا به یو یو او د لېونے په اوږه کړے وي - او هر د تماچې او ټوپک خاوند به کوږ کوږ په نخرو ګرځي - د شرافت معیار ګڼي تماچه او ټوپک شو - د موتبرۍ معیار ګڼي وسله شوه،

مهٔ کوئ رونړو بې ضرورته وسله مهٔ ګرځوئ - هیڅ ضرورت نشته چې هرڅوک د ځان سره وسله ګرځوي - څومره ښوځي دي ټوپکو

تماچو ورانې کړې - څومره تورسرې ئې کونډې کړې، څومره کلې ئې دګل کېدو نه اګاهو اورتږولې - نو اے دو سلو خاوندانو دخدائے خاطر اوکړئ او وسلې سره لوبې مهٔ کوئ - ځکه چې وسله د پس پې اعتباره څیز دے -

او اے سپفوږ ماما خدائے دې ستا دې غمژپلي ژوند خاتمه اوکړي - الله دې تاله صبر درکړي - او الله دې ستا دا پښتوب په ځودتوب بدل کړي - دنیا د غمونو کور دے دلته غم شته - مصیبت شته - پریشانی شته، او ددې غم ـ مصیبت او پریشانی علاج نهٔ ستا دولت کولے شي او نهٔ ستا جائیداد - په عقل ستا د رنړ علاج کران دے - هغه چا ټپه کړې ده چې -

دخدائے په لوئے کرم به کښېږي
په عقل کرانه ده زما د جانانه

اَحمد

(اسویلے) احمده خدائے ګواه دے چې ستا په سترګو کښې د اوښکو سیلاب دَ انسان زړهٔ اوبهٔ اوبهٔ کړي - زهٔ څهٔ اوکړم، کهٔ دا غم دا خستووے نو مابه درنه څهٔ قدرې کم کړے وَه ...... کهٔ زما وس کیدے نو مابه ستا د پرهرپرهر زړهٔ له ټکور ورکړے وهٔ - مابه پرې ملهمونه او پټاهي ایښودلے وے - مابه ستا د زړهٔ دا سیرې سیرې سرېکې لبزې قلارې کړې وې ..... خو څهٔ اوکړم .... زهٔ هیڅ نشم کولے .... ځکه هغه سوزې چې اور پرې بلیږي .... زړهٔ هغه خوګیږي چې پرهرونه پکښې جوړ شوې وي .... سترګې هغه ژړیږي چې د زړهٔ تسکین او آرام یې چا لوټلے وي .... تهٔ څومره بد قسمته یې احمده! ...... ستا په بد قسمتۍ خو ماله ژړا راځي ...... چې تهٔ ژاړې نو خدائے شته چې ماته دا خیال زړهٔ وائي چې زهٔ هم درسره په چغو چغو اوژاړم - ...... ځکه چې ستا غم زما زړهٔ هم ناقلاره کړے دے .... زما دَ شپې خوبونه یې هم زمانه راشوکولي دي ..... زهٔ منم چې آفتاب ستا زوے دے .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د زړهٔ ټکړه وه .... زهٔ منم چې آفتاب ستا د اُمیدونو مرکز وهٔ، ځکه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا مشرے زوے وهٔ ..... د ټولو نه مشر..... تا د آفتاب سره
څومره خوارۍ کړې وې - څومره شوا خون دې ورسره کړے وهٔ
..... او اوس ؟ اوس ایله ستا د اوګونه پېټې لږ سپک شوے
وهٔ ..... اوس آفتاب تا نه ستا غمونه په خپلو ماشومو څټو اخستي
وُو ..... آفتاب د پروران وهٔ کنه ؟ د پرشوخ وهٔ کنه ؟ ....
تا به د هغهٔ نه همېشه سرټکولو کنه ؟ .... ولې بیا هم چې د کله
نه د هغهٔ شونډه شنه شوې وه ، نو ستا د ملا تیر مضبوط
شوے غونډې وُو .... تا په خپلو متو کښې طاقت غونډې محسوسولو
.... ځکه چې آفتاب ستا مشرے زوے وهٔ .... او مشرے زوے د
مور پلار د ملا تیر وي ..... خو نن ستا د ملا تیر مات شو، نن
ته بیا خپلې متې کمزورې محسوسے .... ځکه چې آفتاب ستا د
سترګو تور آفتاب ...... د وخت نه اګاه هو .... ته غمونو او
مصیبتونو ته یو اځې پرېښودې .... لاړو آفتاب په ټول عمرې
خوارۍ خوب اوده شو، او تا ته ئې یو نهٔ هېرېدونکے غم .... یو نهٔ
قلارېدونکے درد.... یو نه ختمېدونکے مصیبت پرېښودو..... احمده!
ستا غم که هر څو نه هېرېدونکے دے، خو دا غم به ته هېره وې .....
ستا درد که هر څو نهٔ قلارېدونکے دے، خو دا درد به ته په خپل
همت او په خپلې حوصلې قلاره وې ..... ته به دې غم ته غاړه
غوړې ورکړې .... ته به دې درد له سینه په سینه ورځې ..... ته انسان
ئې .... ته مسلمان ئې ..... انسان د هر مصیبت مقابله کولے شي ....
مسلمان هرې سختۍ ته غاړه بدې ..... راځه پوره راځه .....

د آفتاب د قبر په خاورو زوښکي مه توېوه ..... د آفتاب قبر ته ژړا مه کوه ...... پرېږده چې دا ظلمې شهید ..... پرېږده چې دا ماشوم شهید د دنیا د لانجو نه بې غمه د جنت په رنګینو کښې د آرام او اطمینان ژوند تېر کړي .... دا پاسه .... راځه ...

روښ! دا احمد زمونږ د کلي - زمونږ د چم کاونډیونړے نرو چکے کمزورے سړے دے ..... خو دې نرې نرو چکي انسان له قدرت ډېر همت ورکړے دے - په دې مانده هڅو کو کښې لویه حوصله او لوئے زغم پروت دے .... د احمد د ژوند نورې حالات به پرېږدو - ذاړهٔ واقعات او ذاړهٔ حالات به نهٔ رایاده وو..... خو د نن نه ښکلس ورځې آګاهو د دې احمد مشرے زوئے آفتاب سحر وختي په سائیکل سور د کور نه خوشحاله خوشحاله مدګروسره سکول ته روان شو .... تهٔ له ورځ ئې په سکول کښې سبق زده وبلو او ماسپخين پاؤ باندې یوه بجه د سکول نه چهټي شو ..... په سائیکل سور د کلي په لور داروان شو ..... د تهولې ورځې سبق د آفتاب مخ مړاوے کړے وه ..... په خپل ترنګ کښې کورته روان وهٔ ..... په خپل فکر کښې د کور په لورې روان وه ..... خدائے خبر چې دغه وخت به د آفتاب په زړهٔ کښې کوم خیالونه او کوم فکرونه په غورزنګ وو ...... خدائے خبر چې دغه وخت له آفتاب په زړهٔ کښې څهٔ کرل او څهٔ ریل .... خو چې د میچنی پها ټک ته ورننوتې شو .... چې د خپل کلي او کور نه لا دوه میله لرې وهٔ ..... نو دغې نه یو تهرک ټکه داجل په صورت د آفتاب مخې ته راغلو .... او چې ماشوم آفتاب د ځان د

حاله خبرېده و خبرېدو ..... نو دغه خونړي ترک لکه دیو مست
هاتهي بیا د خپلو پایو د لاندې چخړې کړے وه .... یو درز
اوشو او په دغه درز کښې یوه نرۍ غونډې کړیکه یوه زړهٔ
بوګنوونکې غونډې کړیکه راپورته شوه .... څومره هیبت
وهٔ په دغه کړیکه کښې څومره درد وهٔ په دغه کړیکه کښې
..... توبه خدایه توبه ..... دغه کړیکې خو د خواوشا موجود
خلقو زړونه هم په لړزان کړل ..... خلقو رامنډې کړې او
چې آفتاب له راورسېدل ..... نو ماشوم شهید په خاورو کښې
غړېدو ..... په وینو کښې لت پت خپل خدائے ته رسېدلے وُ
..... د ماشوم آفتاب سر دَ خونړي ترک پایو چخړې کړے
وهٔ ..... هرچا دا نقشه اوکتله هرچا دا زړهٔ بوګنوونکې ننداره
اولیده .... دَ هرې سترګې نه اوښکې څڅېدې هرچا ژړل ...
او آفتاب! ماشوم آفتاب د دنیا او د دنیا د اوسېدونکو د حاله
بې خبره په خاورو کښې پروت داسې ښکارېدو چې لکه مُسکے وَهٔ
تابه نهٔ وے چې آفتاب مړ دے .... تابه نهٔ وے چې آفتاب
یو بې پرواه ډرائیور دَ خپل ترک دَ پایو دَ لاندې چخړې کړے
دے ..... پلار ته خبر لاړو چې راشه ستا آفتاب ترک اووهلو
..... مور ته جواب لاړو چې راشه ستا د سترګو تور، تا نه د ټول
عمر د پاره جدا شو ..... پلار پښې آبله پښې رامنډې کړې
..... او مور ..... ؟ د مور په زړهٔ تیاره راغله ..... مور بې هوشه
شوه .... مور دغه غم برداشت نهٔ کړے شو .... مور دغه سپېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اواز او نهٔ زغملے شو .... مور بې هوښه ، د ځان د حاله بې خبره کوره پرته وه ، او پلار سر تور سر او پښې ایله پښې د خپل زوئے د کټو د پاره په منډه را خلاص وو .... رونړو هغه نقشه درته نشم بیانولے - د انسان زړهٔ د دغه نقشې د لیدو او اوریدو توان نهٔ لري - لاړو د احمد د سترګو تور د ټول عمر د پاره جدا شو... شهید خاورو ته او سپارلے شو.... مور ډیرې وپنا کانې وکړې .... ډیرې چغې او سورې ئې اووهلې - خو مړي په ژړا چرې نهٔ دي ژوندي شوي - د احمد د زړهٔ دنیا وړانه شوه ، د آفتاب د سور د زړهٔ دنیا ویجاړه شوه .... چا ویجاړه کړه ؟ .... د ټرک دیو ډرایور لږې غونډې بې احتیاطۍ ..... د ټرک د ډرایور لږ غونډې غفلت یو کور وران کړو .... د یو پلار د ملا تیر ئې مات کړو .... د یوې مور د زړهٔ په سرګنبې ئې زخم جوړ کړو .... څومره کورونه د ټرکونو او لارو د ډرایورانو وران کړل .... څومره کلونه ئې اوړژول ..... څومره کلي ئې د خاورو سره خاورې کړې ...... اے رونړو ولې ! .... دا ولې داسې کوئ .... دا ولې د زړونو آزارونه اخلئ .... دا ولې میندې بورې کوئ پلاران ژړوئ .... دا ولې تور سرې کونډې کوئ .... دا ولې د تور سرو څوني ورانوئ... مهٔ کوئ رونړو مهٔ کوئ - اے د ټرکونو او بسونو خاوندانو د خدائے خاطر او کړئ .... لږ روشئ لږ په قلار شئ - داسې په هوا مهٔ الوځئ .... د خپلې لږې غونډې فائدې د پاره تاسو څومره لوئے جرمونه کوئ .... داسې جرمونه چې د معاف کولو نهٔ دي ......

اے د هغې تحرک خاونده چې آفتاب دې دخپل تحرک د لاندې چکرې
کړې وه .... ته څه خبر يې چې احمد بېګاه د باران سيلۍ او
طوفان دا هيبتناکه شپه دا ده دخپل زوې په قبر په ژړا تېره
کړې ده .... ته څه خبر يې چې دا ده د زړه نه څومره فريادونه
ختلي دي ..... ته نه يې خبر چې د ده د زړه د تل نه را ختلو سوؤ
لوؤ فريادو نو بېګاه د قبرستان سړې هم آرام ته نه دي پرېښودلي
بېنې
..... احمد مجبور وه .... هغه په دې زول او طوفان کښې خپل نياز
آفتاب په دې لوېې څو شې بيابان اديره کښې يوا ځې نه شو پرېښودے
...... نو ځکه څو په نيمه شپه کښې را غلے دے او د شهيد زوې په
قبر دا دے څوړ وور پروت دے ..... نو اے د تحرک خاونده،
را شه لږ د احمد د زړه په برودو کښې اوګوره چې ستا لږې غونډې
بې احتياطۍ په کښې څومره پرهرونه جوړ کړي دي .... زه دا
منم چې دا به د آفتاب په قسمت کښې وو - دا به د آفتاب په تقدير
کښې ليکلے شوې وو - څو اے د تحرک د را پورې په دې دليل به ته الله کښې د
په حضور کښې د سزا نه بچ شې - نه تا نه به ستا د غفلت او ستا د
بې پروا هۍ تپوس کولے شي - الله تعالی به تا له دخپلو کړو سزا درکوي
او اے رحمده را پاسه - را ځه چې کور ته لاړ شو - مړي چرې په ژړا
نه دي ژوندي شوي - تا له دې خداے صبر درکړي او ستا په زخمي
زخمي زړه دې الله دخپل فضل او مهربانۍ پټۍ کېږدي - آمين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

(اسوېلے) سحر شي، ماښځين شي، ماځيګر شي ماسختن شي
دَ ژوند ګـهړۍ کمېږي ناګهانه به پوړ شي

او دَ ژوند ګهړۍ کمېږي - ژوند دخپل منزل په لور په تندۍ سره روان دے .... څوک خپل منزل ته رسېدلي دي او څوک بس ور رسېدونکي دي دچا د ژوند ډيوه پخوا ګل شوې ده اودچا دَ ژوند ډيوه بس په سلګو ده ..... دَ ګل کېدو په انتظار ده ..... دَ مړکېدو په انتظار ده .....
بس دَ باد يوه نرۍ غونډې چپه ..... دَ هوا يوه نرۍ غونډې چپه به ئې ګل کړي ..... او بيا ....؟ ددې آبادې او ودانې دنيا نه به .... دغمونو مصيبتونو اوتکليفونو دَدې دنيا نه به ..... ددې ښکلې ښائسته او رنګينې دنيا نه به .... دَ ګورستان هغه خوشې خوشيا ته اورسي.. دقبرستان هغه چُپې چُپيا ته اورسي .....دوه لاس او دوه پښې به دمنونو منونو خاورې دَ لاندې ښخ کړے شي .... او بيا ....؟
بيا په د غه تورۍ لحد کښې ..... بيا دَ مړو په دغه خپل خانه کښې .....
نهٔ څوک دَ فرياد اورېدو شته ..... نهٔ څوک دَ ژړا دَ اورېدو شته نهٔ څوک دتسلۍ شته اونهٔ څوک دداد ګيرنې .... زوے نشته چې د فرياد سره را منډې کړي چې ..... « ولې بابا... څهٔ تکليف دے درته - سر درله اومنډم پښې درله اومنډم » ..... لُور نشته چې د وۍ سره رامنډې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي چې .... د خپر شه بابا - ولې بابا ... څه دي؟" ښځه نشته .....
مور نشته ..... خپل نشته - پردے نشته ..... یو ځان .... یو د لحد
تور تیپ توره تیاره او یو عمل .... عمل زمونږ د لارې مل ... عمل زمونږ
د قبر ملګرے دے .... عمل زمونږ د سختئ او اسانئ سبب دے .... عمل
به په مونږ د لحد سختې اسانه وي .... تور تیپ لحد به راله روخانه کوي
عمل به راته د لحد نه سرې سرو تکې جوړه وي .... سور تنور به راته
تږې نه جوړه وي ..... او په دغه سرو تکو به مونږ تر قبرنو
په دغه سور تنور کښې به مونږ وریتېږو ..... ډیر سخت مقام
دے رونړو ډیر سخت .... د دویم ژوند ابتداء ډیره سخته ده ......
د ابدي ژوند د شروع کیدو مقام ډیر سخت دے ..... راځئ رونړو
چې هغه سختې ځان ته آساني کړو .... راځئ رونړو چې د لحد سرې سروتکې
په سرو ګلونو بدلې کړو .... راځئ چې د لحد تورې تیارې په رڼاګانو
بدلې کړو ..... راځئ .... راځئ .... اے مسلمانانو چې سم مسلمانان
شو .... راځئ چې د خپلو زړونو نه بغضونه او یاسو، او د نفس کینې
او حسد په ځاے .... د غوښې په دغه کور کښې د غوښې په دغه بوټی
کښې مینه راپیدا کړو .... د حسد په ځاے محبت
راپیدا کړو ..... د کینې په ځاے الفت راپیدا کړو .... هغه مینه!
چې انسان پرې د انسانیت معراج ته رسیدلے شي .... هغه مینه، چې
انسان پرې انسان خپلولے شي ..... چې انسان پرې انسانیت خپلولے
شي .... هغه مینه چې د خداے خوښه ده .... هغه مینه چې د رسول الله
صلی الله علیه وسلم خوښه ده راځئ چې د مینې په برکت دا ټول معراجونه

خپل کړو .... دا ځکه چې د مینې په برکت په معاشره کښې ځان له هغه
مقام راپیدا کړو .... چې د مرګ نه پس .... زموږ په جنازه باندې د
ګلونو د څهرې په ځاے د انسانانو د ګکو د نیے او پاکې پاکې او ښکلې
څهرې شي .... ګلونه شي .... امیلونه شي .... د پاک ضمیر د خاوند
په جنازه ... د ګلونو د امیلونو ضرورت نشته .... د میته ناک زړهٔ د
خاوند په جنازه باندې د ګلونو د څهرو ضرورت نشته ..... ځکه چې
ګلونه د محبت د روښکو سیالي نشي کولے .... ګلونه د عقیدت د اوښکو
سیالي نشي کولے .... ګلونه د چامېن د اوښکو سیالي نشي کولے ... دا ځکه
روږو چې صحیح انسانان شو، چې انسانیت را باندې سرګسکے شي ...... دا ځکه
چې صحیح مسلمانان شو چې اسلام را باندې سرهسکے شي .... دا ځکه چې
سم مخلوق شو چې خدا ے پاک زموږ په تخلیق ویاړ اوکړي ..... دا موږ
د ځان نه څه جوړ کړي دي .... دا موږ د ژوند په کوم ډګر روان
یو ..... دا موږ د کلګیچونو ..... پیچمونو او کندو کپرو په کومه
لار روان یو ..... موږ په نامه انسانان د انسانیت نه څومره لرې شوي
یو .... موږ په نامه مسلمانان د اسلام نه څومره لرې شوي یو ....
سمه لار موږ پرېښې ده .... په کندو کپرو سریو .... ښغه لاره موږ پرېښې
ده په کږو وږو روان یو ..... آخر ترکومه به موږ دغسې تېرکړې کو رو ....
ترکومه به موږ د حقیقت نه سترګې پټوو .... اے غافله انسانه ....
اے ناپوهه انسانه .... زموږ هر قدم موږ مرګ ته یو قدم ورنږدې
کوي .... زموږ هر پل موږ لحد ته ورنږدې کوي .... دا منزل به آخر
یوه ورځ ختم شي .... دا لار به آخر یوه ورځ او وهلے شي .... او هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې منزل ختم شو... لار ختمه شوه نو بیا؟ ..... مخ په وروستو هیڅ
هم نشته .... مخ په شا هیڅ هم نشته .... بیا مخکښې قبرستان دے
او په دغه قبرستان کښې یوه وړه غونډۍ تمکړه په کچه کچکړې
دوه نیم گزه مزکه یو ړوند ډیر ژور .... لکه کوے لحد .... دغه زمونږ کور
دے ..... دا بنګلې موټرونه به شاته پاتې شي .... دا مزکې جایدادونه
به شاته پاتې شي ... په دغه تنګ تور لحد کښې به دولت زمونږ په کار نه
شي .... سره سپین به زمونږ په کار نه شي .... بلکه په ناجائزه کټلے دولت
به زمونږ دپاره لړمانان شي .... د یتیم حق به راته خاماران شي ..... د
مظلوم آه به راته سرې لمبې شي .... د مزدور اسویلے به راته لوګے لوګے او تورې
تبرې شي .... نو اے انسانه .... اے مسلمانه که ځان د قبر د لړمانانو
نه په امان کول غواړې نو ناجائزه کټه پریږده، په شودو کښې اوبه اچول
پریږده، ناجائز کاروبار پریږده، ملاوټ پریږده، غل بازاري پریږده-
که ځان د قبر د لړمانانو ماران نه ساتل غواړې نو یتیم ته خپل حق
واپس ورکړه .... یتیم ځان ته رانژدې کړه .... د یتیم په سر د مینې
همدردۍ او محبت لاس راکاږه .... ډونو اوویږئ د یتیم د ژړا نه
..... د یتیم د سترګو هره اوښکه کورے طوفان دے ..... د یتیم د سترګو
هره اوښکه کورے عذاب دے .... د مظلوم هره آه .... په خپله لمن
کښې سرې لمبې لري .... د مزدور هر اسویلے به مو کورے لوګے لوګے او
ایره ایره کړي .... په دې فاني دنیا پورې زړونه مه تړئ .... په
دې نیمګړې دنیا دومره مه مښتیږئ .... د مرګ خیال د زړونو نه مه
اوباسئ .... مرګ؟ .... یو حقیقت دے ... مرګ؟ .... د هر ژوندي پسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قسمت کښې ليکلې دے .... نو دا سې حقيقت نه سترګې پټول کنې هوښيار تيا ده؟ .... دا سې حقيقت نه بې پرواه کيدل کنې عقل مندي ده؟ ...... نه! دې ته هوښيارتيا نشي وئيلے - دې ته عقل مندي نشي وئيلے .... بلکه دا زمونږ غفلت دے .... دا زمونږ ناپوهي ده .... او دَ دې غفلت او دې ناپوهۍ انجام به ډېر خراب وي .... ډېر .... ډېر ....

اوس هم وخت شته - اوس هم موقع شته .... اے انسانه که ته اوس هم صحيح مسلمان شوې نو مبارک دې شه ..... اے خدايه! ته انسان په صحيح معنوکښې انسان کړې .... اے خدايه ته مسلمان په صحيح معنوکښې مسلمان کړې .... چې انسان ستا په دې دنيا کښې دَ ژوند په خوند پوے شي - آمين

ه

سکر شي - ما سپځين شي ماځيګر شي ماسختن شي

د ژوند ګهړۍ کمېږي ناګهانه په پوره شي

(سمندر)

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library